

2025/1

8.1.2025

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2025/1,

annettu 27 päivänä marraskuuta 2024,

vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Vakuutusyritysten vaikeuksilla voi olla merkittäviä seurauksia jäsenvaltioiden taloudelle ja hyvinvointijärjestelmälle, jos tällaiset vaikeudet johtavat vakuutuksenottajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten vakuutussuojan keskeytymiseen. Jälleenvakuutusyritysten asema taloudessa, niiden sidokset ensivakuutusyrityksiin ja rahoitusmarkkinoihin yleisemmin sekä se, että jälleenvakuutusmarkkinat ovat suhteellisen keskittyneet, edellyttävät asianmukaista kehystä, jonka avulla niiden vaikeudet tai kaatuminen voidaan hoitaa hallitusti. Sen vuoksi on tarpeen käsitellä sekä ensi- että jälleenvakuutusyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua niiden erityispiirteet huomioon ottaen.
- (2) Vuoden 2008 maailmanlaajuinen finanssikriisi paljasti rahoitusalan haavoittuvuudet ja alan sisäiset sidokset. Vaikeuksien ja kaatumisten syyt näyttivät olevan yhteydessä muun muassa rahoitusmarkkinoiden kehitykseen ja vakuutus- tai jälleenvakuutustoiminnan luonteeseen. Tässä yhteydessä vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten merkittävimpinä huolenaiheina pidetään usein vakuutusriskejä eli riittämättömiä varauksia korvausten kattamiseksi, väärinhinnoittelua eli alimitoitettuja vakuutusmaksuja, varojen ja velkojen hallinnoinnissa tehtyjä virheitä ja sijoitustappioita. Veronmaksajien varoja on tässä yhteydessä käytetty useiden vakuutusyritysten taloudellisen aseman palauttamiseksi ennalleen. Vaikka Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/138/EY ⁽³⁾ pyrittiin vahvistamaan unionin rahoitusjärjestelmää ja parantamaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten häiriönsietokykyä, se ei ole täysin poistanut tällaisten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumisen mahdollisuutta. Markkinoiden suuri epävakaus ja pitkään alhaisena pysyvä korkotaso voivat olla erityisen haitallisia vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kannattavuuden ja vakavaraisuusaseman kannalta. Sen vuoksi vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten herkkyyys markkinoiden ja talouden kehitykselle edellyttää erityistä varovaisuutta ja riittävää kehystä, jonka avulla tällaisten yritysten taloudellisen aseman mahdollinen heikkeneminen voidaan hoitaa ja siihen voidaan varautua. Muutamat viimeaikaiset tosiasialliset ja uhkaavat kaatumistapaukset, erityisesti rajatylittävissä tilanteissa, ovat tuoneet esiin nykyisen kehyksen heikkouksia, joihin on puututtava, jotta vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten hallittu poistuminen markkinoilta voidaan toteuttaa asianmukaisesti.
- (3) Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten toiminta, palvelut tai toiminnot, joita ei voida helposti korvata kohtuullisessa ajassa tai kohtuullisin kustannuksin vakuutuksenottajille, edunsaajille tai vahingon kärsineille osapuolille, on katsottava kriittiseksi toiminnoiksi, joiden jatkuminen on tarpeen. Tällainen toiminta ja tällaiset palvelut ja toiminnot voivat olla kriittisiä unionin tasolla tai kansallisella tai alueellisella tasolla. Vakuutus- tai jälleenvakuutussuojan jatkuminen on usein parempi vaihtoehto kuin lähellä kaatumista olevan yrityksen likvidointi, koska suojan

⁽¹⁾ EUVL C 275, 18.7.2022, s. 45.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 23. huhtikuuta 2024 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 5. marraskuuta 2024.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

jatkuminen takaa vakuutuksenottajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten kannalta parhaan mahdollisen lopputuloksen. Sen vuoksi on ratkaisevan tärkeää, että käytettävissä on riittävät välineet kaatumisten estämiseksi ja – silloin kun yritys kaatuu – haitallisten vaikutusten minimoimiseksi varmistamalla kyseisten kriittisten toimintojen jatkuvuus.

- (4) Lähellä kaatumista olevien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tehokkaan kriisinratkaisun varmistaminen unionissa on olennainen osa sisämarkkinoiden toteuttamista. Tällaisten yritysten kaatuminen vaikuttaa vakuutuksenottajien lisäksi mahdollisesti myös reaalityönteeseen ja niiden markkinoiden rahoitusvakautteen, joilla kyseiset vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset suoraan toimivat, mutta lisäksi niiden kaatuminen vaikuttaa myös luottamukseen vakuutusalan sisämarkkinoita kohtaan. Rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toteutus on lisännyt kansallisten finanssijärjestelmien keskinäistä vuorovaikutusta. Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset toimivat aktiivisesti rahoitusmarkkinoilla hoitaakseen sijoitussalkkujaan ja hallitakseen toimintaansa liittyviä riskejä. Tässä yhteydessä rahoitusmarkkinoiden vakaus ja sen myötä myös rahoituspalvelujen sisämarkkinat voivat vaarantua, jos jäsenvaltiot eivät kykene puuttumaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kaatumiseen ja ratkaisemaan kaatumistapauksia ennakoitavasti ja yhdenmukaisesti siten, että samalla estetään tehokkaasti koko järjestelmälle aiheutuva laajempi vahinko.
- (5) Vuoden 2008 maailmanlaajuinen finanssikriisi toi esiin tarpeen laatia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille asianmukainen elvytys- ja kriisinratkaisukehys. Kansainvälisellä tasolla finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä julkaisi lokakuussa 2011 ja päivitti lokakuussa 2014 asiakirjan finanssilaitosten kriisinratkaisujärjestelmien avaintekijöistä ("Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions"), joka kattaa kriisinratkaisunäkökohtia kaikkien sellaisten vakuutusyritysten osalta, jotka voisivat kaatuessaan olla järjestelmän kannalta merkittäviä tai kriittisiä. Kesäkuussa 2016 finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä julkaisi lisäohjeita tehokkaiden kriisinratkaisustrategioiden ja -suunnitelmien laatimisesta järjestelmän kannalta merkittävälle vakuutuksenantajille. Samanaikaisesti kansainvälinen vakuutusvalvojen järjestö hyväksyi marraskuussa 2019 kaikkia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä koskevat vakuutustoiminnan peruseriaatteet sekä kansainvälisesti toimivia vakuutusyrityksryhmiä koskevan yhteisen kehyksen, jossa esitetään yksityiskohtaiset standardit ennakoivan elvytyksen suunnittelua varten, ja toimet, joita viranomaisien tulisi toteuttaa markkinoilta poistuvan ja kriisinratkaisuun asetettavan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen suhteen. Kyseinen kehitys olisi otettava huomioon säädettäessä lähellä kaatumista olevien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä.
- (6) Useat vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset toimivat yli kansallisten rajojen. Jos viranomaiset eivät toimi koordinoitusti eivätkä tee yhteistyötä varautuakseen yli rajojen toimivien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten vaikeuksiin tai kaatumiseen tai hoitaakseen tällaiset tilanteet, tämä heikentää jäsenvaltioiden keskinäistä luottamusta, johtaa vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten kannalta huonompaan lopputulokseen ja vaikuttaa vakuutusalan sisämarkkinoiden uskottavuuteen.
- (7) Tällä hetkellä unionin tasolla ei ole yhdenmukaistettuja menettelyjä, joilla vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisu voitaisiin hoitaa koordinoitusti. Sen sijaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumista sääntelevissä eri jäsenvaltioiden laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä on huomattavia sisällöllisiä ja menettelyllisiä eroja. Yritysten maksukyvyttömyysmenettelyt eivät myöskään sovellu aina vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille, sillä kyseisten menettelyjen avulla ei välttämättä aina voida taata vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten, reaalityönteiden tai koko rahoitusvakauden kannalta kriittisten toimintojen jatkumista.
- (8) Lähellä kaatumista olevien tai todennäköisesti kaatuvien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kriittisten toimintojen jatkuvuus on varmistettava, ja samalla on minimoitava vaikutukset, joita tällaisten yritysten kaatuminen voi aiheuttaa taloudelle tai rahoitusjärjestelmälle. Sen vuoksi on vahvistettava kehys, joka antaa viranomaisille uskottavat välineet puuttua riittävän varhain ja nopeasti lähellä kaatumista olevan tai todennäköisesti kaatuvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tilanteeseen. Tällaisella kehyksellä olisi varmistettava, että ensin osakkeenomistajat ja niiden jälkeen velkojat kantavat tappioita, edellyttäen, ettei yhdellekään velkojalle aiheudu suurempia tappioita kuin sille olisi aiheutunut, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, sen periaatteen mukaisesti, että velkojat eivät saisi jäädä huonompaan asemaan kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, jäljempänä 'velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan – periaate'. Sen varmistamiseksi, että otetaan asianmukaisesti huomioon kohtelu, jonka asianomaiset osakkeenomistajat, vakuutuksenottajat, edunsaajat, korvauksenhakijat ja muut velkojat olisivat saaneet, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, olisi tuotava esiin kaikki merkitykselliset tapahtumat, jotka toteutuisivat joko tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisen yhteydessä tai ennen sitä, sekä kaikki merkitykselliset tapahtumat, jotka liittyvät tällaisen menettelyn aloittamiseen,

mukaan lukien tapahtumat, jotka liittyvät Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/103/EY^(*) mukaiseen vahingon kärsineiden suojaan onnettomuuksista aiheutuissa vahingoissa vakuutusyrityksen maksukyvyttömyystilanteessa.

- (9) Käyttäen perustana direktiiviä 2009/138/EY, luotavan kehyksen olisi mahdollistettava se, että viranomaiset voivat varmistaa vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten vakuutuspuolten jatkumisen, siirtää tarvittaessa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen elinkelpoisia toimintoja ja vakuutuskantoja sekä jakaa tappiot oikeudenmukaisesti ja ennakoitavasti. Kyseisten tavoitteiden pitäisi auttaa välttämään vakuutuksenottajille, edunsaajille ja vahingon kärsineille osapuolille koituvia turhia tappioita ja sosiaalisia vastoinkäymisiä, lieventämään reaalityökaluteen kohdistuvia haitallisia vaikutuksia sekä minimoimaan rahoitusmarkkinoihin kohdistuvat kielteiset vaikutukset ja veronmaksajille aiheutuvat kustannukset.
- (10) Direktiivin 2009/138/EY uudelleentarkastelun ja erityisesti riskiherkempien pääomavaatimusten käyttöönoton, tehostetun valvonnan, likviditeetin tehostetun seurannan sekä makrotalouden vakauden valvontavälineiden parantamisen pitäisi vähentää entisestään vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kaatumisen todennäköisyyttä sekä parantaa niiden kykyä sietää talouden häiriöitä, johtuivatpa häiriöt sitten järjestelmähäiriöistä tai yksittäisiä yrityksiä koskevista tapahtumista. Luotettavasta ja vankasta vakavaraisuuskehiksestä huolimatta taloudellisia vaikeuksia ei kuitenkaan voida sulkea kokonaan pois. Sen vuoksi jäsenvaltioiden olisi varauduttava niihin ja niillä olisi oltava käytössään riittävät elvytys- ja kriisinratkaisuvälineet tällaisten tilanteiden hoitamiseksi, olipa sitten kyse järjestelmäkriisistä tai yksittäisen yrityksen kaatumisesta. Tällaisiin välineisiin olisi myös kuuluttava mekanismeja, joiden avulla viranomaiset voivat hoitaa tehokkaasti lähellä kaatumista olevien tai todennäköisesti kaatuvien yritysten tilanteet. Tällaisten välineiden ja valtuuksien käytössä olisi otettava huomioon olosuhteet, joissa kaatuminen tapahtuu.
- (11) Jotkin jäsenvaltiot ovat jo ottaneet käyttöön ennakoivan elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia sekä mekanismeja lähellä kaatumista olevien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisua varten. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten elvytystä ja kriisinratkaisua koskevien unionin yhteisten edellytysten, valtuuksien ja prosessien puuttuminen on kuitenkin omiaan luomaan esteitä sisämarkkinoiden moitteettomalle toiminnalle ja kansallisten viranomaisten väliselle yhteistyölle näiden puuttuessa vaikeuksissa tai lähellä kaatumista olevien rajatylittävien yritysryhmien tilanteisiin. Näin on erityisesti silloin, kun kansallisilla viranomaisilla ei erilaisten lähestymistapojen vuoksi ole saman asteista valvontamahdollisuutta tai samoja mahdollisuuksia purkaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä. Tällaiset erot elvytys- ja kriisinratkaisujärjestelmissä voivat vaikuttaa tasapuolisiin toimintaedellytyksiin ja mahdollisesti vääristää yritysten välistä kilpailua. Kyseinen este olisi poistettava ja olisi hyväksyttävä säännöt, joilla varmistetaan, ettei sisämarkkinoiden toiminta häiriinny. Tätä varten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten ennakoivan elvytyksen ja kriisinratkaisun periaatteista olisi annettava yhteiset säännöt, joilla taataan yhdenmukaistamisen vähimmäistaso. Jotta voidaan varmistaa yhdenmukaisuus vakuutuspalvelujen alalla voimassa olevan unionin lainsäädännön kanssa, ennakoivan elvytyksen järjestelmää ja kriisinratkaisujärjestelmää olisi sovellettava niihin vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin, joihin sovelletaan direktiivissä 2009/138/EY säädettyjä vakavaraisuusvaatimuksia.
- (12) Ryhmään kuuluvan yhteisön kaatuminen voi vaikuttaa nopeasti koko ryhmän vakavaraisuuteen ja toimintoihin. Sen vuoksi on tärkeää, että käytössä on koko ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnittelua ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevat vaatimukset. Lisäksi viranomaisilla pitäisi olla tehokkaat toimintakeinot kyseisten yhteisöjen suhteen, jotta viranomaiset voivat määrätä korjaavia toimia, joissa otetaan huomioon kaikkien ryhmään kuuluvien yhteisöjen vakavaraisuus, sekä puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin ryhmän tasolla ja laatia yhtenäisen kriisinratkaisusuunnitelman koko ryhmälle, erityisesti rajatylittävissä tapauksissa. Näin ollen ennakoivan elvytyksen suunnittelua ja kriisinratkaisun suunnittelua, purkamista koskevia vaatimuksia ja kriisinratkaisujärjestelmää olisi sovellettava myös emoyrityksiin, holdingyhtiöihin ja muihin ryhmään kuuluihin yhteisöihin, mukaan lukien unionin ulkopuolelle sijoittautuneet vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sivukonttorit.
- (13) Sen varmistamiseksi, että sellaisten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten, jotka kuuluvat finanssiryhmittymiin, tai sellaisten vakuutusyritysryhmien, jotka ovat itse finanssiryhmittymiä tai kuuluvat finanssiryhmittymiin, elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelu ja tosiasiallinen kriisinratkaisu voivat toteutua sujuvasti, ja jotta voidaan vähentää hallinnollista rasitetta, olisi vahvistettava velvoitteet tietojen jakamiseksi vakuutus- ja pankkialan kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten välillä ja pankkialan kriisinratkaisuviranomaiselle olisi myönnettävä tarkkailijan asema

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/103/EY, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, moottoriajoneuvojen käyttöön liittyvän vastuun varalta otettavasta vakuutuksesta ja vakuuttamisvelvollisuuden voimaansaattamisesta (EUVL L 263, 7.10.2009, s. 11).

vakuutusalan kriisinratkaisukollegiossa tai sellaisessa vakuutusyhtyröryhmässä, joka on Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/87/EY ⁽⁵⁾ mukainen finanssiryhmittymä tai finanssiryhmittymän osa, ja päinvastoin.

- (14) Tällä direktiivillä käyttöön otettujen uusien sääntöjen myötä vakuutus- ja jälleenvakuutusalan kriisinratkaisuviranomaisilla ja pankkialan kriisinratkaisuviranomaisilla on kummallakin omat kriisinratkaisukehyksensä, jotka on mukautettu sekä vakuutus- ja jälleenvakuutusalan että pankkialan erityispiirteisiin. Kriisinratkaisun aikataulu vakuutus- ja jälleenvakuutusosalalla poikkeaa pankkialan kriisinratkaisun aikataulusta. Talletuspaon estämiseksi yhteisen kriisinratkaisuneuvoston ja kansallisten pankkialan kriisinratkaisuviranomaisten on yleensä toimittava nopeasti. Vakuutus- ja jälleenvakuutusalan kriisinratkaisuviranomaisilla on toisaalta usein enemmän aikaa löytää asianmukaiset ratkaisut, joista on eniten hyötyä vakuutuksenottajille. Vakuutus- ja jälleenvakuutusosalalla on epätodennäköisempää, että talletuspaon kaltainen tapahtuma toteutuisi, ja tällaisen tapahtuman seuraukset olisivat erilaiset kuin pankkialalla.
- (15) Molemmat alakohtaiset lainsäädäntökehykset ovat antaneet asianomaisille viranomaisille riippumattomia päätöksentekovaltuuksia. Sen vuoksi vakuutus- ja jälleenvakuutusalan sekä pankkialan kriisinratkaisuviranomaisten olisi toimittava tasavertaiselta pohjalta. Kriisinratkaisutehtävien suorittamiseksi on ensiarvoisen tärkeää, että vakuutus- ja jälleenvakuutusalan ja pankkialan kriisinratkaisuviranomaiset tiedottavat toisilleen ja tekevät yhteistyötä vilpittömässä mielessä. Tässä direktiivissä säädetyillä tietojen vaihtamista koskevilla vaatimuksilla olisi helpotettava kyseistä yhteistyötä. Sen vuoksi vakuutus- ja jälleenvakuutusalan ja pankkialan kriisinratkaisuviranomaisten sekä vastaavien vakuutus- ja jälleenvakuutusalan ja pankkialan valvontaviranomaisten olisi vaihdettava viipymättä tietoja, joita ne pitävät tarpeellisina tehtäviensä suorittamiseksi.
- (16) Vakuutus- ja jälleenvakuutusalan sekä pankkialan kriisinratkaisuviranomaiset olisi kutsuttava tarkkailijoiksi toistensa kriisinratkaisukollegioihin sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisuviranomaiset pidetään ajan tasalla ja niitä kuullaan riittävän varhaisessa vaiheessa prosessia ja jäsennellysti, jotta ne voivat hoitaa tehtävänsä tietoon perustuvalla ja johdonmukaisella tavalla. Tämä on erityisen tärkeää ennakoivan elvytyksen suunnittelun ja kriisinratkaisun suunnittelun yhteydessä sekä sen arvioimisessa, täyttyvätkö kriisinratkaisun edellytykset, ja lopulta kriisinratkaisutoimien toteuttamisessa yhden tai useamman finanssiryhmittymään kuuluvan yhteisön osalta. Komission olisi saatujen kokemusten pohjalta tarkasteltava uudelleen tämän direktiivin asiaankuuluvia säännöksiä viimeistään viiden vuoden kuluttua sen voimaantulosta.
- (17) On tarpeen varmistaa, että elvytys- ja kriisinratkaisukehyks on tarkoituksenmukainen ja tehokas, mutta samalla on pyrittävä välttämään se, että yrityksille ja viranomaisille koituu liiallista hallinnollista rasitetta ja kohtuuttomia kustannuksia. Näin ollen elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen täytäntöönpanon olisi oltava oikeassa suhteessa asianomaisen yrityksen sekä sen toimintojen ja palvelujen luonteeseen, laajuuteen ja monimutkaisuuteen. Lisäksi olisi otettava huomioon toisaalta elvytyksen ja toisaalta kriisinratkaisun väliset erot. Elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevien vaatimusten soveltamisalan osalta viranomaisten olisi määritettävä riskiperusteisten kriteerien perusteella, mihin yrityksiin sovelletaan täysimittaisia tai yksinkertaistettuja suunnitteluvaatimuksia. Luottamuksen lisäämiseksi vakuutus- ja jälleenvakuutusalan sisämarkkinoilla ja tasapuolisten toimintaedellytysten edistämiseksi varautuminen olisi saatettava tietyille vähimmäistasolle määrittämällä, kuinka suureen osaan henki- ja jälleenvakuutusmarkkinoista sekä vahinkovakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoista vaatimuksia on vähintään sovellettava. Kriisinratkaisun suunnittelua koskevien vaatimusten soveltamisalan osalta viranomaisten olisi määritettävä, mille yrityksille on todennäköisempää niiden toimivaltaan kuuluviin muihin yrityksiin yrrattuna, että niiden kaatuessa kriisinratkaisutoimien toteuttaminen on yleisen edun mukaista, tai mitkä yritykset hoitavat kriittisiä toimintoja.
- (18) Samasta syystä viranomaisten olisi tarvittaessa sovellettava yrityskohtaisesti erilaisia tai kevennettyjä ennakoivan elvytyksen suunnittelua ja kriisinratkaisun suunnittelua koskevia vaatimuksia ja tiedonantovaatimuksia ja vaadittava suunnitelmien päivittämistä harvemmin. Soveltaessaan tällaisia yksinkertaistettuja velvoitteita viranomaisten olisi otettava huomioon yrityksen liiketoiminnan luonne, koko, monimutkaisuus ja korvattavuus sekä yrityksen osakkeenomistus rakenne, oikeudellinen muoto, riskiprofiili ja sidokset muihin säänneltyihin yrityksiin tai yleensä rahoitusjärjestelmään. Lisäksi viranomaisten olisi otettava huomioon, olisiko vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta sekä neuvoston direktiivien 73/239/ETY, 79/267/ETY, 92/49/ETY, 92/96/ETY, 93/6/ETY ja 93/22/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 98/78/EY ja 2000/12/EY muuttamisesta (EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1).

kaatumisella ja sitä seuraavalla, tavanomaisen maksukyvyyttömyysmenettelyn mukaisella likvidaatiolla todennäköisesti merkittäviä haitallisia vaikutuksia vakuutuksenottajiin, rahoitusmarkkinoihin, muihin yrityksiin tai talouteen laajemminkin. Viranomaisten olisi raportoitava vuosittain Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010⁽⁶⁾ perustetulle Euroopan valvontaviranomaiselle (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, jäljempänä 'vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen') tällaisten yksinkertaistettujen velvoitteiden soveltamisesta.

- (19) Jotta kriisinratkaisuprosessi olisi hallittu ja jotta vältetään eturistiriidat, jäsenvaltioiden olisi nimettävä hallinto- viranomaiset tai viranomaiset, joille on annettu hallinnolliset valtuudet, huolehtimaan elvytys- ja kriisinratkaisu- kehykseen liittyvistä toiminnoista ja tehtävistä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että kyseisille kriisinratkaisuviranomaisille osoitetaan riittävät resurssit. Jos jäsenvaltio nimeää kriisinratkaisuviranomaiseksi viranomaisen, joka vastaa myös muista tehtävistä, olisi otettava käyttöön asianmukaiset rakenteelliset järjestelyt kyseisten tehtävien ja kriisinratkaisuun liittyvien tehtävien erottamiseksi toisistaan ja toiminnallisen riippumattomuuden varmistamiseksi. Tällaisen tehtävien eriyttämisen ei tulisi estää kriisinratkaisuyksikköä saamasta käyttöönsä tietoja, joita se tarvitsee hoitaakseen elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen mukaisia tehtäviään tai tehdäkseen yhteistyötä elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen soveltamiseen osallistuvien eri viranomaisten kanssa.
- (20) Koska vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatuminen saattaisi vaikuttaa vakuutuksenottajiin, rahoitusjärjestelmään ja jäsenvaltion talouteen ja koska se voisi edellyttää julkisten varojen käyttöä, jäsenvaltioiden valtiovarainministeriöiden tai muiden asiaankuuluvien ministeriöiden olisi jo varhaisvaiheessa osallistuttava tiiviisti kriisinhallinta- ja kriisinratkaisuprosessiin.
- (21) On olennaisen tärkeää, että ryhmät tai tapauksen mukaan yksittäiset yritykset laativat ennakoivan elvytyksen suunnitelmia, joissa esitetään toimet, jotka kyseisten ryhmien tai yritysten on toteutettava taloudellisen asemansa palauttamiseksi silloin, kun se on merkittävästi heikentynyt ja uhkaa niiden elinkelpoisuutta, ja että ne päivittävät kyseisiä suunnitelmia säännöllisesti. Tätä varten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten olisi määritettävä määrälliset ja laadulliset indikaattorit, jotka käynnistäisivät tällaisissa ennakoivan elvytyksen suunnitelmissa esitetyt korjaavat toimet. Tällaisten indikaattoreiden tarkoituksena on auttaa vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiä toteuttamaan yritysten riskinhallintajärjestelmien mukaisia korjaavia toimia vakuutuksenottajiensa edun mukaisesti, eivätkä ne saisi johtaa uusiin lakisääteisiin vakavaraisuusvaatimuksiin. Sen vuoksi tällä direktiivillä ei saisi estää yrityksiä sisällyttämästä ennakoivan elvytyksen suunnitelmiinsa eikä vaatia yrityksiä sisällyttämään ennakoivan elvytyksen suunnitelmiinsa sellaisia pääomaposition heikkenemistä koskevia seikkoja, jotka edeltäisivät direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 4 jaksossa säädetyn vakavaraisuuspääomavaatimuksen noudattamatta jättämistä. Ennakoivan elvytyksen suunnitelmien, jotka kattavat kaikki ryhmään kuuluvat olennaiset oikeushenkilöt, tulisi olla yksityiskohtaisia ja perustua realistisiin oletuksiin, joita voidaan soveltaa erilaisissa vankkoissa ja äärimmäisissä skenaarioissa. Kyseisten ennakoivan elvytyksen suunnitelmien tulisi olla erottamaton osa yritysten hallintojärjestelmää. Tällaisten ennakoivan elvytyksen suunnitelmien laatimisessa voidaan huomioida olemassa olevia välineitä, myös yritysten omia riski- ja vakavaraisuusarvioita, varautumissuunnitelmia tai likviditeettiriskin hallintasuunnitelmia. Ennakoivan elvytyksen suunnitelman laatimista koskevaa vaatimusta olisi kuitenkin sovellettava oikeasuhteisesti, eikä se saisi vaikuttaa direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdassa säädettyyn vaatimukseen, joka koskee toteuttamiskelpoisen elvytysuunnitelman laatimista ja toimittamista. Ennakoivan elvytyksen suunnitelman sisältöä voitaisiin soveltuvin osin hyödyntää tai käyttää pohjana direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdassa edellytetyn elvytysuunnitelman laadinnassa.
- (22) On välttämätöntä varmistaa, että kriisitilanteisiin varaudutaan riittävästi. Tästä syystä perimmäisiä emoyrityksiä ja yksittäisiä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä olisi vaadittava toimittamaan ennakoivan elvytyksen suunnitelmansa valvontaviranomaisille perusteellista arviointia varten, jossa selvitetään muun muassa, ovatko suunnitelmat kattavia ja voidaanko yrityksen tai ryhmän elinkelpoisuus palauttaa käytännössä niiden avulla kohtuujassa myös erittäin vaikeassa rahoitustilanteessa. Jos yrityksen esittämä ennakoivan elvytyksen suunnitelma ei ole riittävä, valvontaviranomaisilla olisi oltava valtuudet vaatia kyseistä yritystä toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet suunnitelman olennaisten puutteiden korjaamiseksi.
- (23) Kriisinratkaisun suunnittelu on keskeinen osa tehokasta kriisinratkaisuprosessia. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava kaikki tarvittavat tiedot, jotta ne voivat määrittää kriittiset toiminnot ja varmistaa niiden jatkuvuuden. Koska vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksillä on luottamuksellista tietoa omasta toiminnastaan ja siihen mahdollisesti liittyvistä ongelmista, kriisinratkaisuviranomaisten olisi laadittava kriisinratkaisusuunnitelmat muun muassa asianomaisten yritysten toimittamien tietojen perusteella. Tarpeettoman hallinnollisen rasitteen välttämiseksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi ensisijaisesti pyrittävä hankkimaan tarvittavat tiedot valvontaviranomaisilta.

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

- (24) Pieniä ja ei-monimutkaisia yrityksiä ei tulisi velvoittaa laatimaan erillisiä ennakoivan elvytyksen suunnitelmia, eikä niiden tulisi kuulua kriisinratkaisun suunnittelun piiriin, paitsi jos tällainen yritys muodostaa erityisen riskin kansallisella tai alueellisella tasolla.
- (25) Korjaavien ja kriisinratkaisutoimenpiteiden mahdollisen vuorovaikutuksen ennakoimiseksi sekä ryhmien kriisivalmiuden ja purkamismahdollisuuksien parantamiseksi ryhmäkohtaisen ennakoivan elvytyksen suunnittelun ja kriisinratkaisun suunnittelun olisi koskettava kaikkia ryhmävalvonnan alaisia ryhmään kuuluvia yhteisöjä. Ennakoivan elvytyksen suunnitelmissa ja kriisinratkaisusuunnitelmissa olisi otettava huomioon asianomaisen ryhmän rahoitusrakenne, tekninen rakenne ja liiketoimintarakenne sekä sen sisäisten sidosten laajuus.
- (26) Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma ja kriisinratkaisusuunnitelma olisi laadittava koko ryhmälle, ja siinä olisi määriteltävä sekä perimmäisen emoyrityksen että kaikkien ryhmään kuuluvien yksittäisten tytäryritysten suhteen toteutettavat toimenpiteet. Tytäryritysten roolin ryhmien ennakoivan elvytyksen suunnitelmissa ja kriisinratkaisusuunnitelmissa olisi kuitenkin oltava oikeassa suhteessa siihen, kuinka merkittäviä ne ovat ryhmän sekä vakuutusentottajien, reaalityalouden ja rahoitusjärjestelmän kannalta niissä jäsenvaltioissa, joissa ne toimivat. Niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joissa ryhmällä on tytäryrityksiä, olisi otettava mukaan kriisinratkaisusuunnitelmien laadintaan. Asianomaisten viranomaisten olisi tehtävä valvonta- tai kriisinratkaisukollegioissa kaikki voitavansa saadaakseen aikaan yhteisen päätöksen suunnitelmien arvioinnista ja hyväksymisestä. Riittävä kriisivalmius olisi kuitenkin varmistettava, vaikka valvonta- tai kriisinratkaisukollegio ei saisi aikaan yhteistä päätöstä. Tällaisessa tapauksessa jokaisen tytäryrityksestä vastaavan valvontaviranomaisen olisi voitava vaatia lainkäyttöalueellaan sijaitsevalta tytäryritykseltä ennakoivan elvytyksen suunnitelma ja laatia oma arvionsa kyseisestä suunnitelmasta. Samasta syystä kunkin tytäryrityksestä vastaavan kriisinratkaisuviranomaisen olisi laadittava kriisinratkaisusuunnitelma lainkäyttöalueellaan sijaitsevia tytäryrityksiä varten ja päivitettävä sitä. Ryhmään kuuluvalla yritykselle tulisi edelleenkin laatia yksilöllinen ennakoivan elvytyksen suunnitelma ja kriisinratkaisusuunnitelma vain poikkeuksellisissa ja asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa, ja tällaisen suunnitelman laadinnassa olisi sovellettava samoja vaatimuksia, joita sovelletaan vastaaviin yrityksiin asianomaisessa jäsenvaltiossa. Mikäli ryhmään kuuluvalla yritykselle laaditaan yksilöllinen ennakoivan elvytyksen suunnitelma tai kriisinratkaisusuunnitelma, asianomaisten viranomaisten olisi pyrittävä mahdollisuuksien mukaan varmistamaan niiden yhdenmukaisuus ryhmän muiden osien ennakoivan elvytyksen suunnitelmien ja kriisinratkaisusuunnitelmien kanssa.
- (27) Kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole eri mieltä yhteisestä päätöksestä, voivat tehdä keskenään yhteisen päätöksen ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmasta sekä olennaisten esteiden tunnistamisesta ja tarvittaessa sellaisten toimenpiteiden arvioinnista, joita perimmäinen emoyritys ehdottaa ja viranomaiset vaativat esteiden käsittelemiseksi tai poistamiseksi.
- (28) Jotta kaikki asianomaiset viranomaiset olisivat jatkuvasti ajan tasalla, valvontaviranomaisten olisi toimitettava ennakoivan elvytyksen suunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille kriisinratkaisuviranomaisille, joiden olisi puolestaan toimitettava kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille valvontaviranomaisille.
- (29) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen purkamismahdollisuuksien arvioinnin perusteella oltava valtuudet vaatia joko suoraan tai välillisesti valvontaviranomaisten kautta, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys muuttaa rakennettaan tai organisaatiotaan. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös voitava toteuttaa tarvittavia ja oikeasuhteisia toimenpiteitä poistaakseen kriisinratkaisuvälineiden käytön mahdolliset olennaiset esteet tai vähentääkseen niitä ja varmistaakseen asianomaisten yhteisöjen purkamismahdollisuuden. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi arvioitava vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten purkamismahdollisuuksia niiden yritysten tasolla, joissa kriisinratkaisutoimet ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman mukaan oletettavasti toteutettaisiin. Kriisinratkaisuviranomaisten tulisi voida vaatia muutoksia vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten rakenteeseen ja organisaatioon tai toteuttaa toimenpiteitä kriisinratkaisuvälineiden käytön mahdollisten olennaisten esteiden poistamiseksi tai niiden vähentämiseksi ja asianomaisten yritysten purkamismahdollisuuksien varmistamiseksi vain siinä määrin kuin on tarpeen asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen rakenteen ja toiminnan yksinkertaistamiseksi, jotta voidaan parantaa kyseisen yrityksen purkamismahdollisuuksia.

- (30) Ennakoivan elvytyksen suunnitelmassa tai kriisinratkaisusuunnitelmassa esitettyjen toimien täytäntöönpano saattaa vaikuttaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten henkilöstöön. Sen vuoksi kyseisten suunnitelmien olisi sisällettävä menettelyjä, joilla työntekijöiden edustajille annetaan tietoja ja heitä kuullaan koko elvytys- ja kriisinratkaisuprosessin ajan, kun se on tarpeen. Kyseisten menettelyjen osalta olisi noudatettava työehtosopimuksia, muita työmarkkinaosapuolten vahvistamia järjestelyjä sekä kansallisia ja unionin säännöksiä ammattiliittojen ja työntekijöiden edustajien osallistumisesta yrityksen uudelleenjärjestelyprosesseihin.
- (31) Unionin laajuista toimintaa harjoittavien vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai ryhmään kuuluvien yhteisöjen tehokas elvytys ja kriisinratkaisu edellyttää valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten välistä yhteistyötä valvonta- ja kriisinratkaisukollegioissa prosessin kaikissa vaiheissa ennakoivan elvytyksen suunnitelmien ja kriisinratkaisusuunnitelmien valmistelusta aina varsinaiseen yrityksen kriisinratkaisuun saakka. Jos viranomaiset ovat eri mieltä ryhmiä ja yrityksiä koskevista päätöksistä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi viimeisenä keinona toimittava sovittelijana.
- (32) Elvytys- ja ehkäisyvaiheissa osakkeenomistajilla olisi edelleen oltava täysi vastuu vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä ja täysi määräysvalta siinä. Niillä ei enää pitäisi olla tällaista vastuuta, kun yritys on asetettu kriisinratkaisuun. Tästä syystä kriisinratkaisukehyksessä olisi säädettävä, että kriisinratkaisu käynnistetään oikea-aikaisesti, toisin sanoen ennen kuin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on taseen tai kassavirran perusteella maksukyvytön, ennen kuin kaikki oma pääoma on hupennut tai ennen tilannetta, jossa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei enää pysty noudattamaan maksuvelvoitteitaan niiden erääntyessä. Kriisinratkaisu olisi käynnistettävä, kun valvontaviranomainen kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan tai kriisinratkaisuviranomainen valvontaviranomaista kuultuaan toteaa, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu eivätkä vaihtoehtoiset toimenpiteet estäisi kaatumista kohtuullisessa ajassa. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen olisi katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, jos se on jossakin seuraavista tilanteista: i) yritys rikkoo tai se tulee todennäköisesti rikkomaan direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 5 jaksossa säädettyä vähimmäispääomavaatimusta, eikä voida kohtuudella odottaa, että se alkaisi noudattaa jälleen kyseistä vaatimusta, ii) yritys ei enää täytä toimiluvalla asetettuja edellytyksiä, tai se selkeästi laiminlyö sitä koskevien lakien ja asetusten mukaisten lakisääteisten velvoitteidensa noudattamisen tai todennäköisesti laiminlyö selkeästi niiden noudattamisen lähitulevaisuudessa siten, että toimiluvan peruuttaminen on perusteltua, iii) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat, iv) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei kykene tai ei todennäköisesti lähitulevaisuudessa kykene maksamaan velkojaan tai muita vastuutaan niiden erääntyessä, mukaan lukien vakuutuksenottajille tai edunsaajille suoritettavat maksut, tai v) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tarvitsee poikkeuksellista julkista rahoitustukea.
- (33) Jotta valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten vastuualueet voitaisiin rajata selkeästi, olisi täsmennettävä, että kun kriisinratkaisuviranomainen on toteuttanut kriisinratkaisutoimen, kriisinratkaisuviranomainen on viime kädessä vastuussa tällaisen kriisinratkaisutoimen tehokkaasta täytäntöönpanosta. Valvontaviranomaisen olisi sen vuoksi kyseisestä hetkestä alkaen pidättäydyttävä hyväksymästä kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä koskevia toimenpiteitä ilman kriisinratkaisuviranomaisen etukäteissuostumusta. Vastaavasti kriisinratkaisuviranomaisella olisi oltava valtuudet lopettaa kriisinratkaisutoimen yhteydessä mitkä tahansa valvontaviranomaisen toteuttamat toimenpiteet, jos kyseisten toimenpiteiden jatkaminen estäisi kriisinratkaisuvälineiden käyttöä.
- (34) Kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö saattaa keskeyttää vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeenomistajien ja velkojen oikeudet. Erityisesti kriisinratkaisuviranomaisten valtuudet siirtää vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeet tai sen varat kokonaan tai osittain yksityiselle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta vaikuttavat osakkeenomistajien omistusoikeuteen. Lisäksi valtuudet päättää siitä, mitkä velat siirretään lähellä kaatumista olevasta yrityksestä palvelujen jatkuvuuden varmistamiseksi ja vakuutuksenottajiin, edunsaajiin ja vahingon kärsineisiin osapuoliin, reaaliaikaisesti tai laajemmin rahoitusvakauteen kohdistuvien haittavaikutusten välttämiseksi, saattavat vaikuttaa velkojen yhdenvertaiseen kohteluun. Sen vuoksi kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä vain sellaisiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat, ja ainoastaan silloin, kun tämä on välttämätöntä ja oikeasuhteista kriisinratkaisutavoitteiden vuoksi yleisen edun nimissä ja ottaen asianmukaisesti huomioon tavoite suojata vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden yhteiset edut. Tietyn henkilön tai ryhmän yksilöllinen etu ei saisi olla etusijalla asianomaisen yrityksen vakuutuksenottajien, korvauksenhakijoiden ja kantajien yhteisten etujen kokonaistasapainoon nähden.

- (35) Tämä tarkoittaa erityisesti sitä, että kriisinratkaisuvälineitä olisi käytettävä ainoastaan silloin, kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä ei voida likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä vaikuttamatta kohtuuttomasti vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden suojaan, vaarantamatta rahoitusjärjestelmän vakaus tai estämättä kriittisten toimintojen nopea siirtäminen ja niiden jatkaminen, ja silloin, kun tilanteessa ei voida kohtuudella turvautua mihinkään vaihtoehtoiseen yksityisen sektorin ratkaisuun, kuten nykyisiltä osakkeenomistajilta tai joltakin kolmannelta osapuolelta saatavaan pääomankorotukseen, joka riittäisi palauttamaan yhteisön täyden elinkelpoisuuden vaikuttamatta vakuutus- tai jälleenvakuutussaataviin. Vakuutustakuujärjestelmät, joita sovelletaan maksukyvyttömyysmenettelyn tai kriisinratkaisun edellytykset täyttävään yritykseen, olisi otettava huomioon määritettäessä, onko kriisinratkaisuvälineiden käyttö tarpeen yleisen edun vuoksi. Kaiken kriisinratkaisutoimista johtuvan osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksiin puuttumisen olisi oltava sopusoinnussa Euroopan unionin perusoikeuskirjan, jäljempänä 'perusoikeuskirja', kanssa. Erityisesti silloin, kun samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan eri tavoin kriisinratkaisutoimen yhteydessä, tällaisen erilaisen kohtelun olisi oltava yleisen edun kannalta perusteltua ja oikeasuhteista kyseessä oleviin riskeihin nähden eikä se saisi olla suoraan eikä välillisesti kansalaisuuden perusteella syrjivää.
- (36) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava jonkin verran joustovaraa kriisinratkaisutavoitteiden tasapainottamiseksi ottaen soveltuvin osin huomioon kunkin tapauksen luonne ja olosuhteet.
- (37) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi kriisinratkaisutavoitteisiin pyrkiessään arvioitava asianmukaisin tapa minimoida kriisinratkaisun kustannukset. Poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen turvautumisen minimoiminen on yksi kriisinratkaisutavoite, mutta tällaisen tuen käyttö myös aiheuttaa kriisinratkaisun kustannuksia. Kustannusten minimointia ei kuitenkaan pitäisi pitää erillisenä kriisinratkaisutavoitteena vaan pikemminkin periaatteena, jonka olisi ohjattava kriisinratkaisuviranomaisia päätettäessä, miten kriisinratkaisutavoitteet voidaan parhaiten saavuttaa.
- (38) Soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään kriisinratkaisuvaltuuksia kriisinratkaisuviranomaisten olisi kaikin asianmukaisin toimenpitein varmistettava, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan sen periaatteen mukaisesti, että se vaikuttaa vakuutus- ja jälleenvakuutussaataviin vasta sen jälkeen, kun osakkeenomistajat ja muut velkojat ovat kantaneet oman osuutensa tappioista. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös varmistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun kustannukset jäävät mahdollisimman pieniksi ja että samaan luokkaan kuuluvia velkojia kohdellaan yhtäläisesti.
- (39) Pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvonalentamista tai muuntamista tulisi käyttää sisäisenä tappioiden kattamismekanismina. Kyseisellä mekanismilla sekä siirroilla, joiden tarkoituksena on varmistaa vakuutusturvan jatkuvuus vakuutuksenottajien, edunsaajien ja vahingon kärsineiden osapuolten hyväksi, pitäisi olla mahdollista saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet ja rajoittaa suurelta osin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisen vaikutusta vakuutuksenottajiin. Äärimmäisissä tapauksissa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisu voisi edellyttää erityisten kansallisten järjestelmien, erityisesti vakuutustakuujärjestelmän tai kriisinratkaisurahaston, käyttöä täydentämään tappioiden kattamiseen ja uudelleenjärjestelyihin käytettäviä resursseja, tai viimeisenä keinona voitaisiin tarvita poikkeuksellista julkista rahoitustukea. Velkojien suojaamiseksi tarvittavien suojatoimien yhteydessä olisi otettava huomioon myös tällaiset erityiset kansalliset järjestelmät, joiden on puolestaan oltava unionin valtiontukikehyksen mukaisia. Arvonalennus- tai muuntamisvälineeseen olisi turvauduttava ennen poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen käyttöä.
- (40) Puuttuminen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta. Näin ollen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten osakkeenomistajat, vakuutuksenottajat, edunsaajat, korvauksenhakijat ja muut velkojat, joihin tilanne vaikuttaa, eivät saisi kärsiä suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu kriisinratkaisupäätöksen tekemisen ajankohtana. Kyseinen "velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan" -periaate ilmentää perusoikeuskirjan 17 artiklassa suojattua perusoikeutta omaisuuden suojaan. Kyseinen oikeus olisi suojattava hallinnollisessa kriisinratkaisumenettelyssä varmistamalla, että asianomaiset osakkeenomistajat, vakuutuksenottajat, edunsaajat, korvauksenhakijat tai muut velkojat eivät joudu huonompaan asemaan kuin tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Sen kohtelun arvostukseen, jonka vakuutuksenottajat, edunsaajat ja vahingon kärsineet olisivat saaneet tällaisessa tapauksessa, olisi sisällytettävä kaikki maksut, jotka vakuutuksenottajat, edunsaajat ja vahingon kärsineet olisivat saaneet tapauksen mukaan vakuutustakuujärjestelmistä ja direktiivin 2009/103/EY mukaisilta korvauselimiltä. Siinä tapauksessa, että osa kriisinratkaisun kohteena olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varoista ja veloista siirretään yksityiselle ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, jäljelle jäävä osa kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä olisi likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttö-

myysmenettelyssä. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen likvidaatiomenettelyyn jäävillä osakkeenomistajilla ja velkojilla olisi oltava oikeus saada suorituksina tai korvauksina saamisistaan likvidaatiomenettelyssä vähintään se, minkä he arvion mukaan olisivat saaneet, jos koko vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

- (41) Osakkeenomistajien ja velkojen, mukaan lukien vakuutuksenottajat, edunsaajat ja korvauksenhakijat, oikeuksien suojaamiseksi on tarpeen vahvistaa selkeät velvoitteet kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen ja velkojen arvostusta varten sekä sellaisen kohtelun arvostusta varten, jonka osakkeenomistajat ja velkojat, mukaan lukien vakuutuksenottajat, edunsaajat ja korvauksenhakijat, olisivat saaneet, jos yritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Sen vuoksi on tarpeen säätää, että ennen kriisinratkaisutoimien toteuttamista suoritetaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen oikeudenmukainen ja realistinen arvostus. Tällaiseen arvostukseen olisi voitava hakea muutosta. Kriisinratkaisutoimen luonteen sekä sen ja arvostuksen läheisen yhteyden vuoksi tällaisen muutoksenhaun olisi kuitenkin oltava mahdollista vain, jos se kohdistetaan samanaikaisesti kriisinratkaisupäätökseen. Lisäksi on tarpeen säätää, että kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen osakkeenomistajien ja velkojen, mukaan lukien vakuutuksenottajat, edunsaajat ja korvauksenhakijat, tosiasiallisesti saamaa kohtelua verrataan kohteluun, jonka ne olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Kyseisestä jälkikäteen tehdystä vertailusta olisi voitava valittaa erillään kriisinratkaisupäätöksestä. Osakkeenomistajilla ja velkojilla, jotka ovat saaneet vähemmän saamisistaan kuin ne olisivat saaneet tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, olisi oltava oikeus saada erotus maksuna.
- (42) Kun kriisinratkaisutoimia toteutetaan, vakuutuksenottajat voisivat säilyttää jotkin tai kaikki sopimuksissaan määrättyt etuudet, eikä heidän tarvitse välttämättä tehdä uutta vakuutus sopimusta. Jos yritys likvidoidaan tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, sopimuksen vaihtamisesta voi aiheutua vakuutuksenottajille jälleenhankintakustannuksia. Erityisesti pitkäaikaisten vakuutus sopimusten osalta markkinaolosuhteet ja vakuutuksenottajien omat ominaisuudet sekä lisäkustannukset, kuten välitys- ja sulkemispalkkiot, voivat aiheuttaa merkittäviä kustannuksia vakuutuksenottajille, jotka joutuvat korvaamaan sopimuksensa. Kun tällaisia jälleenhankintakustannuksia arvioidaan velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan -periaatteen yhteydessä, on oletettava, että uusi vakuutus sopimus, jonka vakuutussuojat on verrattavissa markkinoilla vallitseviin markkinahintoihin, tehdään kohtuullisen ajan kuluessa siitä päivästä, jona kriisinratkaisutoimi on toteutettu.
- (43) On tärkeää, että tappiot kirjataan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaaduttua. Lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen arvostuksen olisi perustuttava oikeudenmukaisiin, varovaisiin ja realistisiin oletuksiin hetkellä, jolloin kriisinratkaisuvälineet otetaan käyttöön. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taloudellinen tila ei kuitenkaan saisi arvostuksessa vaikuttaa velkojen arvoon. Kriisinratkaisutoimien valinnan ja suunnittelun tueksi tehtävien arvostusten olisi oltava yhdenmukaisia sovellettavan vakavaraisuussäännösten kanssa, mutta kriisinratkaisun yhteydessä voitaisiin tehdä kohdennettuja muutoksia tämän säännösten perustana oleviin periaatteisiin erityisesti silloin, kun oletus siitä, että yritys jatkaa keskeytyksettä toimintaansa, ei täyty. Poikkeuksellisen kiireellisissä tapauksissa kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava suorittaa lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen arvostus pikaisesti. Kyseisen arvostuksen olisi oltava tilapäinen, ja sitä olisi käytettävä siihen saakka, kunnes on tehty riippumaton arvostus. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi laadittava periaatteellinen kehys, jota käytetään tällaisia arvostuksia tehtäessä, ja sallittava, että kriisinratkaisuviranomaiset ja riippumattomat arvostajat käyttävät tarvittaessa erilaisia erityis menetelmiä.
- (44) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi kriisinratkaisutoimia toteuttaessaan otettava huomioon kriisinratkaisusuunnitelmien mukaiset toimet ja noudatettava niitä, paitsi jos kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat kulloistenkin olosuhteiden perusteella, että kriisinratkaisutavoitteet saavutetaan tehokkaammin toteuttamalla muita kuin kriisinratkaisusuunnitelman mukaisia toimia.
- (45) Kriisinratkaisuvälineet olisi suunniteltava toimimaan asianmukaisesti hyvin monenlaisissa eri skenaarioissa, jotka suureksi osaksi eivät ole ennakoitavissa, ja niiden suunnittelussa olisi otettava huomioon, että yksittäisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisi ja laajempi koko järjestelmää koskeva kriisi voivat erota toisistaan. Sen vuoksi kriisinratkaisuvälineiden olisi katettava kaikki kyseiset skenaariot, mukaan lukien kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisen yrityksen asettaminen run-off-tilaan sen lakkauttamiseen saakka, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liiketoiminnan tai osakkeiden myynti, omaisuudenhoitoyhtiön perustaminen, varojen ja velkojen erottelu lähellä kaatumista olevan yrityksen arvoltaan alentuneista tai heikkotuottoisista salkuista sekä lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen pääomainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvonalentaminen tai muuntaminen.

- (46) Erityistapauksissa, joissa tietyt ryhmään kuuluvat yhteisöt tarjoavat kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle palveluja, jotka ovat olennaisia vakuutusturvan jatkuvuuden varmistamiseksi, kriisinratkaisuviranomaisella olisi oltava valtuudet varmistaa, että tällaisen keskeisen palveluntarjoajan tarjoamia tavaroita ja palveluja tarjotaan edelleen, jos sen taloudellinen tilanne heikkenee samaan ryhmään kuuluvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisen vuoksi ja tällaisten valtuuksien käyttö on tarpeen muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen tarjoaman vakuutusturvan jatkuvuuden säilyttämiseksi. Kyseisiin valtuuksiin voisi kuulua kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö ja kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen keskeiseen palveluntarjoajaan.
- (47) Mikäli kriisinratkaisuvälineitä on käytetty vakuutuskantojen siirtämiseen terveelle yhteisölle, esimerkiksi yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, yrityksen jäljelle jäävä osa olisi likvidoitava asianmukaisessa määräajassa. Kyseisen määräajan pituus olisi määritettävä sen perusteella, onko lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tarjottava palveluja tai tukea yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle, jotta tämä pystyy suorittamaan toiminnot tai tarjoamaan palvelut, jotka se on kyseisen siirron yhteydessä hankkinut.
- (48) Kussakin jäsenvaltiossa olisi otettava käyttöön rahoitusjärjestelyjä, joilla maksetaan kyseisessä jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten vakuutuksenottajille, edunsaajille ja korvauksenhakijoille kuuluvia korvauksia. Rahoitusjärjestelyjen olisi oltava käytettävissä muiden velkojen ja osakkeenomistajien saamisten kattamiseksi noudattaen velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan -periaatetta, jos se on tarpeen julkisiin varoihin turvautumisen välttämiseksi. Kyseiset saamiset tulisi laskea tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan velkojen hierarkian mukaisesti sen estämiseksi, että osakkeenomistajat tai muut velkojat saavat korvauksen ennen kuin vakuutuksenottajat, edunsaajat tai korvauksenhakijatsaavat täyden korvauksen. Samalla kun olisi vältettävä kattamasta suoraan vakuutusyrityksen tappioita, tällaisia rahoitusjärjestelyjä olisi voitava käyttää viimeisenä keinona kriisinratkaisuvälineiden käyttöön liittyvien muiden kustannusten rahoittamiseen siinä määrin kuin se on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi ja edellyttäen, että kriisinratkaisuperiaatteita noudatetaan kaikilta osin. Jäsenvaltioiden olisi voitava päättää, että rahoitusjärjestelyjä voitaisiin käyttää vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden tappioiden kattamiseen. Tällaisessa tapauksessa lähellä kaatumista oleva yritys poistuisi markkinoilta ja kaikki vakuutus sopimuksista koostuvat salkut tai osa niistä siirrettäisiin osana liiketoiminnan myyntiä tai omaisuudenhoitoyhtiölle tai niitä ylläpidettäisiin kriisinratkaisun kohteena olevassa yrityksessä, jos se asetetaan maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan. Osakkeenomistajat olisi joka tapauksessa pitänyt kirjata alas ennen kuin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjä voitaisiin käyttää tappioiden kattamiseen. Vakuutusmarkkinoiden moninaisuus huomioon ottaen jäsenvaltioille olisi annettava jonkin verran joustovaraa ulkoisen rahoituksen täsmällisten järjestelyjen suhteen, kunhan varmistetaan riittävä likviditeetti sen takaamiseksi, että korvaukset maksetaan kohtuullisessa ajassa. Jäsenvaltioiden olisi asetettava rahoitusosuuksien maksamista koskeva velvoite ainoastaan kyseisessä jäsenvaltiossa toimiluvan saaneille vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille ja sen alueelle sijoittautuneille kolmannen maan yrityksen unionissa toimiville sivukonttoreille.
- (49) Turvautuessaan liiketoiminnan myyntiin kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus toteuttaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai sen liiketoiminnan osien myynti yhdelle tai useammalle ostajalle ilman osakkeenomistajien suostumusta. Liiketoiminnan myynnin yhteydessä viranomaisten olisi tehtävä järjestelyjä markkinoidakseen kyseistä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä tai sen liiketoiminnan osia avoimella, läpinäkyvällä ja syrjimättömällä tavalla pyrkien mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan myyntihinnan. Jos tällainen menettely ei ole mahdollinen asian kiireellisuuden vuoksi, viranomaisten olisi toteutettava toimenpiteitä kilpailuun ja sisämarkkinoihin kohdistuvien haitallisten vaikutusten torjumiseksi.
- (50) Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen tai velkojen siirrosta liiketoimintaa myydessä mahdollisesti saatava nettotuotto olisi kohdennettava likvidaatiomenettelyyn jäävän yrityksen hyödyksi. Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirrosta liiketoimintaa myydessä mahdollisesti saatava nettotuotto olisi kohdennettava kyseisten osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien omistajien hyödyksi, edellyttäen, että vakuutuksenottajille ja muille velkojille maksetaan ensin korvauksia siltä osin kuin niiden saamisten arvo on alentunut, mutta niitä ei ole täysimääräisesti kompensoitu. Tuottoa laskettaessa siitä olisi vähennettävä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisesta ja kriisinratkaisuprosessista aiheutuneet kustannukset.
- (51) Lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen markkinointia ja mahdollisten ostajien kanssa ennen liiketoiminnan myyntiä käytäviä neuvotteluja koskevat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia ja saattavat heikentää luottamusta vakuutusmarkkinoihin. Sen vuoksi on tärkeää varmistaa, että tällaisten tietojen julkistamista

yleisölle, mitä edellytetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 596/2014 ⁽⁷⁾, voidaan lykätä asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun suunnitteluun ja jäsentelyyn tarvittavan ajan.

- (52) Omaisuudenhoito-yhtiö on yhden tai useamman viranomaisen kokonaan tai osittain omistama tai kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa oleva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys. Omaisuudenhoito-yhtiön päätarkoituksena on varmistaa kriittisten toimintojen tarjoamisen jatkuminen lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakuutuksenottajille. Näin ollen omaisuudenhoito-yhtiötä olisi johdettava elinkelpoisena toimintaansa keskeytyksellä jatkavana yrityksenä, ja se olisi palautettava markkinoille heti, kun olosuhteet ovat asianmukaiset, tai likvidoitava, jollei se ole elinkelpoinen.
- (53) Varojen ja velkojen erottelun avulla viranomaisten olisi pystyttävä siirtämään kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat, oikeudet tai velat erilliseen yhtiöön niiden erottamiseksi, hallinnoimiseksi ja likvidoimiseksi. Jotta lähellä kaatumista olevalle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle ei koituisi aiheutonta kilpailuetua, varojen ja velkojen erottelua, jonka päätarkoituksena on helpottaa vakuutuskantojen siirtämistä, olisi käytettävä ainoastaan yhdessä muiden välineiden kanssa.
- (54) Jotta kriisinratkaisujärjestelmä olisi tuloksellinen, sillä olisi voitava varmistaa, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisi voidaan ratkaista siten, että yrityksen kaatumisesta vakuutuksenottajille, veronmaksajille, reaalitaloudelle ja rahoitusvakaudelle aiheutuvat kielteiset vaikutukset ovat mahdollisimman vähäisiä. Arvonalentamisella tai muuntamisella olisi varmistettava, että ennen kuin vakuutus- ja jälleenvakuutusosaataviin kohdistuu vaikutuksia, lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osakkeenomistajat ja velkojat kärsivät ensin tappiot ja kantavat asianmukaisen osan kustannuksista, joita vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisesta aiheutuu, heti kun kriisinratkaisuvälineitä käytetään. Arvonalennus- tai muuntamisväline kannustaa näin ollen tehokkaammin vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten osakkeenomistajia ja velkojia – ja tiettyssä määrin myös vakuutuksenottajia – seuraamaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kuntoa normaaliolosuhteissa.
- (55) On tärkeää varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toimia erilaisissa olosuhteissa riittävän joustavasti asettaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan, siirtääkseen sen varat, oikeudet ja velat vakuutuksenottajien kannalta parhaiten ehdoin sekä kohdentaakseen jäljelle jäävät tappiot. Sen vuoksi on aiheellista säätää, että kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sekä silloin, kun tavoitteena on ratkaista lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisi asettamalla se maksukykyisenä run-off-tilaan, että silloin, kun kriittiset vakuutuspalvelut siirretään pois vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä ja sen jäljelle jäävä osa lopettaa toimintansa ja likvidoidaan. Tässä yhteydessä vakuutusvelkojen uudelleenjärjestely saattaa olla perusteltua, jos tämän katsotaan olevan vakuutuksenottajien edun mukaista, jotta varmistetaan vakuutusturvan jatkuminen olennaisilta osin.
- (56) Jos on olemassa realistinen mahdollisuus, että yrityksen elinkelpoisuus voidaan palauttaa eikä vakuutuksenottajille koidu tappioita kriisinratkaisuprosessissa, arvonalennus- tai muuntamisvälinettä voidaan käyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen elinkelpoisuuden palauttamiseksi. Tällaisessa tapauksessa arvonalennuksella tai muuntamisella toteutetun kriisinratkaisun yhteydessä myös yrityksen johto olisi vaihdettava, paitsi jos sen säilyttäminen ennallaan on asianmukaista ja tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.
- (57) Arvonalennus- tai muuntamisvälinettä ei ole asianmukaista soveltaa saamisiin niiltä osin kuin niiden vakuudeksi on annettu pantti tai kiinnitys tai ne ovat muulla tavoin vakuudellisia, koska tällöin tällainen arvonalentaminen tai muuntaminen voi olla tuloksetonta tai sillä voi olla haitallisia vaikutuksia rahoitusvakauteen. Sen varmistamiseksi, että arvonalennus- tai muuntamisväline saavuttaa tehokkaasti tavoitteensa, on kuitenkin suotavaa, että sitä voidaan käyttää mahdollisimman laajalti lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakuudettomiin velkoihin. Siitä huolimatta on asianmukaista rajata tietyntyyppiset vakuudettomat velat arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisalan ulkopuolelle. Kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi velkojen arvonalentamista ei tästä syystä pitäisi soveltaa tiettyihin lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen henkilöstön saamisiin eikä kaupallisiin saamisiin, jotka liittyvät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen päivittäisen toiminnan kannalta kriittisiin hyödykkeisiin ja palveluihin. Jotta ei kajottaisi eläkeoikeuksiin ja eläkesäätiöiden ja eläkkeiden edunvalvojien omistamiin ja niiden valvomiin eläkemääriin, arvonalentamista ja muuntamista ei pitäisi soveltaa lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen velkoihin, joiden edunsaajana on eläkejärjestelmä. Järjestelmäriskin pienentämiseksi arvonalentamista tai muuntamista ei myöskään

⁽⁷⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 596/2014, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, markkinoiden väärinkäytöstä (markkinoiden väärinkäyttöasetus) sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/6/EY ja komission direktiivien 2003/124/EY, 2003/125/EY ja 2004/72/EY kumoamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 1).

pitäisi soveltaa maksujärjestelmiin osallistumisesta johtuviin velkoihin, joiden jäljellä oleva maturiteetti on alle seitsemän päivää, eikä velkoihin, joiden edunsaajana on vakuutus- tai jälleenvakuutusyrittäjä, luottolaitos tai sijoituspalveluyritys, samaan ryhmään kuuluvia yhteisöjä lukuun ottamatta, ja joiden alkuperäinen maturiteetti on alle seitsemän päivää.

- (58) Vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden yhteisten etujen suojaaminen on yksi kriisinratkaisun päätavoitteista. Sen vuoksi arvonalennus- tai muuntamisvälinettä olisi sovellettava vakuutus- ja jälleenvakuutus-saataviin vasta viimeisenä keinona, ja kriisinratkaisuviranomaisten olisi huolellisesti pohdittava, millaisia seurauksia luonnollisten henkilöiden, mikroyritysten tai pienten ja keski suurten yritysten vakuutus sopimuksista johtuvien vakuutussaatavien mahdollisella arvonalentamisella voisi olla.
- (59) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava rajata velat kokonaan tai osittain arvonalentamisen ja muuntamisen soveltamisen ulkopuolelle joukossa tapauksia, joissa tällaisten velkojen arvonalennusta tai muuntamista ei ole mahdollista suorittaa kohtuullisessa ajassa, ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltaminen velkoihin johtaisi tällaisten velkojen arvon sellaiseen alentumiseen, että siitä muille velkojille koituvat tappiot olisivat suuremmat kuin jos kyseisiä velkoja ei rajattaisi arvonalentamisen ulkopuolelle. Jos kyseisiä ulkopuolelle rajaamisia sovelletaan, muiden hyväksyttävien velkojen arvonalennuksen tai muuntamisen tasoa voidaan korottaa tällaisten ulkopuolelle rajaamisen ottamiseksi huomioon edellyttäen, että noudatetaan velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan -periaatetta. Jäsenvaltioita ei myöskään pitäisi vaatia rahoittamaan kriisinratkaisua yleisestä talousarviostaan.
- (60) Kun kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat arvonalennus- tai muuntamisvälinettä vakuutus sopimuksiin, niiden olisi otettava huomioon, että sovellettavan lainsäädännön mukaiset pakolliset vähimmäistasot täyttyvät sopimuksen uudelleenjärjestelyn jälkeen. Tämä ei saisi estää kriisinratkaisuviranomaista soveltamasta arvonalennus- tai muuntamisvälinettä vakuutussaataviin, jotka ovat syntyneet ennen kriisinratkaisutoimen päivämäärää.
- (61) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi käytettävä arvonalennus- tai muuntamisvälinettä yleisesti ottaen niin, että säilytetään velkojen tasavertainen kohtelu ja lakisääteinen maksunsaantijärjestys sovellettavan maksukyvyttömyys-lainsäädännön mukaisesti. Näin ollen tappiot olisi ensin katettava säännellyillä pääomainstrumenteilla ja kohdennettava osakkeenomistajiin joko osakkeiden mitätöimisen tai siirron tai voimakkaan laimentamisen avulla. Jos tämä ei riitä, olisi muuntamista tai arvonalentamista sovellettava etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin. Muuntamista tai arvonalentamista olisi sovellettava ylimmän etuoikeusluokan velkoihin vasta sen jälkeen, kun etuoikeudeltaan huonommat velat on muunnettu tai niiden arvo on alennettu kokonaisuudessaan. Arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämisestä johtuvan instrumentin tai velan pääomamäärän alentamisen tai muuntamisen riittävyyden olisi oltava mahdollista ainoastaan arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla.
- (62) Velkoihin sovellettavia poikkeuksia, jotka koskevat esimerkiksi maksu- ja selvitysjärjestelmiä, työntekijä- tai kaupallisia velkoja tai etuoikeusasemaa, olisi sovellettava samalla tavalla sekä unionissa että kolmansissa maissa. Jotta varmistetaan, että velkojen arvo voidaan alentaa tai velat voidaan muuntaa kolmansissa maissa, on tarpeen säätää, että kyseinen mahdollisuus mainitaan sopimus määräyksissä, joihin sovelletaan kolmansien maiden lainsäädäntöä. Tällaista sopimusehtoa ei tulisi vaatia, kun on kyse veloista, joihin ei sovelleta arvonalennus- tai muuntamisvälinettä, tai kun kolmannen maan lainsäädännössä tai kyseisen kolmannen maan kanssa tehdyssä sitovassa sopimuksessa sallitaan se, että jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen käyttää arvonalennus- tai muuntamisvälinettä.
- (63) Osakkeenomistajien ja velkojen olisi osallistuttava lähellä kaatumista olevan yrityksen tappionjakomekanismin tarpeen mukaan. Näin ollen jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että tappiot voidaan kattaa täysimääräisesti ensisijaisen pääoman (T1), toissijaisen pääoman (T2) ja kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenttien avulla liikkeeseen laskevan vakuutus- tai jälleenvakuutus yrityksen elinkelvottomaksi toteamisen ajankohtana. Sen vuoksi olisi edellytettävä, että kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat arvonalentamista kyseisiin instrumentteihin täysimääräisesti tai muuntavat ne soveltuvissa tapauksissa ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteiksi, kun yritys todetaan elinkelvottomaksi ja ennen kuin toteutetaan kriisinratkaisutoimia. Tässä yhteydessä elinkelvottomaksi toteamisen hetkellä olisi tarkoitettava hetkeä, jolloin asianomainen kriisinratkaisuviranomainen katsoo vakuutus- tai jälleenvakuutus yrityksen täyttävän kriisinratkaisuedellytykset tai jolloin kyseinen viranomainen päättää, että vakuutus- tai jälleenvakuutus yritys lakkaisi olemasta elinkelvoinen ilman kyseisten pääomainstrumenttien arvonalentamista tai muuntamista. Kyseiset vaatimukset olisi mainittava kutakin instrumenttia sääntelevissä ehdoissa ja mahdollisissa esitteissä tai tarjousasiakirjoissa, jotka julkaistaan tai joita tarjotaan instrumenttien yhteydessä.
- (64) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava kaikki tarvittavat lakisääteiset valtuudet, joita voidaan käyttää eri yhdistelminä kriisinratkaisuvälineiden yhteydessä, sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisu voidaan toteuttaa tehokkaasti. Kyseisiin lakisääteisiin valtuuksiin olisi kuuluttava valtuudet siirtää lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutus yrityksen osakkeita tai varoja, oikeuksia tai velkoja toiselle yhteisölle, myös toiselle yritykselle tai

omaisuudenhoitoyhtiölle, valtuudet alentaa osakkeiden arvoa tai mitätöidä osakkeita taikka soveltaa arvonalentamista tai muuntamista lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen velkoihin, valtuudet vaihtaa johto ja valtuudet määrätä keskeyttämään väliaikaisesti saamisten maksaminen. Lisäksi tarvitaan liitännäisvaltuuksia, kuten valtuuksia vaatia ryhmän muita osia jatkamaan olennaisia palveluja.

- (65) Ei ole tarpeen säätää yksityiskohtaisesti keinoista, joilla kriisinratkaisuviranomaisten olisi puututtava lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tilanteeseen. Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus valita, ottavatko ne määräysvallan puuttumalla suoraan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toimintaan vaiko täytäntöönpanomääräyksen avulla. Viranomaisten olisi tehtävä päätöksensä tapauksen mukaan.
- (66) On tarpeen vahvistaa menettelylliset vaatimukset, joilla varmistetaan, että kriisinratkaisutoimet annetaan asianmukaisesti tiedoksi ja julkistetaan. Kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat kuitenkin todennäköisesti arkaluonteisia, ja siksi tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava tehokkaita salassapitojärjestelyjä. Kaikilla tiedoilla, joita päätöksestä annetaan ennen sen tekemistä, koskivatpa ne kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen soveltamista tai mahdollista menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Siksi on varmistettava, että käytössä on asianmukaiset menettelyt tietojen luottamuksellisuuden säilyttämiseksi, kun ne koskevat esimerkiksi elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia tai tässä yhteydessä suoritettujen arviointien tuloksia.
- (67) Kriisinratkaisuviranomaisten ja veroviranomaisten välistä tietojenvaihtoa ei pitäisi estää. Tällainen tietojenvaihto olisi toteutettava kansallisen lainsäädännön mukaisesti, ja jos tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä olisi vaihdettava ainoastaan sen asiaankuuluvan viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat peräisin.
- (68) Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava liitännäisvaltuudet, joilla varmistetaan, että osakkeiden tai velkainstrumenttien sekä varojen, oikeuksien ja velkojen siirto ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle tai omaisuudenhoitoyhtiölle toteutetaan tuloksellisesti. Erityisesti olisi säilytettävä jälleenvakuutussopimuksista johtuvat taloudelliset edut, jotta vakuutus- tai jälleenvakuutussaatavat voidaan siirtää ilman, että tämä vaikuttaa niihin liittyvän vakuutuskannan ja vakuutuskantaa koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan ja pääomavaatimusten yleiseen riskiprofiiliin. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus siirtää vakuutus- tai jälleenvakuutussaatavia yhdessä niihin liittyvien jälleenvakuutusosakeuksien kanssa. Tähän olisi myös sisällytettävä valtuudet riisua kolmansien osapuolten oikeudet siirrettävistä instrumenteista tai varoista, valtuudet panna täytäntöön sopimuksia ja valtuudet huolehtia siitä, että siirrettyjen varojen ja osakkeiden saaja jatkaa järjestelyjä. Osapuolen oikeutta purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai sen ryhmään kuuluvan yhteisön kanssa tehty sopimus muista syistä kuin lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun vuoksi ei myöskään pitäisi rajoittaa jatkossakaan. Kriisinratkaisuviranomaisilla olisi niin ikään oltava liitännäisvaltuudet edellyttää, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen jäljelle jäävä osa, joka likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti, tarjoaa palveluja, jotka ovat välttämättömiä sen yrityksen liiketoiminnan harjoittamiseksi, jolle varat tai osakkeet on siirretty liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla.
- (69) Perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaan jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattu oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisten tekemiin päätöksiin olisi voitava hakea muutosta.
- (70) Kriisinratkaisuviranomaisten toteuttamat kriisinhallintatoimet saattavat vaatia monimutkaisia taloudellisia arviointoja ja laajaa harkintavallan käyttöä. Nimenomaan kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittava asiantuntemus tehdä tällaisia arviointoja ja päättää harkintavallan asianmukaisesta käytöstä. Sen vuoksi on tärkeää varmistaa, että kansalliset tuomioistuimet käyttävät kriisinratkaisuviranomaisten tässä yhteydessä tekemiä monimutkaisia taloudellisia arviointoja perustana tarkastellessaan kriisinhallintatoimia kussakin tapauksessa. Kyseisten arviointien monimutkainen luonne ei kuitenkaan saisi estää kansallisia tuomioistuimia tutkimasta sitä, onko kriisinratkaisuviranomaisten käyttämä näyttö asiallisesti tarkkaa, luotettavaa ja yhdenmukaista, sisältääkö kyseinen näyttö kaiken merkityksellisen tiedon, joka olisi otettava huomioon monimutkaisen tilanteen arvioimiseksi, ja voidaanko kyseisen näytön avulla osoittaa oikeiksi siitä tehdyt johtopäätökset.
- (71) Kiireellisten tapausten varalta on tarpeen edellyttää, että muutoksenhaku ei automaattisesti keskeytä riitautetun päätöksen oikeusvaikutuksia ja että kriisinratkaisuviranomaisen päätös on välittömästi täytäntöönpanokelpoinen, koska oletetaan, että sen täytäntöönpanon keskeyttäminen olisi yleisen edun vastaista.

- (72) On tarpeen suojata kolmansia osapuolia, jotka ovat vilpittömässä mielessä hankkineet kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varoja, oikeuksia ja velkoja viranomaisten käyttämien kriisinratkaisuvälineiden myötä. Samoin on tarpeen varmistaa rahoitusmarkkinoiden vakaus. Sen vuoksi oikeus hakea muutosta kriisinratkaisupäätökseen ei saisi vaikuttaa mahdolliseen myöhempään mitätöidyn päätöksen nojalla toteutettuun hallinnolliseen toimeen tai transaktioon. Tällaisissa tapauksissa laitton päätöksen hyvitystoimet olisi rajoitettava korvauksen maksamiseen niiden henkilöiden kärsimästä vahingosta, joihin päätös vaikuttaa.
- (73) Kriisinhallintatoimia voidaan joutua toteuttamaan kiireellisesti asianomaisten jäsenvaltioiden ja unionin rahoitusvakauteen kohdistuvien vakavien riskien vuoksi. Sen vuoksi kansallisen lainsäädännön mukainen hakumenettely tuomioistuimen ennakko hyväksynnän saamiseksi kriisinhallintatoimelle ja tällaisen hakemuksen tarkastelu tuomioistuimessa olisi hoidettava kiireellisinä. Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että asianomainen viranomainen voi tehdä päätöksensä viipymättä sen jälkeen, kun tuomioistuin on antanut hyväksyntänsä. Tämä ei saisi vaikuttaa asianomaisten osapuolten oikeuteen pyytää tuomioistuinta kumoamaan päätös. Tämän tulisi kuitenkin olla mahdollista vain rajoitetun ajan kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuviranomainen on toteuttanut kriisinhallintatoimen, jotta kriisinratkaisupäätöksen soveltaminen ei viivästyisi aiheettomasti.
- (74) Kriisinratkaisun tehokkuuden vuoksi ja toimivaltatiriitojen välttämiseksi lähellä kaatumista olevassa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksessä ei saa aloittaa tai jatkaa tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä niin kauan kuin kriisinratkaisuviranomainen käyttää kriisinratkaisuvälineitään tai soveltaa kriisinratkaisuvälineitä, paitsi kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta tai suostumuksella. Sen vuoksi on tarpeen säätää, että tiettyjen sopimusvelvoitteiden voimassaolo voidaan keskeyttää rajalliseksi ajaksi, jotta kriisinratkaisuviranomaisella on aikaa käyttää kriisinratkaisuvälineitä. Tätä ei kuitenkaan pitäisi soveltaa velvoitteisiin, jotka liittyvät Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 98/26/EY⁽⁸⁾ tarkoitettuihin jäsenvaltion nimeämiin järjestelmiin, mukaan lukien keskusvastapuolet. Direktiivillä 98/26/EY vähennetään riskiä, joka liittyy maksujärjestelmiin ja arvopapereiden selvitysjärjestelmiin osallistumiseen, erityisesti vähentämällä häiriöitä tällaiseen järjestelmään osallistujan maksukyvyttömyyden tapauksessa. On tarpeen varmistaa, että kyseisiä suojatoimia sovelletaan myös kriisitilanteessa ja että maksujärjestelmien ja arvopapereiden selvitysjärjestelmien ylläpitäjien ja muiden markkinatoimijoiden asianmukaista varmuutta ylläpidetään. Näin ollen pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei olisi yksinään pidettävä direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä, edellyttäen, että asianomaisten sopimusten mukaiset merkittävät velvoitteet täytetään edelleen.
- (75) On tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaisilla on varoja ja velkoja yksityisen sektorin ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle siirtäessään riittävästi aikaa yksilöidä siirrettävät sopimukset. Sen vuoksi kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava mahdollisuus rajoittaa vastapuolten oikeuksia sulkea, nopeuttaa tai muulla tavoin purkaa rahoitus sopimuksia ennen siirron suorittamista. Tällaisten rajoitusten avulla viranomaisten pitäisi pystyä saamaan totuudenmukainen kuva lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taseesta ilman niitä arvon ja kokoluokan muutoksia, joita laajamittainen sopimusten purkamisoikeuksien käyttö aiheuttaisi, ja niiden pitäisi auttaa välttämään epävakauden syntymistä markkinoilla. Vastapuolten sopimusperusteisiin oikeuksiin puuttuminen olisi kuitenkin rajoitettava vain välttämättömyyteen. Näin ollen kriisinratkaisuviranomaisten määräämiä purkamisoikeuksien rajoituksia olisi käytettävä yksinomaan kriisinhallintatoimien tai tällaisten toimien soveltamiseen suoraan liittyvien tapahtumien yhteydessä. Sen vuoksi oikeudet purkaa sopimus muiden laiminlyöntien, kuten maksun laiminlyönnin tai marginaalin realisoinnin perusteella olisi säilytettävä ennallaan.
- (76) Kun lähellä kaatumista olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varoista, oikeuksista ja veloista vain osa siirretään, on tarpeen säilyttää perustellut pääomamarkkinajärjestelyt. Sen vuoksi on aiheellista säätää suojatoimista, joilla estetään toisiinsa liittyvien velkojen tai toisiinsa liittyvien oikeuksien tai sopimusten pilkkominen, mukaan lukien saman vastapuolen kanssa tehdyt sopimukset, jotka on katettu vakuusjärjestelyin, omistusoikeuden siirtävin rahoitusvakuusjärjestelyin, kuittausjärjestelyin, sulkeutuvaan nettoutukseen perustuvin järjestelyin ja strukturoiduin rahoitusjärjestelyin. Kun sovelletaan tällaista suojatoimea, kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava velvollisuus siirtää kaikki suojattuun järjestelyyn kuuluvat toisiinsa liittyvät sopimukset tai jätettävä ne kaikki osaksi jäljelle jäävää lähellä kaatumista olevaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä. Suojatoimenpiteillä olisi varmistettava, etteivät vaikutukset kohdistu direktiivissä 2009/138/EY tarkoitettuun nettoutussopimuksen soveltamisalaan kuuluvien pääomarikien käsittelyyn.

⁽⁸⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 98/26/EY, annettu 19 päivänä toukokuuta 1998, selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopapereiden selvitysjärjestelmissä (EYVL L 166, 11.6.1998, s. 45).

- (77) Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taloudellisen vakauden turvaamiseksi olisi otettava käyttöön mahdollisuus keskeyttää vakuutuksenottajien takaisinosto-oikeudet. Tällaisen oikeuksien keskeyttämisen ja sen avulla asianomaisen yritykselle turvautuneen rahoitusvakauden pitäisi antaa kriisinratkaisuviranomaisille riittävästi aikaa suorittaa yrityksen arvostus ja päättää, mitä kriisinratkaisuvälineitä tapauksessa olisi sovellettava. Tällaisella oikeuksien keskeyttämisellä pitäisi myös taata vakuutuksenottajien yhdenvertainen kohtelu ja välttää siten mahdolliset kielteiset taloudelliset vaikutukset niihin vakuutuksenottajiin, jotka eivät ensimmäisinä pyrkisi irtisanomaan vakuutustaan. Koska yksi kriisinratkaisun tavoitteista on vakuutusturvan jatkaminen, vakuutuksenottajien olisi edelleen suoritettava kaikki vakuutus- ja jälleenvakuutus sopimustensa mukaiset pakolliset maksut, myös elinkoron osalta.
- (78) Varmistamalla, että kriisinratkaisuviranomaisilla on käytettävissään samat välineet ja valtuudet, helpotetaan toimien koordinoitua rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien kaatuessa. Yhteistyön edistämiseksi ja kansallisten toimintatapojen hajanaisuuden ehkäisemiseksi tarvitaan kuitenkin vielä lisää toimia. Kriisinratkaisuviranomaisia olisikin vaadittava kuulemaan toisiaan ja tekemään yhteistyötä kriisinratkaisukollegioissa, jotta voidaan sopia koko ryhmän kattavista kriisinratkaisun erityissuunnitelmista ryhmään kuuluvien yhteisöjen kriisejä ratkaistaessa. Keskustelufoorumien tarjoamiseksi ja ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmista sopimiseksi nykyisten valvontakollegioiden ympärille olisi perustettava kriisinratkaisukollegioita, joihin olisi otettava mukaan kriisinratkaisuviranomaisia ja joihin osallistuisivat toimivaltaiset ministeriöt, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ja tarvittaessa vakuutustakuujärjestelmistä vastaavat viranomaiset. Kriisinratkaisukollegioiden ei pitäisi olla päätöksentekuelimiä vaan kansallisten viranomaisten päätöksentekoa helpottavia foorumeja; yhteisten päätösten tekemisestä vastaisivat asianomaiset kansalliset viranomaiset.
- (79) Maailmanlaajuisen finanssikriisin johdosta tapahtuneen sääntelyn kehityksen, kyseisen kriisin jälkeen saatujen kokemusten ja tämän direktiivin soveltamisen perusteella komission olisi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista kuultuaan annettava Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomus, jossa arvioidaan vakuutustakuujärjestelmiä koskevien yhteisten vähimmäisvaatimusten asianmukaisuutta unionissa. Kyseisessä kertomuksessa olisi ainakin arvioitava vakuutustakuujärjestelmien tilannetta jäsenvaltioissa (soveltamisen taso, katettujen vakuutusten tyypit, käyttöönoton edellytykset); tarkasteltava toimintavaihtoehtoja, mukaan lukien erilaiset toimintavaihtoehdot, kuten vakuutustakuujärjestelmien käyttö vakuutusten jatkamiseen tai niiden realisointiin, ottaen samalla asianmukaisesti huomioon vakuutustuotteiden erot eri jäsenvaltioissa; sekä arvioitava tarvetta ottaa käyttöön vähimmäistaso vakuutustakuujärjestelmille kaikkialla unionissa ja tarvittaessa esitettävä tarvittavat toimet sen käyttöönottamiseksi. Kertomukseen olisi liitettävä tarvittaessa säädösehdotus.
- (80) Rajatylittävää toimintaa harjoittavien ryhmien kriisinratkaisussa olisi löydettävä sopiva tasapaino siten, että voidaan yhtäältä huolehtia menettelyistä, joissa otetaan huomioon tilanteen kriittisyys ja mahdollistetaan tehokkaat, oikeudenmukaiset ja nopeat ratkaisut koko ryhmälle, ja toisaalta tarve suojata vakuutuksenottajia, reaalityö ja rahoitusvakautta kaikissa jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii. Tätä varten eri kriisinratkaisuviranomaisten olisi tuotava näkemyksensä esiin kriisinratkaisukollegiossa, ja ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamat kriisinratkaisutoimet olisi valmisteltava ja niistä olisi keskusteltava eri kriisinratkaisuviranomaisten kesken ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien yhteydessä. Kriisinratkaisukollegioissa olisi myös otettava huomioon kaikkien niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset, joissa ryhmä toimii, jotta voidaan mahdollisuuksien mukaan helpottaa nopeiden ja yhteisten päätösten tekoa.
- (81) Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen kriisinratkaisutoimissa olisi aina otettava huomioon niiden vaikutus vakuutuksenottajiin, reaalityö ja rahoitusvakautteen niissä jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii. Tämän vuoksi sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisten, johon tytäryritys on sijoittautunut, olisi voitava vastustaa – viimeisenä keinona ja asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa – ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen päätöksiä, jos ne katsovat, että kriisinratkaisutoimet eivät ole asianmukaisia, ja perustella tätä joko tarpeella suojata vakuutuksenottajia, reaalityö ja rahoitusvakautta kyseisessä jäsenvaltiossa tai velvoitteilla, joita jäsenvaltiossa sovelletaan muihin vastaaviin yrityksiin.
- (82) Koko ryhmän kattavan kriisinratkaisun erityissuunnitelmalla olisi helpotettava kriisinratkaisun koordinoitua, jolla todennäköisesti saadaan aikaan parhaat tulokset ryhmän kaikkien yritysten kannalta. Tätä varten ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen olisi esitettävä ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma ja toimitettava se kriisinratkaisukollegiolle. Kriisinratkaisuviranomaisten, jotka vastustavat ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai jotka

päättävät toteuttaa itsenäisen kriisinratkaisutoimen, olisi perusteltava, miksi ne vastustavat sitä, ja ilmoitettava kyseiset perustelut sekä suunnittelemansa itsenäisen kriisinratkaisutoimen yksityiskohdat ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille. Kriisinratkaisuviranomaisen, joka päättää poiketa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta, olisi otettava asianmukaisesti huomioon, miten tämä mahdollisesti vaikuttaa vakuutuksenottajiin, reaalityönteeseen ja rahoitusvakauteen jäsenvaltioissa, joissa toiset kriisinratkaisuviranomaiset sijaitsevat, sekä ryhmän muihin osiin.

- (83) Sen varmistamiseksi, että toimia toteutetaan koordinoitusti koko ryhmän tasolla, kriisinratkaisuviranomaisia olisi kehoitettava soveltamaan ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmassa samaa välinettä kriisinratkaisuedellytykset täyttäviin ryhmään kuuluviin yhteisöihin. Näin ollen ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava valtuudet käyttää omaisuudenhoidoyhtiötä ryhmän tasolla koko ryhmän vakauttamiseksi sekä siirtää tytäryrityksiä omaisuudenhoidoyhtiön omistukseen, jotta ne voidaan myydä eteenpäin joko yhdessä tai yksittäin, kun markkinaolosuhteet ovat asianmukaiset. Lisäksi ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisilla olisi oltava valtuudet käyttää arvonalennus- tai muuntamisvälinettä emoyrityksen tasolla.
- (84) Kansainvälisesti toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten ja -ryhmien tehokas kriisinratkaisu edellyttää yhteistyötä jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten välillä. Tätä varten vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle olisi annettava valtuudet laatia ja tehdä yhteistyötä koskevia ei-sitovia kehysjärjestelyjä kolmansien maiden viranomaisten kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 33 artiklan mukaisesti, kun tilanne sitä vaatii. Samasta syystä kansallisille viranomaisille olisi annettava lupa tehdä kolmansien maiden viranomaisten kanssa kahdenvälisiä järjestelyjä, joissa noudatetaan yhteistyötä koskevia vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kehysjärjestelyjä. Tällaisten yhteistyöjärjestelyjen kehittämisellä pitäisi varmistaa tehokas suunnittelu, päätöksenteko ja koordinointi tällaisten kansainvälisesti toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tapauksessa. Tasapuolisten toimintaedellytysten luomiseksi tällaisten kahdenvälisten järjestelyjen olisi oltava vastavuoroisia eli kriisinratkaisuviranomaisten olisi tunnustettava ja pantava täytäntöön toistensa menettelyt, paitsi jos on kyseessä poikkeus, jonka perusteella voidaan kieltäytyä tunnustamasta kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä.
- (85) Kriisinratkaisuviranomaisten välisen yhteistyön olisi koskettava sekä unionin tai kolmansien maiden ryhmien tytäryrityksiä että unionin tai kolmansien maiden vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten sivukonttoreita. Kolmansien maiden ryhmien tytäryritykset ovat unioniin sijoittautuneita yrityksiä, minkä vuoksi niihin sovelletaan täysimittaisesti unionin oikeutta, myös mahdollisia kriisinratkaisuvälineitä. On kuitenkin tarpeen, että jäsenvaltioilla pysyy oikeus ulottaa toimensa sellaisten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on kolmannessa maassa, jos sivukonttoriin liittyvien kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja soveltaminen vaarantaisivat unionin reaalityönteeseen tai rahoitusvakauden tai jos unionin vakuutuksenottajat eivät saisi tasapuolista kohtelua verrattuna kolmannen maan vakuutuksenottajiin. Näissä olosuhteissa jäsenvaltioilla olisi oltava oikeus kriisinratkaisuviranomaisiaan kuultuaan kieltäytyä tunnustamasta kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyjä.
- (86) Tämän direktiivin täytäntöönpano ei saisi estää kansallisten vakuutustakuujärjestelmien rinnakkaisuutta elvytys- ja kriisinratkaisukehityksen kanssa riippumatta kansallisten vakuutustakuujärjestelmien rahoituslähteestä. Kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien käyttö vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen osalta ei saisi estää vakuutuksenottajia, edunsaajia ja muita korvauksenhakijoita saamasta korvauksia kyseisten kansallisten vakuutustakuujärjestelmien kautta.
- (87) Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi edistettävä kriisinratkaisuviranomaisten käytäntöjen lähentämistä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti annetuilla ohjeilla. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi täsmennettävä erityisesti kaikki seuraavat seikat: a) lisätiedot kriteereistä, jotka koskevat yksinkertaistettujen velvoitteiden soveltamista tiettyihin yrityksiin, b) erilaiset skenaariot ennakoivan elvytyksen suunnitelmia varten ja vähimmäisluettelo laadullisista ja määrällisistä indikaattoreista, c) perusteet kriittisten toimintojen määrittämiseksi, d) purkamismahdollisuuksien arvioinnissa huomioitavat muut asiat ja siinä käytettävät perusteet, e) yksityiskohtaiset tiedot toimenpiteistä, joilla puututaan purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistetaan ne, ja olosuhteet, joissa kutakin toimenpidettä voidaan soveltaa, sekä f) se, miten tiedot olisi toimitettava tiivistelmänä tai koosteena, jotta voidaan noudattaa salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia.

- (88) Rahoituspalveluja koskevilla teknisillä standardeilla olisi edistettävä jatkuvaa yhdenmukaistamista sekä vakuutusestajien, sijoittajien ja kuluttajien riittävää suojaa kaikkialla unionissa. Koska vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on pitkälle menevää erityisasiantuntemusta, olisi tehokasta ja asianmukaista antaa sen tehtäväksi laatia komissiolle toimitettavat luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi ja teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joihin ei liity toimintapolitiittisia valintoja.
- (89) Komission olisi hyväksyttävä tässä direktiivissä määritellyissä tapauksissa SEUT 290 artiklan mukaisilla delegoiduilla säädöksillä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen laatimat teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa määritetään seuraavat seikat: a) perusteet, joiden mukaisesti yritykseen sovelletaan ennakoivan elvytyksen suunnittelua, menetelmät, joita käytetään määrittäessä markkina-osuuksia elvytysuunnittelua varten, sekä ennakoivan elvytyksen suunnitelmiin sisällytettävät tiedot, b) kriisinratkaisusuunnitelmien sekä ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö, c) erilaiset arvostukseen liittyvät kysymykset, mukaan lukien olosuhteet, joissa henkilön katsotaan olevan riippumaton arvostuksen suorittamista varten, menetelmät varojen ja velkojen arvon arvioimiseksi kriisinratkaisun yhteydessä, eri arvostusten pitäminen erillään, menetelmät, joita käytetään laskettaessa tilapäiseen arvostukseen sisällytettävä puskuri lisätappioiden varalta, johdannaisista syntyvien velkojen arvostusta koskevat menetelmät ja periaatteet sekä menetelmät kohtelun erojen arvostuksen suorittamiseksi, d) kolmannen maan lainsäädännön alaisiin rahoitussopimuksiin sisällytettävien sopimusehtojen sisältö, e) kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta. Komission olisi hyväksyttävä tässä direktiivissä määritellyissä tapauksissa SEUT 291 artiklan mukaisilla täytäntöönpanosäädöksillä asetuksen (EU) N:o 1094/2010 15 artiklan mukaisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen laatimat teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset, joissa määritetään menettelyt, sisältövaatimukset ja vähintään tietyt vakiomuotoiset lomakkeet ja mallit, jotta vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys voi toimittaa tietoja kriisinratkaisusuunnitelmia varten ja tehdä yhteistyötä.
- (90) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY⁽⁹⁾, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/36/EY⁽¹⁰⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2017/1132⁽¹¹⁾ sisältävät sääntöjä sellaisten yritysten osakkeenomistajien ja velkojen suojaamiseksi, joihin kyseisiä direktiivejä sovelletaan. Tilanteissa, joissa kriisinratkaisuviranomaisten on toimittava nopeasti, kyseiset säännöt saattaisivat estää kriisinratkaisuviranomaisia toteuttamasta tehokkaita kriisinratkaisutoimia, soveltamasta kriisinratkaisuvälineitä ja käyttämästä kriisinratkaisuvälineitä. Sen vuoksi Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2014/59/EU⁽¹²⁾ sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) 2021/23⁽¹³⁾ säädetyt poikkeukset olisi ulotettava koskemaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriisinratkaisun yhteydessä toteutettavia toimia. Sidosryhmien mahdollisimman suuren oikeusvarmuuden takaamiseksi tällaiset poikkeukset olisi määriteltävä selkeästi, niiden olisi oltava rajoitettuja, ja niitä olisi käytettävä ainoastaan yleisen edun nimissä, kun kriisinratkaisun käynnistämisen edellytykset täyttyvät.
- (91) Jotta kaikille asiaankuuluville viranomaisille jaettaisiin riittävästi tietoja ja jotta niillä olisi pääsy tietoihin, on tarpeen varmistaa, että kriisinratkaisuviranomaiset ovat edustettuina kaikilla asiaankuuluvilla foorumeilla ja että vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella on käytössään tarvittava asiantuntemus vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytyksen ja kriisinratkaisuun liittyvien tehtävien hoitamiseksi. Tätä varten asetusta (EU) N:o 1094/2010 olisi muutettava siten, että kriisinratkaisuviranomaiset määritetään kyseisessä asetuksessa tarkoitetuiksi toimivaltaisiksi viranomaisiksi. Kriisinratkaisuviranomaisten sisällyttäminen toimivaltaisiin viranomaisiin vastaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle asetuksen (EU) N:o 1094/2010 25 artiklan nojalla annettuja tehtäviä myötävaikuttaa ja osallistua aktiivisesti elvytys- ja kriisinratkaisusuunnitelmien kehittämiseen.
- (92) On tarpeen varmistaa, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, henkilöt, joilla on tosiasiallinen määräysvalta niiden liiketoiminnassa, sekä niiden hallinto-, johto- tai valvontaelimet noudattavat yrityksen kriisinratkaisuun liittyviä velvoitteitaan. Samoin on tarpeen varmistaa, että kyseisiä yrityksiä, henkilöitä, joilla on tosiasiallinen määräysvalta niiden liiketoiminnassa, sekä niiden hallinto-, johto- tai valvontaelimiä kohdellaan samalla tavoin kaikkialla unionissa. Sen vuoksi jäsenvaltiot olisi velvoitettava säätämään hallinnollisista seuraamuksista ja muista

⁽⁹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/25/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, julkisista ostotarjouksista (EUVL L 142, 30.4.2004, s. 12).

⁽¹⁰⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/36/EY, annettu 11 päivänä heinäkuuta 2007, osakkeenomistajien eräiden oikeuksien käyttämisestä julkisesti noteeratuissa yhtiöissä (EUVL L 184, 14.7.2007, s. 17).

⁽¹¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2017/1132, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2017, tietyistä yhtiöoikeuden osa-alueista (EUVL L 169, 30.6.2017, s. 46).

⁽¹²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁽¹³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

hallinnollisista toimenpiteistä, jotka ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia. Tällaisten hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden olisi täytettävä tietyt keskeiset vaatimukset, jotka koskevat hallinnollisten seuraamusten ja muiden toimenpiteiden kohdetta, niiden soveltamisessa huomioon otettavia kriteerejä ja niiden julkistamista sekä keskeisiä seuraamusvaltuuksia ja hallinnollisten maksujen suuruutta. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisten olisi ehdotonta salassapitovelvollisuutta noudattaen pidettävä yllä keskustietokantaa kaikista hallinnollisista seuraamuksista tai muista hallinnollisista toimenpiteistä sekä tiedoista, jotka koskevat valvonta- ja kriisintarkkailuviranomaisten sille ilmoittamia muutoksenhakutapauksia.

- (93) Jäsenvaltioita ei pitäisi vaatia antamaan hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevia sääntöjä sellaisten tähän direktiiviin kohdistuvien rikkomusten osalta, joihin sovelletaan kansallista rikosoikeutta. Rikkomisista aiheutuvien rikosoikeudellisten seuraamusten säilyttäminen hallinnollisten seuraamusten tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden sijasta ei saisi kuitenkaan vähentää kriisintarkkailu- ja valvontaviranomaisten mahdollisuuksia tehdä yhteistyötä, tutustua tietoihin ja vaihtaa tietoja oikea-aikaisesti muiden jäsenvaltioiden kriisintarkkailu- ja valvontaviranomaisten kanssa eikä muullakaan tavoin vaikuttaa kyseisiin mahdollisuuksiin, myöskään sen jälkeen, kun asianomaiset rikkomiset on saatettu toimivaltaisten oikeusviranomaisten käsiteltäviksi syytetoimia varten.
- (94) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kriisintarkkailua koskevien sääntöjen ja menettelyjen yhdenmukaistamista, koska yhdenkin yrityksen kaatumisen vaikutukset tuntuvat koko unionissa, vaan se voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisen tavoitteen saavuttamiseksi.
- (95) Tehdessään päätöksiä tai toteuttaessaan toimia tämän direktiivin nojalla valvonta- ja kriisintarkkailuviranomaisten olisi aina otettava asianmukaisesti huomioon päätöksensä ja toimiensa vaikutus muiden jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, reaalityökaluun ja rahoitusvakauteen ja pohdittava mahdollisten tytäryritysten tai rajatylittävän toiminnan merkittävyyttä sen jäsenvaltion vakuutuksenottajien, rahoitusalan ja talouden kannalta, johon tällainen tytäryritys on sijoittautunut tai jossa tällaista toimintaa harjoitetaan, jopa silloin, kun asianomaisella tytäryrityksellä tai toiminnalla on vähäisempi merkitys ryhmälle.
- (96) Viimeistään viiden vuoden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta komission olisi saatujen kokemusten perusteella ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista kuultuaan laadittava arviointi ja annettava Euroopan parlamentille ja neuvostolle yksityiskohtaisempi kertomus, jossa keskitytään tiettyihin tämän direktiivin soveltamista koskeviin näkökohtiin,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

KOHDE JA SOVELTAMISALA, MÄÄRITELMÄT JA KRIISINTARKKAUSVIRANOMAISTEN NIMEÄMINEN

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan säännöt ja menettelyt seuraavien yhteisöjen elvytystä ja kriisintarkkailua varten:
 - a) unioniin sijoittautuneet vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, jotka kuuluvat direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan soveltamisalaan;
 - b) unioniin sijoittautuneet emoyrityksenä toimivat vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset;
 - c) unioniin sijoittautuneet vakuutushallintayhtiöt ja rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;
 - d) jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivat vakuutushallintayhtiöt ja jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;
 - e) unionissa emoyrityksenä toimivat vakuutushallintayhtiöt ja unionissa emoyrityksenä toimivat rahoitusalan sekaholdingyhtiöt;
 - f) kolmansiin maihin sijoittautuneet vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sivukonttorit, jotka täyttävät 75–80 artiklassa säädetyt edellytykset.

Tässä direktiivissä vahvistetaan myös säännöt ja menettelyt, jotka koskevat keskeisiä palveluntarjoajia silloin, kun asiaankuuluva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys asetetaan kriisintarkkailuun.

Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on tässä direktiivissä vahvistettuja vaatimuksia asettaessaan ja soveltaessaan sekä soveltaessaan saatavillaan olevia eri välineitä jonkin ensimmäisessä tai toisessa alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen otettava huomioon kyseisen yhteisön liiketoiminnan luonne, sen osakkeenomistusrakenne, oikeudellinen muoto, riskiprofiili, koko, oikeudellinen asema ja sidokset muihin laitoksiin tai yleensä rahoitusjärjestelmään sekä yhteisön toiminnan laajuus ja monimutkaisuus.

2. Jäsenvaltiot voivat hyväksyä tai pitää voimassa sääntöjä, jotka ovat tiukempia kuin tässä direktiivissä ja sen nojalla annetuissa delegoiduissa säädöksissä ja täytäntöönpanosäädöksissä vahvistetut säännöt tai täydentävät niitä, edellyttäen, että kyseisiä sääntöjä sovelletaan yleisesti eivätkä ne ole ristiriidassa tämän direktiivin ja sen nojalla annettujen delegoitujen säädösten ja täytäntöönpanosäädösten kanssa.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'kriisinratkaisulla' kriisinratkaisuvälineen tai 26 artiklan 7 kohdassa tarkoitetun välineen soveltamista yhden tai useamman 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi;
- 2) 'vakuutusyrityksellä' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 1 alakohdassa määriteltyä vakuutusyritystä;
- 3) 'jälleenvakuutusyrityksellä' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 4 alakohdassa määriteltyä jälleenvakuutusyritystä;
- 4) 'vakuutushallintayhtiöllä' direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan f alakohdassa määriteltyä vakuutushallintayhtiötä;
- 5) 'rahoitusalan sekaholdingyhtiöllä' direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 15 alakohdassa määriteltyä rahoitusalan sekaholdingyhtiötä;
- 6) 'jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivalla vakuutushallintayhtiöllä' jäsenvaltioon sijoittautunutta vakuutushallintayhtiötä, joka ei ole minkään samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai samaan jäsenvaltioon perustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;
- 7) 'unionissa emoyrityksenä toimivalla vakuutushallintayhtiöllä' jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivaa vakuutushallintayhtiötä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai johonkin jäsenvaltioon perustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, toisen vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;
- 8) 'jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivalla rahoitusalan sekaholdingyhtiöllä' jäsenvaltioon sijoittautunutta rahoitusalan sekaholdingyhtiötä, joka ei ole itse minkään samassa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai samaan jäsenvaltioon perustetun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;
- 9) 'unionissa emoyrityksenä toimivalla rahoitusalan sekaholdingyhtiöllä' jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimivaa rahoitusalan sekaholdingyhtiötä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen yrityksen tytäryritys tai minkään jossakin jäsenvaltiossa perustetun vakuutushallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;
- 10) 'ryhmällä' direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan c alakohdassa määriteltyä ryhmää;
- 11) 'kriisinratkaisutavoitteilla' 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisun tavoitteita;
- 12) 'kriisinratkaisuviranomaisella' jäsenvaltion 3 artiklan mukaisesti nimeämää viranomaista;
- 13) 'valvontaviranomaisella' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 10 alakohdassa määriteltyä valvontaviranomaista;
- 14) 'kriisinratkaisuvälineellä' 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisun välinettä;
- 15) 'kriisinratkaisuvaltuuksilla' 42–54 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia;

- 16) 'toimivaltaisilla ministeriöillä' jäsenvaltioiden valtiovarainministeriöitä tai muita ministeriöitä, jotka vastaavat talouteen, rahoitusalaan ja talousarvioon liittyvistä kansallisella tasolla tehtävistä päätöksistä kansallisten toimivaltuuksien mukaisesti ja jotka on nimetty 3 artiklan 7 kohdan mukaisesti;
- 17) 'toimivalla johdolla' henkilöä tai henkilöitä, jotka vastaavat yrityksen tosiasiallisesta toiminnasta ja yrityksen päivittäisestä johtamisesta ja ovat siitä tili- ja vastuuvollisia hallinto-, johto- tai valvontaelimelle;
- 18) 'rajatylittävällä ryhmällä' ryhmää, johon kuuluu useampaan kuin yhteen jäsenvaltioon sijoittautuneita yhteisöjä;
- 19) 'poikkeuksellisella julkisella rahoitustuella' 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön taikka ryhmän, johon tällainen yhteisö kuuluu, elinkelpoisuuden, likviditeetin tai vakavaraisuuden säilyttämiseksi tai palauttamiseksi ennalleen myönnettävää SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua valtiontukea tai mitä tahansa muuta julkista ylikansallista rahoitustukea, joka kansallisella tasolla myönnettynä katsottaisiin valtiontueksi;
- 20) 'ryhmään kuuluvalla yhteisöllä' ryhmään kuuluvaa oikeushenkilöä;
- 21) 'ryhmävalvojalla' direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan d alakohdassa määriteltyä ryhmävalvojaa;
- 22) 'ennakoivan elvytyksen suunnitelmalla' 5 artiklan mukaisesti laadittua ja ylläpidettyä ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa;
- 23) 'ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmalla' 7 artiklan mukaisesti laadittua ja ylläpidettyä ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa;
- 24) 'merkittävällä rajatylittävällä toiminnalla' direktiivin 2009/138/EY 152 aa artiklan 1 kohdassa määriteltyä merkittävää rajatylittävää toimintaa;
- 25) 'kriittisillä toiminnoilla' sellaista vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten kolmansille osapuolille suorittamaa toimintaa tai tällaisten yritysten kolmansille osapuolille tarjoamia palveluja tai toimintoja, joita ei voida korvata kohtuullisessa ajassa tai kohtuullisin kustannuksin ja joiden suorittamisen tai tarjoamisen päättymisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kyvyttömyyden takia todennäköisesti vaikuttaisi merkittävästi yhden tai useamman jäsenvaltion rahoitusjärjestelmään tai reaali-talouteen, mukaan lukien erityisesti seuraukset, jotka aiheutuisivat vaikutuksista useiden vakuutuksenottajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten sosiaaliseen hyvinvointiin tai jotka aiheutuisivat järjestelmähäiriöstä tai vakuutuspalvelujen tarjoamista koskevan yleisen luottamuksen menettämisestä;
- 26) 'ydinliiketoiminta-alueilla' niitä liiketoiminta-alueita ja niihin liittyviä palveluja, jotka edustavat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle tai ryhmälle, johon tällainen yritys kuuluu, olennaisia tulon, voiton tai franchise-arvon lähteitä;
- 27) 'rahoitusjärjestelyllä' jäsenvaltion 81 artiklan mukaisesti perustamaa järjestelyä, jolla varmistetaan, että kriisinratkaisuviranomainen soveltaa kriisinratkaisuvälineitä tehokkaasti ja että kriisinratkaisuvälineitä käytetään tehokkaasti;
- 28) 'omalla varallisuudella' direktiivin 2009/138/EY 87 artiklassa säädettyä omaa varallisuutta;
- 29) 'kriisinratkaisutoimella' päätöstä asettaa jokin 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö kriisinratkaisuun 19 tai 20 artiklan nojalla, jonkin kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhden tai useamman kriisinratkaisuvälineen käyttämistä;
- 30) 'kriisinratkaisusuunnitelmalla' vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle 9 artiklan mukaisesti laadittua kriisinratkaisusuunnitelmaa;
- 31) 'ryhmän kriisinratkaisulla' jompaakumpaa seuraavista:
 - a) kriisinratkaisutoimen toteuttamista emoyrityksen tai ryhmävalvonnan alaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tasolla; tai
 - b) kriisinratkaisuviranomaisten suorittaman välineiden soveltamisen ja kriisinratkaisuvälineiden käytön koordinoitua suhteessa ryhmään kuuluviin yhteisöihin;
- 32) 'ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmalla' 10 ja 11 artiklan mukaisesti ryhmän kriisinratkaisua varten laadittua suunnitelmaa;

- 33) 'ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisella' sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaista, jossa ryhmävalvoja sijaitsee;
- 34) 'ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmalla' 73 artiklan mukaisesti ryhmän kriisinratkaisua varten laadittua suunnitelmaa;
- 35) 'kriisinratkaisukollegiolla' 70 artiklan mukaisesti perustettua kollegiota;
- 36) 'eurooppalaisella kriisinratkaisukollegiolla' 71 artiklan mukaisesti perustettua kollegiota;
- 37) 'sekavakuutushallintayhtiöllä' direktiivin 2009/138/EY 212 artiklan 1 kohdan g alakohdassa määriteltyä sekavakuutushallintayhtiötä;
- 38) 'tavanomaisella maksukyvyttömyysmenettelyllä' kaikkia velkoja koskevaa maksukyvyttömyysmenettelyä, jossa velallinen menettää osittain tai kokonaan määräysvallan ja jossa nimitetään selvittäjä tai hallinnonhoitaja ja jota yleensä sovelletaan vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja joko erityisesti kyseisiin yrityksiin tai yleisesti kaikkiin luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin;
- 39) 'velkainstrumenteilla' joukkovelkakirjoja ja muuta siirrettävissä olevaa velkaa, instrumentteja, jotka synnyttävät velkaa tai joilla velka tunnustetaan, ja instrumentteja, jotka antavat oikeuden hankkia velkainstrumentteja;
- 40) 'vakuutussaataavalla' direktiivin 2009/138/EY 268 artiklan 1 kohdan g alakohdassa määriteltyä vakuutussaataavaa;
- 41) 'emoyrityksellä' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 15 alakohdassa määriteltyä emoyritystä;
- 42) 'unionin valtioneuvoston päätöksellä' SEUT 107, 108 ja 109 artiklalla perustettua kehystä sekä SEUT 108 artiklan 4 kohdan tai 109 artiklan nojalla laadittuja tai hyväksytyjä asetuksia ja kaikkia unionin säädöksiä, mukaan lukien suuntaviivat, tiedonannot ja ilmoitukset;
- 43) 'likvidaatiolla' 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön varojen rahaksi muuttamista;
- 44) 'varojen ja velkojen erottelulla' menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen 30 artiklan mukaisesti suorittaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen, oikeuksien tai velkojen siirron erilliselle varainhoitoyhtiölle;
- 45) 'erillisellä varainhoitoyhtiöllä' oikeushenkilöä, joka täyttää 30 artiklan 2 kohdassa säädetyt edellytykset;
- 46) 'arvonalennus- tai muuntamisvälineellä' menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen 35 artiklan mukaisesti käyttää arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksia kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkoihin;
- 47) 'liiketoiminnan myynnillä' menettelyä, jossa kriisinratkaisuviranomainen 31 artiklan mukaisesti suorittaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien tai sen varojen, oikeuksien tai velkojen siirron ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö;
- 48) 'omaisuudenhoitoyhtiöllä' oikeushenkilöä, joka täyttää 32 artiklan 2 kohdassa säädetyt vaatimukset;
- 49) 'omaisuudenhoitoyhtiön käytöllä' menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja tai sen varoja, oikeuksia tai velkoja siirretään 32 artiklan mukaisesti omaisuudenhoitoyhtiölle;
- 50) 'maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamisella' menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä kielletään tekemästä uusia vakuutus- tai jälleenvakuutussopimuksia ja jossa yrityksen toiminta rajoitetaan ainoastaan sen olemassa olevan vakuutuskannan hoitoon 27 artiklan mukaisesti, kunnes yrityksen toiminta lakkautetaan ja se likvidoidaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti;
- 51) 'omistusinstrumenteilla' osakkeita, muita omistusoikeuteen oikeuttavia instrumentteja, osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi muunnettavia tai tällaisen osto-oikeuden antavia instrumentteja sekä omistusyhteyttä osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin edustavia instrumentteja;

- 52) 'osakkeenomistajalla' omistusinstrumenttien omistajaa;
- 53) 'siirtovaltuuksilla' 42 artiklan 1 kohdan e tai f alakohdassa eriteltyjä oikeuksia siirtää osakkeita, muita omistusinstrumentteja, velkainstrumentteja, varoja, oikeuksia tai velkoja tai näiden yhdistelmiä kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä vastaanottajalle;
- 54) 'keskusvastapuolella' Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 ⁽¹⁴⁾ 2 artiklan 1 alakohdassa määriteltyä keskusvastapuolta;
- 55) 'johdannaisella' asetuksen (EU) N:o 648/2012 2 artiklan 5 alakohdassa määriteltyä johdannaista;
- 56) 'arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksilla' 35 artiklan 2 kohdassa ja 42 artiklan 1 kohdan g–k alakohdassa tarkoitettuja valtuuksia;
- 57) 'vakuudellisella velalla' velkaa, jonka osalta velkojan oikeus maksuun tai muuhun suoritukseen on taattu veloituksella, sitoumuksella, panttivakuudella tai vakuusjärjestelyillä, mukaan lukien repo-operaatioista ja muista omistusoikeuden siirtävistä vakuusjärjestelyistä johtuvat velat;
- 58) 'ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteilla' oman perusvarallisuuden eriä, jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY 94 artiklan 1 kohdassa säädetty edellytykset;
- 59) 'toissijaisen pääoman (T2) instrumenteilla' oman perus- ja lisävarallisuuden eriä, jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY 94 artiklan 2 kohdassa säädetty edellytykset;
- 60) 'kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenteilla' oman perus- ja lisävarallisuuden eriä, jotka täyttävät direktiivin 2009/138/EY 94 artiklan 3 kohdassa säädetty edellytykset;
- 61) 'hyväksyttävillä veloilla' niitä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön velkoja ja pääomainstrumentteja, joita ei luokitella ensisijaisen pääoman (T1), toissijaisen pääoman (T2) tai kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenteiksi ja joita ei ole rajattu 35 artiklan 5–8 kohdan nojalla arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisalan ulkopuolelle;
- 62) 'vakuutustakuujärjestelmällä' jäsenvaltion virallisesti hyväksymää, vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai vakuutusosittajien maksamilla rahoitusosuuksilla rahoitettua järjestelmää, jolla taataan hyväksyttävien vakuutussaatavien maksaminen osittain tai kokonaan järjestelmän kattamille vakuutusosittajille, vahingon kärsineille osapuolille ja edunsaajille tai varmistetaan vakuutusten jatkuminen tilanteessa, jossa vakuutusyritys ei kykene tai ei todennäköisesti myöhemmin kykene täyttämään vakuutussopimuksistaan johtuvia velvoitteitaan ja sitoumuksiaan;
- 63) 'asiaankuuluvilla pääomainstrumenteilla' ensisijaisen pääoman (T1), toissijaisen pääoman (T2) tai kolmassijaisen pääoman (T3) instrumentteja;
- 64) 'muuntokurssilla' kerrointa sille, kuinka moneksi osakkeeksi tai muuksi omistusinstrumentiksi tiettyyn luokkaan kuuluva velka muunnetaan käyttäen perustana joko jotakin kyseiseen luokkaan kuuluvaa yksittäistä instrumenttia tai velkasaamisen arvoyksikköä;
- 65) 'kyseeseen tulevalle velkojalle' velkojaa, jonka saaminen koskee velkaa, joka vähennetään tai muunnetaan osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi käyttämällä arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksia arvonalennus- ja muuntamisvälineen soveltamisen johdosta;
- 66) 'vastaanottajalla' yhteisöä, jolle osakkeet, muut omistusinstrumentit, velkainstrumentit, varat, oikeudet tai velat taikka näiden yhdistelmä siirretään kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä;
- 67) 'pankkipäivällä' muita päiviä kuin lauantaita, sunnuntaita tai päiviä, jotka ovat yleisiä vapaapäiviä asianomaisessa jäsenvaltiossa;
- 68) 'sopimuksen purkamisoikeudella' oikeutta purkaa sopimus, velvoitteiden aikaistamista, sulkeutumista, kuittausta tai nettoutusta koskevaa oikeutta tai mitä tahansa vastaavaa sopimuksen osapuolen velvoitetta lykkäävää tai muuttavaa tai sen lakkauttavaa määräystä tai määräystä, joka estää sopimuksesta muussa tapauksessa syntyvän velvoitteen syntymisen;
- 69) 'kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä' mitä tahansa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettua yhteisöä, jonka osalta toteutetaan kriisinratkaisutoimi;

⁽¹⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

- 70) 'perimmäisellä emoyrityksellä' jäsenvaltiossa toimivaa, direktiivin 2009/138/EY 213 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdan mukaisen ryhmävalvonnan alaisen ryhmän emoyritystä, joka ei ole minkään jossakin jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen tai johonkin jäsenvaltioon perustetun toisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, vakuutus-hallintayhtiön tai rahoitusalan sekaholdingyhtiön tytäryritys;
- 71) 'kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 3 ja 6 alakohdassa määriteltyä kolmannen maan vakuutusyritystä tai kolmannen maan jälleenvakuutusyritystä;
- 72) 'kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyllä' kolmannen maan lainsäädännön mukaista toimea, jonka tarkoituksena on kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai kolmannessa maassa emoyrityksenä toimivan yrityksen kaatumisen hallinta ja joka tavoitteiltaan ja odotetuilta tuloksiltaan vastaa tässä direktiivissä tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia;
- 73) 'kolmannen maan yrityksen unionissa toimivalla sivukonttorilla' kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen sivukonttoria, joka sijaitsee jäsenvaltiossa;
- 74) 'asiaankuuluvalla kolmannen maan viranomaisella' kolmannen maan viranomaista, jonka tehtävät vastaavat tehtäviä, joista kriisinratkaisu- tai valvontaviranomaiset huolehtivat tämän direktiivin nojalla;
- 75) 'omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/47/EY⁽¹⁵⁾ 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määriteltyä omistusoikeuden siirtävää rahoitusvakuusjärjestelyä;
- 76) 'nettoutusjärjestelyllä' järjestelyä, jonka nojalla useat saamiset tai velvoitteet voidaan muuntaa yhdeksi nettosaamiseksi, mukaan lukien sulkeutuva nettoutus, jossa täytäntöönpanoon oikeuttavan tapahtuman (määriteltiin se miten tai missä tahansa) toteutuessa osapuolten velvoitteita aikaistetaan niin, että ne erääntyvät välittömästi, tai ne puretaan ja kummassakin tapauksessa muunnetaan yhdeksi nettosaamiseksi tai korvataan yhdellä nettosaamisella, mukaan lukien direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan n alakohdan i alakohdassa määritelty 'sulkeutuvaa nettoutusta koskevat lausekkeet' ja direktiivin 98/26/EY 2 artiklan ensimmäisen kohdan k alakohdassa määritelty 'nettoutus';
- 77) 'kuittausjärjestelyllä' järjestelyä, jonka nojalla vähintään kaksi kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen ja vastapuolen välillä olevaa saamista tai velvoitetta voidaan kuitata vastakkain;
- 78) 'rahoitussopimuksilla' direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 100 alakohdassa määriteltyjä rahoitussopimuksia;
- 79) 'kriisinehkäisyytoimella' tämän direktiivin 6 artiklan 5 kohdan mukaista valtuuksien käyttöä yrityksen ohjaamiseksi puuttumaan elvytysmahdollisuuksien puutteisiin tai esteisiin, tämän direktiivin 15 tai 16 artiklan mukaista valtuuksien käyttöä purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi, direktiivin 2009/138/EY 137 artiklan, 138 artiklan 3 ja 5 kohdan, 139 artiklan 3 kohdan ja 140 artiklan mukaisten toimenpiteiden toteuttamista sekä direktiivin 2009/138/EY 141 artiklan mukaisen ennaltaehkäisevän toimenpiteen toteuttamista;
- 80) 'kriisinhallintatoimella' kriisinratkaisutoimea, erityisen hallinnonhoitajan nimittämistä 44 artiklan nojalla tai henkilön nimittämistä 54 artiklan 1 kohdan nojalla;
- 81) 'nimetyllä makrovakaussvalvonnasta vastaavalla kansallisella viranomaisella' viranomaista, jonka tehtäväksi on annettu kansallisten viranomaisten makrotason valvontatehtävästä 22 päivänä joulukuuta 2011 annettuun Euroopan järjestelmäriskikomitean suositukseen (EJRK/2011/3) sisältyvässä suosituksessa B1 tarkoitetun makrotason vakautta koskevan politiikan toteuttaminen;
- 82) 'säännellyllä markkinalla' Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU⁽¹⁶⁾ 4 artiklan 1 kohdan 21 alakohdassa määriteltyä säänneltyä markkinaa;
- 83) 'luottolaitoksella' Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013⁽¹⁷⁾ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyä luottolaitosta;
- 84) 'sijoituspalveluyrityksellä' asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 2 alakohdassa määriteltyä sijoituspalveluyritystä;

⁽¹⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/47/EY, annettu 6 päivänä kesäkuuta 2002, rahoitusvakuusjärjestelyistä (EYVL L 168, 27.6.2002, s. 43).

⁽¹⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

⁽¹⁷⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

- 85) 'pienellä ja ei-monimutkaisella yrityksellä' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 10 a alakohdassa määriteltyä pientä ja ei-monimutkaista yritystä;
- 86) 'keskeisellä palveluntarjoajalla' yhteisöä, joka tarjoaa sellaisia tavaroita tai palveluja, kuten tietotekniikkapalveluja, yleishyödyllisiä palveluja sekä tilojen vuokrausta, huoltoa ja ylläpitoa, joita tarvitaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen jatkuvan toiminnan ylläpitämiseksi tai joita tarvitaan vakuutusturvan jatkuvuuden varmistamiseksi, ja joka kuuluu samaan ryhmään kuin kyseinen yritys;
- 87) 'tytäryrityksellä' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 16 alakohdassa määriteltyä tytäryritystä;
- 88) 'unionissa toimivalla tytäryrityksellä' vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä, jonka kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa ja joka on jonkin kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai kolmannen maan emoyrityksen tytäryritys;
- 89) 'sivukonttorilla' direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 11 alakohdassa määriteltyä sivukonttoria;
- 90) 'hallinto-, johto- tai valvontaelimellä' komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/35⁽¹⁸⁾ 1 artiklan 43 alakohdassa määriteltyä hallinto-, johto- tai valvontaelintä;
- 91) 'finanssiryhmittymällä' direktiivin 2002/87/EY 2 artiklan 14 alakohdassa määriteltyä finanssiryhmittymää.

3 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten ministeriöiden nimeäminen

1. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai poikkeuksellisesti useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä ja käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia.
2. Kriisinratkaisuviranomaisten on oltava kansallisia keskuspankkeja, toimivaltaisia ministeriöitä, hallintoviranomaisia tai viranomaisia, joille on annettu hallinnolliset valtuudet.
3. Jos kriisinratkaisuviranomaiselle on annettu myös muita tehtäviä, mukaan lukien valvontatehtäviä, käytössä on oltava riittävät rakenteelliset järjestelyt, joilla vältetään eturistiriidat kriisinratkaisuviranomaiselle tämän direktiivin nojalla annettujen tehtävien ja valvonta- tai muiden tehtävien välillä, sanotun kuitenkin rajoittamatta 6 kohdassa edellytettyjen tietojenvaihtoa ja yhteistyötä koskevien velvoitteiden soveltamista.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kyseisillä järjestelyillä varmistetaan kriisinratkaisuviranomaisen tosiasiallinen toiminnallinen riippumattomuus, mukaan lukien erillinen henkilöstö sekä erilliset raportointilinjat ja päätöksentekoprosessit, kaikista kyseisen kriisinratkaisuviranomaisen valvonta- tai muista tehtävistä.

4. Edellä 3 kohdassa säädetyt vaatimukset eivät estä sitä, että
 - a) organisaation, joka on yhteinen eri tehtäville tai viranomaisille, raportointilinjat lähentyvät ylimmällä tasolla tai toimivan johdon tasolla;
 - b) henkilöstö jaetaan ennalta määritetyin edellytyksin kriisinratkaisutehtävien ja muiden tehtävien, myös valvontatehtävien, kesken väliaikaisesti suuren työmäärän suorittamiseksi, tai sitä, että kriisinratkaisuviranomainen voi hyödyntää jaetun henkilöstön asiantuntemusta.
5. Kriisinratkaisuviranomaisten on annettava ja julkistettava sisäiset säännöt eturistiriitojen välttämiseksi 3 ja 4 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukaisesti, mukaan lukien säännöt salassapitovelvollisuudesta ja eri tehtäväalueiden välisestä tiedonvaihdesta.
6. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että valvonta- ja kriisinratkaisutehtäviä suorittavat viranomaiset sekä niiden puolesta kyseisiä tehtäviä suorittavat henkilöt tekevät tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisupäätösten valmistelussa, suunnittelussa ja soveltamisessa sekä silloin, kun kriisinratkaisuviranomainen ja valvontaviranomainen ovat erillisiä yhteisöjä, että silloin, kun toiminnot suoritetaan samassa yhteisössä.

⁽¹⁸⁾ Komission delegoitu asetukset (EU) 2015/35, annettu 10 päivänä lokakuuta 2014, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY täydentämisestä (Solvenssi II) (EUVL L 12, 17.1.2015, s. 1).

7. Kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi ministeriö tämän direktiivin nojalla toimivaltaiseksi ministeriöksi. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa varmistettava, että muiden asianomaisten ministeriöiden kanssa otetaan käyttöön asianmukainen koordinoitimekanismi.

8. Jos jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen ei ole toimivaltainen ministeriö, kriisinratkaisuviranomaisen on ilman aiheetonta viivytystä ilmoitettava toimivaltaiselle ministeriölle tämän direktiivin nojalla tehtävistä päätöksistä, ja jollei kansallisessa lainsäädännössä toisin säädetä, se ei saa panna täytäntöön päätöksiä, joilla on suoria finanssipoliittisia vaikutuksia, ennen kuin se on saanut kyseisen toimivaltaisen ministeriön hyväksynnän.

9. Mikäli jäsenvaltio nimeää useamman kuin yhden kriisinratkaisuviranomaisen, sen on annettava menettelystään kattavasti perusteltu ilmoitus komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, jaettava tehtävät ja vastuut yksiselitteisesti kyseisten viranomaisten kesken, varmistettava riittävä koordinointi niiden välillä sekä nimettävä niistä yksi yhteysviranomaiseksi muiden jäsenvaltioiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa tehtävää yhteistyötä ja koordinointia varten.

10. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kriisinratkaisuviranomaiseksi ja soveltuissa tapauksissa yhteysviranomaiseksi nimeämänsä kansallinen viranomainen tai kansalliset viranomaiset ja niiden erityiset tehtävät ja vastuualueet. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen julkaisee luettelon kyseisistä kriisinratkaisuviranomaisista ja yhteysviranomaisista.

11. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa kansallisten lakien mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisen, valvontaviranomaisen ja niiden henkilöstön vastuuta tekoja ja laiminlyöntejä koskevan velvollisuuden osalta niiden hoitaessa tämän direktiivin mukaisia tehtäviään, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 67 artiklan soveltamista.

II OSASTO

VALMISTELU

I LUKU

Ennakoivan elvytyksen suunnittelu ja kriisinratkaisun suunnittelu

1 jakso

Yleiset säännökset

4 artikla

Tiettyjä yrityksiä koskevat yksinkertaistetut velvoitteet

1. Ottaen huomioon vaikutuksen, joka vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatumisella voi olla johtuen sen liiketoiminnan luonteesta, osakkeenomistusrakenteesta, oikeudellisesta muodosta, riskiprofiilista, koosta, oikeudellisesta asemasta ja sidoksista muihin säänneltyihin yrityksiin tai yleensä rahoitusjärjestelmään sekä yrityksen toiminnan laajuudesta ja monimutkaisuudesta, ja ottaen huomioon sen, olisiko sen kaatumisella ja sitä seuraavalla, tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisella likvidaatiolla todennäköisesti merkittäviä kielteisiä vaikutuksia rahoitusmarkkinoihin, muihin yrityksiin, vakuutuksenottajiin, rahoitusolosuhteisiin tai koko talouteen, jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät, voidaanko tiettyihin vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin ja vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksryhmiin soveltaa yksinkertaistettuja velvoitteita seuraavien seikkojen osalta:

- a) 5–8 artiklassa säädettyjen ennakoivan elvytyksen suunnitelmien ja 9–12 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat;
- b) päivä, johon mennessä ensimmäiset ennakoivan elvytyksen suunnitelmat ja kriisinratkaisusuunnitelmat on laadittava, sekä ennakoivan elvytyksen suunnitelmien ja kriisinratkaisusuunnitelmien päivitysväli, joka voi olla harvempi kuin 5 artiklan 4 kohdassa, 7 artiklan 3 kohdassa, 9 artiklan 5 kohdassa ja 11 artiklan 3 kohdassa säädetään;
- c) yrityksiltä 5 artiklan 6 kohdan, 7 artiklan 3 kohdan, 10 artiklan 2 kohdan ja 12 artiklan 1 kohdan nojalla edellytettävien tietojen sisältö ja yksityiskohtaisuus;
- d) 13 ja 14 artiklassa säädetyn purkamismahdollisuuksien arvioinnin yksityiskohtaisuus.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027 asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään yksityiskohtaisemmin tämän artiklan 1 kohdan johdantokappaleessa tarkoitetut perusteet.

3. Jäsenvaltioiden on veloitettava valvontaviranomaiset tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaiset toimittamaan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle vuosittain ja kunkin jäsenvaltion osalta erikseen kaikki seuraavat tiedot:
- a) niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksryhmien lukumäärä, jotka kuuluvat 5, 7, 9 ja 10 artiklan mukaisen ennakoivan elvytyksen suunnittelun ja kriisinratkaisun suunnittelun piiriin;
 - b) niiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksryhmien lukumäärä, joihin sovelletaan 1 kohdassa tarkoitettuja yksinkertaistettuja velvoitteita;
 - c) määrälliset tiedot 1 kohdan johdantokappaleessa tarkoitettujen kriteerien soveltamisesta;
 - d) kuvaus 1 kohdan johdantokappaleessa tarkoitettujen kriteerien pohjalta sovellettavista yksinkertaistetuista velvoitteista verrattuna täysimittaisiin velvoitteisiin, mukaan lukien pääomavaatimusten, vakuutusmaksujen, vakuutusteknisen vastuuvelan ja varojen määrä mitattuna prosenttiosuuksina jäsenvaltioiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai tapauksen mukaan kaikkien ryhmien pääomavaatimusten, vakuutusmaksujen, vakuutusteknisen vastuuvelan ja varojen kokonaismäärästä.
4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen julkistaa vuosittain ja kunkin jäsenvaltion osalta erikseen 3 kohdan a–d alakohdassa tarkoitettut tiedot sekä arvion mahdollisista eroista 1 kohdan täytäntöönpanossa kansallisella tasolla.

2 jakso

Ennakoivan elvytyksen suunnittelu

5 artikla

Ennakoivan elvytyksen suunnitelmat

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset, jotka eivät ole osa 7 artiklan mukaisen ennakoivan elvytyksen suunnittelun piiriin kuuluvaa ryhmää ja jotka täyttävät tämän artiklan 2 tai 3 kohdassa säädetyt perusteet, laativat ennakoivan elvytyksen suunnitelman ja pitävät sen ajan tasalla. Kyseiseen ennakoivan elvytyksen suunnitelmaan on sisällyttävä toimenpiteet, jotka asianomaisen yrityksen on toteutettava taloudellisen asemansa palauttamiseksi silloin, kun sen taloudellinen asema on heikentynyt merkittävästi.

Ennakoivan elvytyksen suunnitelmien laatimisen, ajan tasalla pitämisen ja soveltamisen katsotaan olevan osa direktiivin 2009/138/EY 41 artiklassa tarkoitettua hallintojärjestelmää.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvontaviranomainen soveltaa ennakoivan elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiin niiden koon, liiketoimintamallin, riskiprofiilin, sidosten ja korvattavuuden perusteella ja sen perusteella, kuinka suuri merkitys niillä on niiden jäsenvaltioiden taloudelle, joissa ne toimivat, sekä niiden rajatylittävän toiminnan, erityisesti merkittävän rajatylittävän toiminnan, perusteella.

Valvontaviranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan mukaisia ennakoivan elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia sovelletaan vähintään 60 prosenttiin jäsenvaltion henkivakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoista ja vähintään 60 prosenttiin sen vahinkovakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoista siten, että osuus henkivakuutusmarkkinoista perustuu vakuutusteknisen vastuuvelan bruttomäärään ja osuus vahinkovakuutusmarkkinoista perustuu bruttomääräisiin vakuutusmaksutuloihin.

Toisessa alakohdassa tarkoitettua markkinoihin soveltamisen tasoa laskettaessa voidaan ottaa huomioon ryhmän tytäryrityksinä toimivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset, jos kyseiset tytäryrityksinä toimivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset kuuluvat sellaiseen ryhmään, jolle perimmäinen emoyritys laatii ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman ja ylläpitää sitä.

3. Kaikkiin vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin, joita varten on laadittava kriisinratkaisusuunnitelma, on sovellettava ennakoivan elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia.

Ennakoivan elvytyksen suunnittelua koskevia vaatimuksia ei sovelleta pieniin ja ei-monimutkaisiin yrityksiin, jollei valvontaviranomainen katso, että tällainen yritys muodostaa erityisen riskin kansallisella tai alueellisella tasolla.

4. Valvontaviranomaisten on varmistettava, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset päivittävät ennakoivan elvytyksen suunnitelmansa vähintään joka toinen vuosi ja joka tapauksessa
- a) sellaisen yrityksen oikeudellisessa tai organisatorisessa rakenteessa, liiketoiminnassa tai taloudellisessa asemassa tapahtuneen muutoksen jälkeen, jolla voisi olla olennainen vaikutus ennakoivan elvytyksen suunnitelmaan tai joka voisi edellyttää sen olennaista muuttamista;
 - b) kun yrityksen taloudellisessa asemassa voidaan odottaa tapahtuvan olennainen muutos, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen tai muuten edellyttää ennakoivan elvytyksen suunnitelman tarkistamista.
5. Ennakoivan elvytyksen suunnitelmissa ei saa olettaa, että poikkeuksellista julkista rahoitustukea on saatavissa tai että sitä saadaan.
6. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että ennakoivan elvytyksen suunnitelma sisältää kaikki seuraavat osat:
- a) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osatekijöistä, mukaan lukien viimeksi toimitettuun suunnitelmaan tehdyt olennaiset muutokset;
 - b) kuvaus yrityksestä tai ryhmästä, mukaan lukien tiivistelmä mahdollisista olennaisista muutoksista viimeksi toimitetun suunnitelman jälkeen;
 - c) 8 kohdassa tarkoitettu indikaattoreiden kehys;
 - d) kuvaus siitä, miten ennakoivan elvytyksen suunnitelma on laadittu ja miten sitä päivitetään ja sovelletaan;
 - e) valikoima korjaavia toimia;
 - f) viestintästrategia;
 - g) jos yritys on rikkonut direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 4 jaksossa säädettyä vakavaraisuuspääomavaatimusta ja toimittanut elvytysuunnitelman direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdan mukaisesti jossakin vaiheessa viimeisten kymmenen vuoden aikana, kyseinen elvytysuunnitelma sekä arvio toimenpiteistä, jotka on toteutettu sen varmistamiseksi, että yritys täyttää jälleen vakavaraisuuspääomavaatimuksen.
7. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset arvioivat ennakoivan elvytyksen suunnitelmiansa uskottavuuden ja toteuttamiskelpoisuuden, erityisesti 8 kohdassa tarkoitettu indikaattoreiden kehys sekä korjaavat toimet, useissa erilaisissa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen erityisolosuhteita vastaavissa vakavissa makrotalouden ja rahoitusalan stressiskenaarioissa, mukaan lukien koko järjestelmän laajuiset tapahtumat, epäsystemaattiset stressitilanteet, jotka todennäköisesti vaikuttavat olennaisesti kyseisten yritysten varallisuus- ja velkaprofiiliin, sekä tällaisten stressitilanteiden yhdistelmät.
8. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset varmistavat, että niiden ennakoivan elvytyksen suunnitelmat sisältävät sellaisten määrällisten ja laadullisten indikaattoreiden kehysten, joilla määritetään, missä vaiheessa olisi harkittava tai toteutettava korjaavia toimia. Kyseiset indikaattorit voivat sisältää muun muassa pääomaa, likviditeettiä, omaisuuserien laatua, kannattavuutta, markkinaolosuhteita, makrotaloudellisia olosuhteita ja operatiivisia tapahtumia koskevia kriteerejä. Pääomaposition liittyviin indikaattoreihin on sisällyttävä ainakin direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 4 jaksossa säädetyn vakavaraisuuspääomavaatimuksen rikkominen.
- Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vakavaraisuuspääomavaatimuksen rikkominen johtaa asianmukaisesti korjaaviin toimiin asianomaisen yrityksen toimesta ennakoivan elvytyksen suunnitelman mukaisesti.
- Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että valvontaviranomaiset varmistavat, että vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset ottavat käyttöön asianmukaiset järjestelyt ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen indikaattoreiden säännöllistä seuranta varten.
9. Mikäli vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys päättää toteuttaa ennakoivan elvytyksen suunnitelmaansa sisältyvän korjaavan toimen tai päättää olla toteuttamatta tällaista korjaavaa toimea, vaikka jokin 8 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu indikaattori on täytynyt, sen on viipymättä ilmoitettava tällaisesta päätöksestä valvontaviranomaiselle.
10. Edellä 1 kohdassa tarkoitettun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelimen on arvioitava ja hyväksyttävä ennakoivan elvytyksen suunnitelma ennen sen toimittamista valvontaviranomaisen tarkastettavaksi.

11. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2027 asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään tarkemmin

- a) yhteistyössä Euroopan järjestelmäriskikomitean kanssa tämän artiklan 7 kohdassa tarkoitettut skenaariot;
- b) tämän artiklan 8 kohdassa tarkoitettut laadulliset ja määrälliset indikaattorit.

12. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään tarkemmin

- a) 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut kriteerit, erityisesti rajat ylittävän toiminnan osalta;
- b) käytettävät menetelmät, kun määritetään 2 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tarkoitettuja markkinaosuuksia;
- c) tiedot, jotka vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen on sisällytettävä ennakoivan elvytyksen suunnitelmaan, mukaan lukien 6 kohdan e alakohdassa tarkoitettut korjaavat toimet ja niiden täytäntöönpano.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2026.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

6 artikla

Valvontaviranomaisten suorittama ennakoivan elvytyksen suunnitelmien tarkastus ja arviointi

1. Valvontaviranomaisten on yhdeksän kuukauden kuluessa kunkin ennakoivan elvytyksen suunnitelman toimittamisesta tarkastettava kyseinen suunnitelma ja arvioitava, missä määrin se täyttää 5 artiklassa säädetyt vaatimukset, sekä arvioitava kaikki seuraavat seikat:

- a) onko kohtuullisen todennäköistä, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen elinkelpoisuus ja taloudellinen asema saadaan säilytettyä tai palautettua asianmukaisessa määräajassa suunnitelmassa ehdotettujen järjestelyjen täytäntöönpanon avulla;
- b) onko kohtuullisen todennäköistä, että suunnitelma ja suunnitelmassa esitetyt yksittäiset vaihtoehdot voidaan panna täytäntöön nopeasti ja tehokkaasti rahoitusalan stressitilanteissa;
- c) onko kohtuullisen todennäköistä, että suunnitelmalla ja suunnitelmassa esitetyillä yksittäisillä vaihtoehdoilla voidaan välttää mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittävää haittaa rahoitusjärjestelmälle, mukaan lukien sellaisissa skenaarioissa, jotka johtaisivat siihen, että muut vakuutus- ja jälleenvakuutusyritykset panevat ennakoivan elvytyksen suunnitelmansa täytäntöön saman jakson aikana.

2. Valvontaviranomaisten on toimitettava kaikki vastaanottamansa ennakoivan elvytyksen suunnitelmat kriisinratkaisuviranomaisille. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat tutkia ennakoivan elvytyksen suunnitelmia selvittääkseen, sisältävätkö ne toimia, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti asianomaisten vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten purkamismahdollisuuksiin, ja ne voivat antaa valvontaviranomaiselle tätä koskevia suosituksia 1 kohdassa säädetyn määräajan kuluessa.

3. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa, kotijäsenvaltion valvontaviranomaisen on toimitettava ennakoivan elvytyksen suunnitelma vastaanottavan valtion valvontaviranomaiselle tämän pyynnöstä. Vastaanottavan valtion valvontaviranomainen voi tutkia ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa selvittääkseen, sisältääkö se toimia, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti vakuutuksenottajiin, reaalitalouteen tai rahoitusvakauteen kyseisen valvontaviranomaisen jäsenvaltiossa, ja se voi antaa kotijäsenvaltion valvontaviranomaiselle tätä koskevia suosituksia. Kotijäsenvaltion valvontaviranomaisen on annettava perusteltu vastaus päätöksestään noudattaa tai olla noudattamatta suosituksia. Jos kotijäsenvaltion valvontaviranomainen ei ota vastaanottavan jäsenvaltion valvontaviranomaisen suosituksia asianmukaisesti huomioon, vastaanottavan jäsenvaltion viranomainen voi siirtää asian vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

4. Jos valvontaviranomaiset toteavat ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa arvioituaan, että siinä on olennaisia puutteita tai että sen täytäntöönpanolle on olennaisia esteitä, niiden on ilmoitettava arviointinsa sisällöstä asianomaiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle ja vaadittava asianomaista yritystä toimittamaan kahden kuukauden kuluessa tarkistettu suunnitelma, josta käy ilmi, millä tavoin kyseisiin puutteisiin tai esteisiin puututaan. Kyseistä kahden kuukauden määräaikaa voidaan asianomaisten yritysten pyynnöstä ja valvontaviranomaisen suostumuksella pidentää yhdellä kuukaudella.

Ennen kuin valvontaviranomainen vaatii vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä toimittamaan ennakoivan elvytyksen suunnitelman uudelleen, sen on annettava yritykselle mahdollisuus esittää mielipiteensä kyseisestä vaatimuksesta.

Jos valvontaviranomainen katsoo, ettei puutteisiin tai esteisiin ole puututtu tarkistetussa suunnitelmassa riittävällä tavalla, se voi ohjeistaa yritystä tekemään suunnitelmaan erityisiä muutoksia.

5. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys jättää tarkistetun ennakoivan elvytyksen suunnitelman toimittamatta tai jos valvontaviranomainen katsoo, ettei tarkistetussa ennakoivan elvytyksen suunnitelmassa ole korjattu riittävässä määrin sen alkuperäisessä arvioinnissa todettuja puutteita tai esteitä, eikä puutteita tai esteitä ole mahdollista riittävässä määrin korjata ohjeistamalla yritys tekemään suunnitelmaan erityisiä muutoksia, valvontaviranomaisen on vaadittava yritystä osoittamaan kohtuullisen ajan kuluessa muutokset, joita se voi tehdä liiketoimintaansa puuttuakseen ennakoivan elvytyksen suunnitelman puutteisiin tai sen täytäntöönpanon esteisiin.

Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei osoita tällaisia muutoksia valvontaviranomaisen asettaman määräajan kuluessa tai jos valvontaviranomainen arvioi, ettei yrityksen ehdottamilla toimilla puututtaisi riittävässä määrin puutteisiin tai esteisiin, valvontaviranomainen voi tehdä perustellun päätöksen, jossa se ohjeistaa yrityksen toteuttamaan kaikki toimet, jotka valvontaviranomainen katsoo tarpeellisiksi ja oikeasuhteisiksi, kun otetaan huomioon puutteiden ja esteiden vakavuus ja toimien vaikutus yrityksen liiketoimintaan.

Tästä päätöksestä on ilmoitettava kirjallisesti vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle, ja siihen on voitava hakea muutosta.

7 artikla

Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmävalvojalla on valtuudet vaatia, että ryhmän perimmäinen emoyritys laatii ja toimittaa ryhmävalvojalle ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman.

Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma tarkoittaa perimmäisen emoyrityksen johtamaa ryhmää koskevaa ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa. Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmassa on esitettävä korjaavat toimenpiteet, joita saatetaan joutua panemaan täytäntöön perimmäisen emoyrityksen tasolla ja sen yksittäisten tytäryritysten tasolla niiden taloudellisen aseman palauttamiseksi, jos kyseinen asema on heikentynyt merkittävästi.

Ryhmävalvojan on asetettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu vaatimus tapauksen mukaan 5 artiklan 2 tai 3 kohdassa tarkoitettujen kriteerien perusteella.

2. Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmaan on sisällyttävä korjaavia toimia, joilla pyritään ryhmän tai siihen kuuluvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen vakauttamiseen ryhmän tai jonkin siihen kuuluvan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen jouduttua stressitilanteeseen, jotta voidaan puuttua ongelmien syihin tai poistaa ne sekä palauttaa ryhmän tai siihen kuuluvan yrityksen taloudellinen asema, ottaen samalla huomioon muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen taloudellinen asema.

Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmaan on sisällytettävä järjestelyt koordinoinnin ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi toimenpiteissä, jotka ovat oikeasuhteisia ja joita toteutetaan sekä ryhmän että siihen kuuluvien yhteisöjen tasolla.

3. Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma ja mahdollinen tytäryrityksinä toimivia yksittäisiä vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä varten laadittu suunnitelma on laadittava 5 artiklan 5–8 kohdan mukaisesti ja sitä on päivitettävä 5 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

Käyttöön on otettava asianmukaiset järjestelyt indikaattoreiden säännöllistä seurantaa varten 5 artiklan 8 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti.

Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmassa on esitettävä, onko korjaavien toimien täytäntöönpanolle ryhmässä esteitä, mukaan lukien suunnitelman kattamien yksittäisten yhteisöjen tasolla, ja onko nopealle oman varallisuuden siirrolle tai velkojen tai varojen takaisinmaksulle ryhmän sisällä olennaisia käytännöllisiä tai oikeudellisia esteitä.

4. Valvontaviranomaiset voivat vaatia tytäryrityksinä toimivia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä laatimaan ja toimittamaan ennakoivan elvytyksen suunnitelmat, jos ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa ei ole olemassa.

5. Mikäli asianomainen valvontaviranomainen arvioi, että jotakin yhteisöä ei ole otettu riittävällä tavalla huomioon ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmassa, kun otetaan huomioon kyseisen yhteisön merkitys asianomaisessa jäsenvaltiossa sekä velvoitteet, joita kyseisessä jäsenvaltiossa sovelletaan vastaaviin yrityksiin, se voi pyytää perustellun lausunnon pohjalta ryhmävalvojaa vaatimaan, että perimmäisenä emoyrityksenä toimiva yritys tai ryhmää johtava vakuutushallintayhtiö toimittaa ryhmän tarkistetun ennakoivan elvytyksen suunnitelman, jossa otetaan huomioon asianomaisen valvontaviranomaisen esittämät huolenaiheet. Mikäli ryhmän tarkistettu ennakoivan elvytyksen suunnitelma on annettu ja asianomainen valvontaviranomainen arvioi, että kyseinen tarkistettu suunnitelma ei riittävästi vastaa sen huolenaiheisiin, se voi vaatia tytäryrityksinä toimivia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä tai 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä laatimaan ja toimittamaan ennakoivan elvytyksen suunnitelman. Siinä tapauksessa valvontaviranomaisen on esitettävä ryhmävalvojalle kyseistä arviota koskeva perusteltu lausunto. Sen jälkeen sen on esitettävä ryhmävalvojalle ennakoivan elvytyksen suunnitelma.

6. Edellyttäen, että 66 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia noudatetaan, ryhmävalvojan on välitettävä ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma

a) vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle;

b) asiaankuuluville valvontaviranomaisille, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuihin valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen;

c) ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle;

d) tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille;

e) jos ryhmä on finanssiryhmittymä tai kuuluu sellaiseen, direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti nimetyille asiaankuuluvalle kriisinratkaisuviranomaiselle ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 40 alakohdassa määritellylle toimivaltaiselle viranomaiselle.

7. Ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman 1 kohdan nojalla tai ennakoivan elvytyksen suunnitelman 4 tai 5 kohdan nojalla laativan yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelimen on arvioitava ja hyväksyttävä asianomainen suunnitelma ennen sen toimittamista tapauksen mukaan ryhmävalvojan tai valvontaviranomaisen tarkastettavaksi.

8. Unionissa tytäryrityksenä toimiva yritys voi ennakoivan elvytyksen suunnitelmaa laatiessaan ottaa tarvittaessa huomioon kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai kolmansien maiden emoyritysten, joiden tytäryritys se on, laatimat ennakoivia elvytystä koskevat ryhmäsuunnitelmat.

8 artikla

Ryhmävalvojan suorittama ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman tarkastus ja arviointi

1. Ryhmävalvojan on tarkastettava ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma ja arvioitava, missä määrin se täyttää 7 artiklassa säädetty vaatimukset ja arviointiperusteet, kuultuaan asiaankuuluvia valvontaviranomaisia, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuihin valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen. Kyseinen arviointi on tehtävä 6 artiklan ja tämän artiklan mukaista menettelyä noudattaen ja 6 artiklan 1 kohdassa säädetyn määräajan kuluessa sekä ottaen huomioon korjaavien toimien mahdolliset vaikutukset vakuutuksenottajiin, reaalityönteeseen ja rahoitusvakautteen kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii.

2. Ryhmävalvojan on pyrittävä saamaan aikaan tämän direktiivin 17 artiklassa tarkoitettu yhteinen päätös direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan mukaisesti perustetussa valvontaviranomaisten kollegiossa, seuraavista asioista:

a) ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman tarkastaminen ja arviointi;

b) onko ryhmään kuuluville vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille laadittava tämän direktiivin 7 artiklan 4 tai 5 kohdan mukaisesti yksilöllinen ennakoivan elvytyksen suunnitelma;

c) tämän direktiivin 6 artiklan 4 ja 5 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen.

3 jakso

Kriisinratkaisun suunnittelu

9 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset laativat valvontaviranomaista kuultuaan kriisinratkaisusuunnitelman jokaiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle, joka ei ole osa sellaista ryhmää, joka kuuluu 10 ja 11 artiklan mukaisen kriisinratkaisun suunnittelun piiriin, ja joka täyttää tämän artiklan 2 kohdassa säädetyt edellytykset. Kriisinratkaisusuunnitelmassa on esitettävä kriisinratkaisutoimet, jotka kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitettut kriisinratkaisuedellytykset.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on laadittava kriisinratkaisusuunnitelmat vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksille, joiden osalta ne arvioivat kriisinratkaisutoimien toteuttamisen asianomaisen yrityksen kaatuessa todennäköisemmin olevan 19 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun yleisen edun mukaista niiden toimivaltaan liittyviin muihin yrityksiin verrattuna tai joiden osalta viranomaiset arvioivat niiden toiminnan olevan kriittisiä toimintoja. Kyseisissä arvioinneissa on otettava huomioon vähintään tarve saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet sekä yrityksen koko, liiketoimintamalli, riskiprofiili, sidokset, korvattavuus ja erityisesti sen rajatylittävä toiminta.

Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen arviointien pohjalta, että kriisinratkaisun suunnittelua sovelletaan vähintään 40 prosenttiin jäsenvaltion henki- ja jälleenvakuutusmarkkinoista sekä 40 prosenttiin sen vahinkovakuutus- ja jälleenvakuutusmarkkinoista siten, että osuus henkivakuutusmarkkinoista perustuu vakuutusteknisen vastuuvelan bruttomäärään ja osuus vahinkovakuutusmarkkinoista perustuu bruttomääriin vakuutusmaksutuloihin. Markkinoihin soveltamisen tasoa laskettaessa voidaan ottaa huomioon ryhmän tytäryritykset, jos kyseiset tytäryritykset kuuluvat ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman piiriin.

Kriisinratkaisun suunnittelua koskevia vaatimuksia ei sovelleta pieniin ja ei-monimutkaisiin yrityksiin, jollei kriisinratkaisuviranomainen katso, että tällainen yritys muodostaa erityisen riskin kansallisella tai alueellisella tasolla.

3. Jos asianomainen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa, kotijäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisten on toimitettava kriisinratkaisusuunnitelman luonnos vastaanottavan valtion valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisille. Vastaanottavan jäsenvaltion valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiset voivat tutkia kriisinratkaisusuunnitelman luonnosta selvittääkseen, sisältääkö se toimia, jotka voivat vaikuttaa haitallisesti vakuutuksenottajiin, reaalityönteeseen tai rahoitusvakauteen niiden jäsenvaltioissa, ja ne voivat antaa kotijäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiselle tätä koskevia suosituksia. Kotijäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen on annettava perusteltu vastaus päätöksestään noudattaa tai olla noudattamatta suosituksia. Kun kotijäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen ei noudata asianmukaisesti vastaanottavan jäsenvaltion valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen suosituksia, vastaanottavan jäsenvaltion valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen voi siirtää asian vakuutus- ja lisäläkeviranomaiselle asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

4. Määritettäessä kriisinratkaisuvälineiden ja -valtuuksien soveltamisvaihtoehtoja kriisinratkaisusuunnitelmissa on otettava huomioon asianmukaiset kriisinratkaisuskenaariot, mukaan lukien skenaario, jossa vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kaatuminen on epäsystemaattinen tapahtuma ja skenaario, jossa se tapahtuu rahoitusalan laajemman epävakauden tai koko järjestelmää koskevien tapahtumien aikana.

Kriisinratkaisusuunnitelmissa ei saa olettaa, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta mahdollisia vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä.

5. Kriisinratkaisuviranomaisten on tarkistettava ja tarvittaessa päivitettävä kriisinratkaisusuunnitelmat ainakin joka toinen vuosi ja joka tapauksessa

a) jokaisen sellaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen oikeudellisessa tai organisatorisessa rakenteessa, sen liiketoiminnassa tai sen taloudellisessa asemassa tapahtuneen olennaisen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen tai muuten edellyttäisi kriisinratkaisusuunnitelman tarkistamista;

- b) kun vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen taloudellisessa asemassa voidaan odottaa tapahtuvan olennainen muutos, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen tai muuten edellyttää kriisinratkaisusuunnitelman tarkistamista.

Vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sekä valvontaviranomaisten on ilmoitettava viipymättä kriisinratkaisuviranomaisille kaikista tapahtumista, joiden vuoksi kriisinratkaisusuunnitelmaa on tarkistettava tai päivitettävä.

6. Kriisinratkaisusuunnitelmissa on esitettävä vaihtoehdot kriisinratkaisuvälineiden soveltamiseksi ja kriisinratkaisuvälineiden käyttämiseksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseen, sanotun kuitenkin rajoittamatta 4 artiklan soveltamista. Kriisinratkaisusuunnitelmiin on sisällyttävä kaikki seuraavat osat, tarvittaessa ja mahdollisuuksien mukaan määrällisesti ilmaistuina:

- a) tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osatekijöistä;
- b) tiivistelmä yritykseen edellisten sitä koskevien kriisinratkaisutietojen toimittamisen jälkeen kohdistuneista olennaisista muutoksista;
- c) sen osoittaminen, miten kriittiset toiminnot ja ydinliiketoiminta-alueet voitaisiin tarvittavissa määrin erotella oikeudellisesti ja taloudellisesti muista toiminnoista niiden jatkuvuuden varmistamiseksi yrityksen kaaduttua;
- d) erittely varoista, joiden voidaan olettaa käyvän vakuudesta;
- e) arvio suunnitelman jokaisen olennaisen osan toteuttamiseen tarvittavasta ajasta;
- f) yksityiskohtainen kuvaus 13 artiklan mukaisesti tehdystä purkamismahdollisuuksien arvioinnista, mukaan lukien arviointi tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn avulla toteutettavan likvidoinnin toteutettavuudesta ja uskottavuudesta;
- g) kuvaus 15 artiklan nojalla edellytettävistä toimenpiteistä, joilla puututaan 13 artiklan mukaisesti tehdyssä arvioinnissa todettuihin purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistetaan ne;
- h) selvitys siitä, miten kriisinratkaisun vaihtoehdot voitaisiin rahoittaa olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea paitsi mahdollisia vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä;
- i) yksityiskohtainen kuvaus erilaisista kriisinratkaisustrategioista, joita voitaisiin soveltaa ottaen huomioon erilaiset mahdolliset skenaariot ja sovellettavat aikataulut;
- j) kuvaus kriittisistä keskinäisistä sidoksista;
- k) selvitys kriisinratkaisusuunnitelman vaikutuksista yrityksen työntekijöihin, mukaan lukien arvio tähän liittyvistä kustannuksista, sekä selvitys suunnitelluista menettelyistä henkilökunnan kuulemiseksi kriisinratkaisumenettelyn aikana, ottaen tarvittaessa huomioon työmarkkinaosapuolten kanssa käytävää vuoropuhelua koskevat kansalliset järjestelmät;
- l) tiedotusvälineille ja yleisölle tiedottamista koskeva suunnitelma;
- m) kuvaus toiminnoista ja järjestelmistä, jotka ovat olennaisia yrityksen operatiivisten prosessien jatkuvan ylläpidon kannalta;
- n) soveltuviin tapauksiin yrityksen esittämät kriisinratkaisusuunnitelmaa koskevat näkemykset.

Tiivistelmä suunnitelman keskeisistä osatekijöistä on annettava vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle.

7. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehty muutokset asianomaisille valvontaviranomaisille.

8. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa tarkennetaan edelleen kriisinratkaisusuunnitelman sisältöä.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2026.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

9. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2027 asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään edelleen, millä perusteilla kriittiset toiminnot määritetään.

10 artikla

Ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet laatia kriisinratkaisusuunnitelmat ryhmille, joihin sovelletaan kriisinratkaisua koskevia suunnitelmia 9 artiklan 2 kohdassa säädettyjen edellytysten mukaisesti.

2. Ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmassa on

- a) esitettävä kriisinratkaisutoimet, jotka kunkin yhteisön osalta on toteutettava silloin, kun toimenpiteet ovat välttämättömiä kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi;
- b) tarkasteltava, missä määrin kriisinratkaisuvälineitä voitaisiin soveltaa ja kriisinratkaisuvaltuuksia käyttää koordinoitusti, sekä tunnistettava koordinoitun kriisinratkaisun mahdolliset esteet;
- c) esitettävä asianmukaiset yhteistyö- ja koordinoitijärjestelyt kolmansien maiden asiaankuuluvien viranomaisten kanssa ja niiden vaikutukset unionissa tapahtuvaan kriisinratkaisuun, jos ryhmään sisältyy kyseisiin kolmansiin maihin perustettuja yhteisöjä;
- d) esitettävä ryhmän kriisinratkaisun edistämistä helpottavat toimet, myös yksittäisten toimintojen tai liiketoiminta-alueiden oikeudellinen ja taloudellinen erottelu, ottaen huomioon ryhmän sisäiset sidokset;
- e) esitettävä ryhmän kriisinratkaisutoimien rahoittamiseen käytettävissä olevat rahoituslähteet ja, jos on käytettävä vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä, periaatteet, joiden mukaan kyseinen rahoitusvastuu jaetaan eri jäsenvaltioissa olevien rahoituslähteiden kesken, olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea;
- f) esitettävä 9 artiklan 6 kohdassa säädetyt tiedot.

3. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat ja kaikki niihin tehdyt muutokset asianomaisille valvontaviranomaisille ja, silloin kun ryhmä on finanssiryhmittymä tai se on osa sellaista, direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti nimetyille asiaankuuluvalla kriisinratkaisuviranomaiselle ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 40 alakohdassa määritellylle toimivaltaiselle viranomaiselle.

4. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat laatia kriisinratkaisusuunnitelmat tytäryrityksenä toimiville vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille tai 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitetuille yhteisöille, jos ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmaa ei ole olemassa.

5. Kun unionissa toimivien tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaiset laativat kriisinratkaisusuunnitelmia, ne voivat ottaa huomioon kriisinratkaisustrategian, jota noudattavat kolmansien maiden asianomaiset viranomaiset sellaisten ryhmien osalta, joista kyseiset kriisinratkaisuviranomaiset vastaavat.

Jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että tällainen kriisinratkaisustrategia on uskottava ja toteutettavissa, se voi ottaa asianmukaisesti huomioon kyseisen kriisinratkaisustrategian ja siitä mahdollisesti asianomaisen unionissa toimivan tytäryrityksen kriisinratkaisusuunnitelmalle aiheutuvat seuraukset. Tämä ei saa vaarantaa 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista.

6. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ottaen huomioon ryhmien liiketoimintamallien moninaisuus sisämarkkinoilla.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2026.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

11 artikla

Ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmia koskevat vaatimukset ja menettely

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että perimmäiset emoyritykset toimittavat 12 artiklan nojalla mahdollisesti edellytettävät tiedot ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle. Kyseiset tiedot on toimitettava perimmäisestä emoyrityksestä ja kustakin ryhmään kuuluvasta yhteisöstä siinä laajuudessa kuin se on niiden osalta tarpeen, myös 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetuista yhteisöistä.

Edellyttäen, että tässä direktiivissä säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia sovelletaan, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on välitettävä tämän kohdan mukaisesti toimitetut merkitykselliset tiedot

- a) vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle;
- b) kriisinratkaisuviranomaisille, jotka ovat kriisinratkaisukollegion jäseniä;
- c) asiaankuuluville valvontaviranomaisille, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuihin valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiset laativat ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat ja ylläpitävät niitä kriisinratkaisukollegioissa yhdessä 1 kohdan toisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan asianomaisia valvontaviranomaisia, jotka ovat direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuihin valvontaviranomaisten kollegion jäseniä tai osallistuvat siihen. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiset voivat oman harkintansa mukaan ottaa ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman laadintaan ja ylläpitämiseen mukaan kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisia, joiden lainkäyttöalueilla ryhmä on perustanut tytäryrityksenä toimivia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä, vakuutushallintayhtiöitä tai direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan 8 kohdan nojalla määriteltyjä merkittäviä sivukonttoreita, edellyttäen, että nämä noudattavat tämän direktiivin 80 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat tarkistetaan ja tarvittaessa päivitetään ainakin joka toinen vuosi ja joka tapauksessa

- a) jokaisen sellaisen ryhmän tai siihen kuuluvan yhteisön oikeudelliseen tai organisatoriseen rakenteeseen, liiketoimintaan tai taloudelliseen asemaan kohdistuneen muutoksen jälkeen, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelmaan tai edellyttää sen muuttamista;
- b) kun sen taloudellisessa asemassa voidaan odottaa tapahtuvan olennainen muutos, joka voisi vaikuttaa olennaisesti suunnitelman tehokkuuteen tai muuten edellyttää kriisinratkaisusuunnitelman tarkistamista.

4. Ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma on hyväksyttävä 17 artiklassa tarkoitettulla yhteisellä päätöksellä, jonka tekevät ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen ja tytäryrityksenä toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten sekä 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaiset.

12 artikla

Kriisinratkaisusuunnitelmia varten toimitettavat tiedot ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseltä vaadittava yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet vaatia vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiltä tai tapauksen mukaan perimmäiseltä emoyritykseltä

- a) yhteistyötä kriisinratkaisusuunnitelmien tai ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisessa siinä määrin kuin on tarpeen;
- b) kaikki kriisinratkaisusuunnitelmien tai ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseen ja täytäntöönpanoon tarvittavat tiedot joko suoraan tai valvontaviranomaisen kautta.

2. Asianomaisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten on tehtävä yhteistyötä kriisinratkaisuviranomaisten kanssa tarkistaakseen, ovatko 1 kohdassa tarkoitettut tiedot jo osittain tai kokonaan saatavilla, ja toimitettava kyseiset tiedot kyseisille kriisinratkaisuviranomaisille. Kriisinratkaisuviranomaisten on pyrittävä saamaan kaikki tällaiset saatavilla olevat tiedot valvontaviranomaisilta, ennen kuin ne pyytävät tietoja vakuutus- ja jälleenvakuutusyrityksiltä.

3. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandeiksi, joissa määritetään menettelyt ja vähintään tietyt vakiomuotoiset lomakkeet ja mallit tämän artiklan mukaista tietojen toimittamista varten ja joissa täsmennetään tällaisten tietojen sisältö.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2026.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 15 artiklan mukaisesti.

II LUKU

Purkamismahdollisuudet

13 artikla

Purkamismahdollisuuksien arviointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset valvontaviranomaista kuultuaan arvioivat, missä määrin ryhmään kuulumattomat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset ovat purkamiskelpoisia, olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä, jos niitä on saatavilla ja sovellettavissa.

Vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos on olemassa uskottava mahdollisuus, että se voidaan likvidoida tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai että kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa yrityksen kriisinratkaisun soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä ja käyttämällä kriisinratkaisuväluksia.

2. Kun kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että kriisinratkaisutoimet voivat olla yleisen edun kannalta tarpeellisia, koska tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen avulla toteutettavalla likvidoinnilla ei saavutettaisi kriisinratkaisutavoitteita samassa laajuudessa, sen on edettävä seuraaviin peräkkäisiin vaiheisiin:

- a) valittava parhaaksi arvioitu asianmukainen kriisinratkaisutoimi, jolla saavutetaan kriisinratkaisutavoitteet vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen rakenne ja liiketoimintamalli huomioon ottaen;
 - b) arvioitava mahdollisuutta soveltaa tehokkaasti valittua kriisinratkaisutoimea asianmukaisen määräajan puitteissa sekä tunnistettava sen täytäntöönpanon mahdolliset esteet;
 - c) arvioitava valitun kriisinratkaisutoimen uskottavuutta huomioimalla kriisinratkaisun mahdolliset vaikutukset jäsenvaltioiden tai unionin rahoitusjärjestelmiin tai reaalityönteeseen sekä vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden yhteisen edun suojaamiseen ja pyrittävä varmistamaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriittisten toimien jatkuvuus.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on suoritettava 1 kohdassa tarkoitettu purkamismahdollisuuksien arviointi samanaikaisesti 9 artiklan mukaisen kriisinratkaisusuunnitelman laatimisen ja päivittämisen kanssa ja sitä varten. Kriisinratkaisuviranomaisten on 1 kohdassa tarkoitettua arviointia suorittaessaan tarkasteltava ainakin liitteessä määriteltyjä purkamismahdollisuuksia koskevia näkökohtia.
4. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat pyytää vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiä toimittamaan kaikki tarpeelliset tiedot purkamismahdollisuuksien arviointia varten.
5. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on annettava viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2027 asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa määritellään tarkemmin seikat ja perusteet, joita tämän artiklan 1 kohdassa ja tämän direktiivin 14 artiklassa tarkoitettussa vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten tai ryhmien purkamismahdollisuuksien arvioinnissa sovelletaan.

14 artikla

Ryhmien purkamismahdollisuuksien arviointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan ryhmävalvojaa ja tällaisten tytäryritysten valvontaviranomaisia, missä määrin ryhmä on purkamiskelpoinen, olettamatta, että käytettävissä on poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun

ottamatta vakuutustakuujärjestelmiä tai rahoitusjärjestelyjä, jos niitä on saatavilla ja sovellettavissa.

2. Ryhmä katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos on olemassa uskottava mahdollisuus, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat joko likvidoida ryhmään kuuluvat yhteisöt tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttaa ryhmän kriisinratkaisun soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä ja käyttämällä kriisinratkaisuvaltuuksia ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen, mikäli ne ovat erotettavissa helposti ja kohtuullisessa ajassa, tai muilla kansallisessa lainsäädännössä säädettyillä keinoilla.

Jäljempänä 70 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisukollegioiden on otettava ryhmän purkamismahdollisuuksien arviointi huomioon suorittaessaan tehtäviään.

3. Kun kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että kriisinratkaisutoimet voivat olla yleisen edun kannalta tarpeellisia, koska tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn avulla toteutettavalla likvidoinnilla ei saavutettaisi kriisinratkaisutavoitteita samassa laajuudessa, sen on edettävä seuraaviin peräkkäisiin vaiheisiin:

- a) valittava parhaaksi arvioidut kriisinratkaisutoimet, joilla saavutetaan kriisinratkaisutavoitteet ryhmän rakenne ja liiketoimintamalli huomioon ottaen;
- b) arvioitava valittujen kriisinratkaisutoimien tehokkaan soveltamisen toteutettavuutta asianmukaisen määrärajan puitteissa ja tunnistettava niiden täytäntöönpanon mahdolliset esteet;
- c) arvioitava valittujen kriisinratkaisutoimien uskottavuutta huomioimalla kriisinratkaisun mahdolliset vaikutukset jäsenvaltioiden tai unionin rahoitusjärjestelmiin tai reaalitalouteen sekä vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden yhteisen edun suojaamiseen ja pyrittävä varmistamaan ryhmän kriittisten toimien jatkuvuus.

4. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on suoritettava ryhmän purkamismahdollisuuksien arviointi samanaikaisesti 10 artiklan mukaisen koko ryhmän kattavan kriisinratkaisusuunnitelman laatimisen ja päivittämisen kanssa ja sitä varten. Arviointi on toteutettava 11 artiklassa säädetyn päätöksentekomenettelyn mukaisesti. Kriisinratkaisuviranomaisten on 1 kohdassa tarkoitettua arviointia suorittaessaan tarkasteltava ainakin liitteessä määritellyjä purkamismahdollisuuksia koskevia näkökohtia.

5. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiset voivat pyytää ryhmään kuuluvia yhteisöjä toimittamaan kaikki tarpeelliset tiedot purkamismahdollisuuksien arviointia varten.

15 artikla

Valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos 13 tai 14 artiklan mukaisesti tehdyssä purkamismahdollisuuksien arvioinnissa todetaan, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen purkamismahdollisuuksille on olennaisia esteitä, kriisinratkaisuviranomainen ilmoittaa asiasta kirjallisesti kyseiselle vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykselle ja asianomaiselle valvontaviranomaiselle.

2. Edellä 9 artiklan 1 kohdassa asetettua kriisinratkaisuviranomaisia koskevaa vaatimusta kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisesta ja 11 artiklan 4 kohdassa asetettua asiaankuuluvia kriisinratkaisuviranomaisia koskevaa vaatimusta saada aikaan 17 artiklan mukainen yhteinen päätös ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmista ei sovelleta tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen jälkeen siihen asti, kun kriisinratkaisuviranomainen on tämän artiklan 3 kohdan nojalla hyväksynyt toimenpiteet purkamismahdollisuuksien olennaisten esteiden poistamiseksi tai tehnyt päätöksen tämän artiklan 4 kohdan nojalla.

3. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen on neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona se on vastaanottanut 1 kohdassa tarkoitettua ilmoituksen, ehdotettava kriisinratkaisuviranomaiselle mahdollisia toimenpiteitä, joilla puututaan ilmoituksessa yksilöityihin olennaisiin esteisiin tai poistetaan ne.

Yrityksen ehdottamien kyseisten toimenpiteiden täytäntöönpanon aikataulussa on otettava huomioon olennaisten esteiden syyt.

Kriisinratkaisuviranomaisen on valvontaviranomaista kuultuaan arvioitava, voidaanko kyseisillä toimenpiteillä tosiasiallisesti puuttua olennaisiin esteisiin tai poistaa ne.

4. Jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo, etteivät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen 3 kohdan mukaisesti ehdottamat toimenpiteet tosiasiallisesti pienennä tai poista asianomaista estettä, kriisinratkaisuviranomaisen on joko suoraan tai valvontaviranomaisen välityksellä vaadittava vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä toteuttamaan jonkin 5 kohdassa esitetystä vaihtoehtoista toimenpiteistä ja ilmoitettava tällaiset toimenpiteet kirjallisesti kyseiselle yritykselle,

jonka on yhden kuukauden kuluessa tällaisen ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava suunnitelmaa kyseisten vaatimusten noudattamiseksi.

Kriisinratkaisuviranomaisen on vaihtoehtoisia toimenpiteitä esittäessään osoitettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen ehdottamilla toimenpiteillä ei kyettäisi poistamaan purkamismahdollisuuksien esteitä ja että ehdotetut vaihtoehtoiset toimenpiteet ovat oikeasuhteisia kyseisten esteiden poistamiseksi. Kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon toimenpiteiden vaikutus vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen liiketoimintaan, sen vakauteen ja sen kykyyn edistää taloutta.

5. Edellä olevan 4 kohdan soveltamiseksi kriisinratkaisuviranomaisilla on oltava valtuudet toteuttaa ainakin mitkä tahansa seuraavista vaihtoehtoisista toimenpiteistä:

- a) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia tarkistamaan ryhmän sisäisiä rahoitus sopimuksia tai tarkastelemaan niiden puuttumista tai laatimaan joko ryhmän sisällä tai kolmansien osapuolten kanssa palvelusopimuksia;
- b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia rajoittamaan yksittäisten riskien tai kokonaisriskin enimmäismäärää;
- c) voidaan vaatia kriisinratkaisun kannalta merkityksellisiä erityisiä tai yleisiä lisätietoja;
- d) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia luopumaan tietyistä varoista tai uudelleenjärjestelemään velkoja;
- e) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia rajoittamaan tai lopettamaan yksittäisiä nykyisiä tai ehdotettuja toimintoja;
- f) voidaan rajoittaa uusien tai olemassa olevien liiketoiminta-alueiden kehittämistä tai uusien tai olemassa olevien tuotteiden myyntiä tai estää ne;
- g) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä voidaan vaatia muuttamaan jälleenvakuutusstrategiaa;
- h) vaatia muutoksia vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai minkä tahansa suoraan tai välillisesti sen määräysvallassa olevan ryhmään kuuluvan yhteisön oikeudellisiin tai toiminnallisiin rakenteisiin tarkoituksena yksinkertaistaa niitä sen varmistamiseksi, että kriittiset toiminnot voidaan kriisinratkaisuvälineitä soveltamalla erotella oikeudellisesti ja toiminnallisesti muista toiminnoista;
- i) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai emoyritys voidaan velvoittaa perustamaan jäsenvaltiossa emoyrityksenä toimiva vakuutushallintayhtiö tai unionissa emoyrityksenä toimiva vakuutushallintayhtiö; tai
- j) sekavakuutushallintayhtiön tytäryrityksenä toimivan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tapauksessa kyseistä sekavakuutushallintayhtiötä voidaan vaatia perustamaan erillinen vakuutushallintayhtiö valvomaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä, jos tämä on tarpeen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kriisinratkaisun edistämiseksi ja sen välttämiseksi, että kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ja kriisinratkaisuvälineiden käyttö vaikuttaa haitallisesti ryhmän muihin kuin rahoitus alalla toimiviin osiin.

6. Ennen kuin kriisinratkaisuviranomainen esittää 5 kohdassa tarkoitettuja vaihtoehtoisia toimenpiteitä, sen on valvontaviranomaista kuultuaan otettava asianmukaisesti huomioon tällaisten toimenpiteiden mahdollinen vaikutus asianomaisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen parhaillaan harjoittaman liiketoiminnan terveeseen pohjaan ja vakauteen sekä sisämarkkinoihin.

7. Edellä olevan 1 tai 4 kohdan nojalla annettavan ilmoituksen tai päätöksen on täytettävä seuraavat vaatimukset:

- a) siinä esitetään perustelut kyseiselle arvioinnille tai päätökselle;
- b) siihen voi hakea muutosta.

Lisäksi 4 kohdan nojalla tehdyssä päätöksessä ilmoitetaan, millä tavoin arviointi tai päätös täyttää 4 kohdan toisessa alakohdassa säädetyn oikeasuhteista soveltamista koskevan vaatimuksen.

8. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen antaa viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027 asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa määritellään tarkemmin tämän artiklan 5 kohdassa säädetyt toimenpiteet sekä olosuhteet, joissa niitä voidaan soveltaa.

16 artikla

Valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne: ryhmän käsittely

1. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan direktiivin 2009/138/EY 248 artiklan mukaisesti perustettua valvontaviranomaisten kollegiota tarkasteltava 14 artiklassa tarkoitettua arviointia kriisinratkaisukollegiossa ja toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet saadakseen aikaan 17 artiklan mukaisen yhteisen päätöksen 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti esitettyjen toimenpiteiden soveltamisesta kaikkiin asiaankuuluviin ryhmään kuuluviin yhteisöihin.

2. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on yhteistyössä ryhmänvalvojan ja asetuksen (EU) N:o 1094/2010 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa laadittava kertomus ja toimitettava se perimmäiselle emoyritykselle ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille, joiden on toimitettava se toimivaltansa piiriin kuuluville tytäryrityksille. Valvontaviranomaisia on kuultava ennen kertomuksen laatimista, ja kertomuksessa on käsiteltävä olennaisia esteitä kriisinratkaisuvälineiden tehokkaalle soveltamiselle ja kriisinratkaisuvaltuuksien tehokkaalle käyttämiselle ryhmään. Kertomuksessa on suositeltava oikeasuhteisia ja kohdennettuja toimenpiteitä, jotka ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen mukaan ovat välttämättömiä tai asianmukaisia kyseisten esteiden poistamiseksi, ottaen huomioon kyseisten toimenpiteiden vaikutus ryhmän liiketoimintamalliin.

3. Perimmäisenä emoyrityksenä toimiva yritys voi neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona se on vastaanottanut kertomuksen, toimittaa huomautuksensa ja ehdottaa ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle vaihtoehtoisia toimenpiteitä kertomuksessa yksilöityjen esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi.

Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on ryhmävalvojaa kuultuaan arvioitava, voidaanko kyseisillä toimenpiteillä tosiasiallisesti puuttua olennaisiin esteisiin tai poistaa ne.

4. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava kaikista perimmäisen emoyrityksen ehdottamista toimenpiteistä kriisinratkaisukollegioon kuuluville tai siihen osallistuville viranomaisille. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten on valvontaviranomaisia kuultuaan tehtävä parhaansa saadakseen kriisinratkaisukollegiossa aikaan 17 artiklassa tarkoitettua yhteisen päätöksen olennaisten esteiden määrittämisestä ja tarvittaessa arvioinnista, joka koskee perimmäisen emoyrityksen ehdottamia toimenpiteitä sekä toimenpiteitä, joita viranomaiset vaativat esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi. Niiden on samalla otettava huomioon toimenpiteiden mahdolliset vaikutukset kaikissa jäsenvaltioissa, joissa ryhmä toimii.

III LUKU

Yhteiset päätökset

17 artikla

Yhteiset päätökset

1. Ryhmävalvojen, valvontaviranomaisten, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten on pyrittävä saamaan aikaan 8 artiklan 2 kohdassa, 11 artiklan 4 kohdassa ja 16 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu yhteinen päätös neljän kuukauden kuluessa päivästä, jona

a) ryhmävalvoja on 7 artiklan 6 kohdan mukaisesti toimittanut ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman;

b) ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen on toimittanut 11 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettut tiedot;

c) perimmäinen emoyritys on esittänyt mahdolliset huomautuksensa tai ehdotuksen mahdollisista vaihtoehtoisista toimenpiteistä, tai 16 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua määräajan päättyessä sen mukaan, kumpi ajankohta on aikaisempi.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa ryhmävalvoja, valvontaviranomaisia, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisia ja kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

2. Jos yhteistä päätöstä seuraavista asioista ei saada aikaan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettussa määräajassa, ryhmävalvoja tai tapauksen mukaan ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen tekee itse niitä koskevan päätöksen:

- a) ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelman tarkastaminen ja arviointi;
- b) perimmäiseltä emoyritykseltä 6 artiklan 4 ja 5 kohdan mukaisesti vaadittavat toimenpiteet;
- c) ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma;
- d) 16 artiklassa tarkoitettut toimenpiteet.

Ryhmävalvojan tai tapauksen mukaan ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen tekemä päätös on perusteltava huolellisesti, ja päätöksessä on otettava huomioon muiden valvontaviranomaisten tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaisten 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettun määräajan kuluessa esittämät näkemykset ja varaukset. Päätös on toimitettava perimmäiselle emoyritykselle sekä muille asianomaisille viranomaisille.

3. Jos valvontaviranomaisten tai kriisinratkaisuviranomaisten kesken ei saada aikaan yhteistä päätöstä seuraavista asioista 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettussa määräajassa, kukin tytäryrityksen valvontaviranomainen tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomainen tekee itse niitä koskevan päätöksen:

- a) onko viranomaisen lainkäyttöalueella sijaitseville vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksille laadittava 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu yksilöllinen ennakoivan elvytyksen suunnitelma;
- b) 6 artiklan 4 ja 5 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen tytäryrityksen tasolla;
- c) olennaisten esteiden yksilöiminen ja tarvittaessa 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu perimmäisen emoyrityksen ehdottamien toimenpiteiden ja viranomaisten vaatimien toimenpiteiden arviointi kyseisiin esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi.

4. Jos kriisinratkaisuviranomaisten kesken ei saada 11 artiklan 4 kohdan mukaisesti aikaan yhteistä päätöstä ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman hyväksymisestä tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettussa neljän kuukauden määräajassa, kukin tytäryrityksestä vastaava kriisinratkaisuviranomainen tekee itse tätä koskevan päätöksen sekä laatii kriisinratkaisusuunnitelman lainkäyttöalueellaan sijaitseville yhteisöille ja pitää sen ajan tasalla. Kunkin kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava päätöksestään muille kriisinratkaisukollegion jäsenille.

5. Valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisten 3 tai 4 kohdan mukaisesti tekemä jokainen päätös on perusteltava kaikilta osin, ja siinä on otettava huomioon muiden valvontaviranomaisten tai tapauksen mukaan kriisinratkaisuviranomaisten, ryhmävalvojen tai ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisten esittämät näkemykset ja varaukset.

6. Ne valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole eri mieltä 3 ja 4 kohdassa tarkoitettusta päätöksestä, voivat tehdä yhteisen päätöksen sellaisesta ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelmasta tai ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmasta, joka kattaa niiden lainkäyttöalueella sijaitsevat ryhmään kuuluvat yhteisöt.

7. Jos jokin asianomaisista valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisista on 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettun määräajan kuluessa saattanut asian vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1094/2010 19 artiklan mukaisesti, asianomaisen ryhmävalvojan, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen, valvontaviranomaisen tai kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä tämän artiklan 2, 3 tai 4 kohdan mukaista omaa päätöstään, odotettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti mahdollisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tekemän päätöksen mukaisesti. Tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettu määräaika katsotaan mainitun asetuksen 19 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuksi soveltuvaiheeksi. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tekee päätöksensä kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 1 kohdan ensimmäisen alakohdan johdantokappaleessa tarkoitettu määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ei ole tehnyt päätöstä kuukauden kuluessa siitä, kun asia saatettiin sen käsiteltäväksi, sovelletaan tapauksen mukaan ryhmävalvojan, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen tai ryhmän tai yksittäisen tytäryrityksen valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen tekemää päätöstä.

8. Valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisten on tunnustettava 8 artiklan 2 kohdassa, 11 artiklan 4 kohdassa, 16 artiklan 4 kohdassa ja tämän artiklan 6 kohdassa tarkoitettut yhteiset päätökset ja tämän artiklan 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettut päätökset lopullisiksi ja sovellettava niitä asianomaisissa jäsenvaltioissa.

9. Kun yhteinen päätös tehdään 11 artiklan 4 kohdan nojalla ja ryhmän kriisinratkaisusuunnitelman osalta tämän artiklan 6 kohdan nojalla ja jokin kriisinratkaisuviranomaisista katsoo, että ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmaa koskeva erimielisyys on asiasisällöltään sellainen, että se vaikuttaa kyseisen viranomaisen jäsenvaltion finanssipoliittiseen vastuuseen, ryhmän kriisinratkaisuviranomaisen on käynnistettävä ryhmätason kriisinratkaisusuunnitelman uudelleenarviointi.

III OSASTO KRIISINRATKAISU

I LUKU

Kriisinratkaisutavoitteet, kriisinratkaisuedellytykset ja yleiset periaatteet

18 artikla

Kriisinratkaisutavoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään kriisinratkaisuvaltuuksia kriisinratkaisuviranomaiset ottavat huomioon 2 kohdassa luetellut kriisinratkaisutavoitteet ja valitsevat ne välineet ja valtuudet, joiden avulla voidaan parhaiten saavuttaa kunkin yksittäistapauksen kannalta merkitykselliset tavoitteet.

2. Kriisinratkaisutavoitteet ovat

- a) vakuutuksenottajien, edunsaajien ja korvauksenhakijoiden yhteisten etujen suojaaminen;
- b) rahoitusvakauden ylläpitäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen ja ylläpitämällä markkinakuria;
- c) kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen;
- d) julkisten varojen suojaaminen huolehtimalla siitä, että poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen turvautuminen on mahdollisimman vähäistä.

Kun pyritään saavuttamaan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite, kriisinratkaisuviranomaisten on valittava ne kriittisiin toimintoihin liittyvät lähestymistavat, jotka parhaiten varmistavat vakuutuksenottajien vakuutusturvan jatkuvuuden.

Kun pyritään saavuttamaan ensimmäisen alakohdan d alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite, kriisinratkaisuviranomaisten on kaikin mahdollisin tavoin pyrittävä asettamaan etusijalle jäsenvaltioiden määrärahojen sijaan muut rahoituslähteet, mukaan lukien 81 artiklassa tarkoitettut rahoitusjärjestelyt ja vakuutustakuujärjestelmät, silloin kun ne ovat saatavilla sovellettavan lainsäädännön puitteissa kyseistä tarkoitusta varten.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisutavoitteisiin pyrkiessään kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista paitsi, jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

3. Kaikki kriisinratkaisutavoitteet ovat yhtä merkittäviä, ja jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset luovat niiden välille asianmukaisen tasapainon kunkin yksittäistapauksen luonteen ja olosuhteiden mukaisesti.

19 artikla

Kriisinratkaisuedellytykset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä koskevan kriisinratkaisutoimen ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) valvontaviranomainen on todennut kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan, tai kriisinratkaisuviranomainen valvontaviranomaista kuultuaan, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;

- b) ei ole kohtuullista odottaa, että jokin vaihtoehtoinen yksityisen sektorin toimenpide tai valvontatoimi, mukaan lukien ennaltaehkäisevät tai korjaavat toimenpiteet, estäisivät kohtuullisessa ajassa yrityksen kaatumisen;
- c) kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön.

2. Kun kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa kriisinratkaisutoimia, valvontaviranomainen ei saa toteuttaa kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä koskevia toimenpiteitä ennen kuin kyseiset kriisinratkaisutoimet on saatettu päätökseen, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy tällaiset toimenpiteet.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valvontaviranomaista kuultuaan tarvittavat keinot, erityisesti asianmukaiset mahdollisuudet saada merkityksellisiä tietoja, 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun päätöksen tekemiseen. Valvontaviranomaisen on viipymättä annettava kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki merkitykselliset tiedot, joita tämä pyytää arviointiaan varten.

4. Vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen on katsottava olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan, jos se on jossakin seuraavista tilanteista:

- a) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys rikkoo tai se tulee todennäköisesti rikkomaan direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 5 jaksossa säädettyä vähimmäispääomavaatimusta, eikä voida kohtuudella odottaa, että se alkaisi noudattaa jälleen kyseistä vaatimusta;
- b) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei enää täytä toimiluvalla asetettuja edellytyksiä, tai se selkeästi laiminlyö sitä koskevien lakien ja asetusten mukaisten velvoitteidensa noudattamisen, tai objektiiviset seikat viittaavat siihen, että se todennäköisesti laiminlyö selkeästi niiden noudattamisen lähitulevaisuudessa siten, että toimiluvan peruuttaminen on perusteltua;
- c) vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat;
- d) vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei kykene maksamaan velkojaan tai muita vastuutaan niiden erääntyessä, mukaan lukien vakuutuksenottajille tai edunsaajille suoritettavat maksut, tai objektiiviset seikat viittaavat siihen, että yritys joutuu lähitulevaisuudessa tällaiseen tilanteeseen;
- e) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on tarpeen.

5. Edellä olevan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseksi kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi ja se on oikeassa suhteessa tavoitteeseen ja jos likvidoimalla yritys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä ei saavuttaisi kyseisiä tavoitteita samassa laajuudessa, myös jos kyseisen yrityksen osalta käytettäisiin vakuutustakuujärjestelmiä, jotka tulevat sovellettavaksi kun tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn edellytykset täyttyvät.

20 artikla

Kriisinratkaisuedellytykset emoyritysten ja hallintayhtiöiden tapauksessa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimen kaikille 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitetulle yhteisöille, jos tämä täyttää 19 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset soveltuvin osin.

2. Jos sekavakuutushallintayhtiön tytäryrityksenä toimivat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset ovat suoraan tai välillisesti välissä olevan vakuutushallintayhtiön omistuksessa, jäsenvaltioiden on varmistettava, että ryhmän kriisinratkaisun tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia toteutetaan välissä olevan vakuutushallintayhtiön suhteen, eikä niiden pidä toteuttaa kyseisiä toimia sekavakuutushallintayhtiön suhteen.

3. Jollei 2 kohdan säännöksistä muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimia minkä tahansa 1 artiklan 1 kohdan c–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen huolimatta siitä, ettei yhteisö täytä tämän artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) yksi tai useampi tytäryrityksenä toimiva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää 19 artiklan 1 kohdassa vahvistetut edellytykset;

- b) tytäryrityksenä toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten varat ja velat ovat sellaiset, että niiden kaatuminen uhkaisi toista ryhmään kuuluvaa vakuutus- tai jälleenvakuutusyritystä tai koko ryhmää, tai jäsenvaltion maksukyvyttömyyslainsäädäntö edellyttää, että ryhmiä käsitellään kokonaisuutena;
- c) 1 artiklan 1 kohdan c–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä koskevat kriisinratkaisutoimet ovat tarpeen tytäryrityksenä toimivien vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysten tai koko ryhmän kriisinratkaisun toteuttamiseksi.

21 artikla

Kriisinratkaisutoimien piiriin kuulumattomiin yrityksiin sovellettavat menettelyt

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin, jotka täyttävät 19 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetyt edellytykset mutta eivät 19 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä, sovelletaan direktiivin 2009/138/EY 268 artiklan 1 kohdan d alakohdassa määriteltyjä likvidaatiomenettelyjä tai muita kansallisen lainsäädännön mukaisia menettelyjä, joiden avaaminen ja seuranta on annettu direktiivin 2009/138/EY 268 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määritellylle toimivaltaiselle viranomaiselle, jotta varmistetaan hallittu markkinoilta poistuminen.

22 artikla

Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä toteuttavat kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:

- a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajat;
- b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkojat vastaavat tappioista osakkeenomistajien jälkeen noudattaen tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaista saamistensa ensisijaisuusjärjestystä, jollei tässä direktiivissä nimenomaisesti toisin säädetä;
- c) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ja toimiva johto vaihdetaan, paitsi jos katsotaan, että kyseisen elimen tai toimivan johdon tai niiden osan jatkaminen tehtävässään on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi;
- d) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ja toimiva johto antavat kaiken tarvittavan tuen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi;
- e) luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt asetetaan siviili- tai rikosoikeudelliseen vastuuseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kaatumisesta;
- f) samaan luokkaan kuuluvia velkoja käsitellään yhdenmukaisella tavalla, jollei tässä direktiivissä muuta säädetä;
- g) yhdellekään osakkeenomistajalle tai velkojalle ei aiheudu suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut, jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä 55–57 artiklassa säädettyjen suojatoimien mukaisesti;
- h) kriisinratkaisutoimi toteutetaan tässä direktiivissä säädettyjen suojatoimien mukaisesti.

2. Jos vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on osa ryhmää, kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava kriisinratkaisuvälineitä ja käytettävä kriisinratkaisuvälineitä siten, että seuraavat vaikutukset pyritään pitämään mahdollisimman vähäisinä erityisesti niissä maissa, joissa ryhmä toimii:

- a) vaikutukset muihin ryhmään kuuluviin yhteisöihin ja koko ryhmään;
- b) haitalliset vaikutukset vakuutuksenottajiin, reaalityömarkkinoihin ja rahoitusvakautteen unionissa ja jäsenvaltioissa.

3. Jäsenvaltioiden on kriisinratkaisuvälineitä soveltaessaan ja kriisinratkaisuvälineitä käyttäessään varmistettava, että unionin valtioneuvoston noudatetaan.

4. Sovellettaessa kriisinratkaisuvälineitä yhteisön, johon kyseisiä välineitä sovelletaan, katsotaan olevan konkurssinnettelyjen tai muun samankaltaisen maksukyvyyttömyysmenettelyn kohteena neuvoston direktiivin 2001/23/EY⁽¹⁹⁾ 5 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi.
5. Soveltaessaan kriisinratkaisuvälineitä ja käyttäessään kriisinratkaisuvälineitä kriisinratkaisuviranomaisten on tapauksen mukaan pidettävä asianomaisen yrityksen työntekijöiden edustajat ajan tasalla ja kuultava heitä.
6. Kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava kriisinratkaisuvälineitä ja käytettävä kriisinratkaisuvälineitä siten, ettei se vaikuta työntekijöiden edustusta hallintoelimiin koskevien kansallisten säännösten tai käytäntöjen soveltamiseen.

II LUKU

Arvostus

23 artikla

Kriisinratkaisua varten suoritettava arvostus

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on huolehdittava siitä, että kriisinratkaisutoimet toteutetaan aina sellaisen arvostuksen perusteella, jolla varmistetaan, että 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön varat, velat, oikeudet ja velvoitteet arvostetaan oikeudenmukaisesti, varovaisesti ja realistisesti.
2. Ennen kuin kriisinratkaisuviranomainen asettaa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön kriisinratkaisuun, sen on varmistettava, että tehdään ensimmäinen arvostus sen määrittämiseksi, täytyvätkö 19 artiklan 1 kohdan tai 20 artiklan 3 kohdan mukaiset kriisinratkaisuedellytykset.
3. Kun kriisinratkaisuviranomainen on päättänyt asettaa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön kriisinratkaisuun, sen on varmistettava, että tehdään toinen arvostus, jolla
 - a) perustellaan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamista koskeva päätös;
 - b) varmistetaan, että kyseisen yhteisön mahdolliset tappiot otetaan kokonaisuudessaan huomioon sillä hetkellä, kun kriisinratkaisuvälineitä sovelletaan;
 - c) perustellaan omistusinstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuutta koskeva päätös;
 - d) perustellaan vakuudettomien velkojen, kuten velkainstrumenttien, arvonalennuksen tai muuntamisen laajuutta koskeva päätös;
 - e) omaisuudenhoitoyhtiötä käytettäessä perustellaan päätös varoista, veloista, oikeuksista ja velvoitteista tai omistusinstrumenteista, jotka voidaan siirtää omaisuudenhoitoyhtiölle, ja päätös sellaisten vastikkeiden arvosta, jotka voidaan maksaa kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien omistajille;
 - f) liiketoimintaa myydessä perustellaan päätös varoista, veloista, oikeuksista ja velvoitteista tai omistusinstrumenteista, jotka voidaan siirtää ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle, ja perustellaan kriisinratkaisuviranomaisen muodostama käsitys siitä, mitkä ovat 31 artiklaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot.
4. Edellä 3 kohdassa tarkoitetun arvostuksen on oltava yhdenmukainen direktiivin 2009/138/EY 75 artiklan kanssa. Kyseistä arvostusta voidaan kuitenkin tarvittaessa mukauttaa, jos yritys ei oletusarvoisesti jatka liiketoimintaansa keskeytyksettä ja jos kriisinratkaisuvälineiden käyttöön liittyvät erityiset olosuhteet sitä vaativat.
5. Edellä 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuihin arvostuksiin voidaan hakea muutosta 67 artiklan mukaisesti ainoastaan hakemalla samalla muutosta päätökseen soveltaa kriisinratkaisuvälinettä tai käyttää kriisinratkaisuvälineitä.

⁽¹⁹⁾ Neuvoston direktiivi 2001/23/EY, annettu 12 päivänä maaliskuuta 2001, työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 82, 22.3.2001, s. 16).

24 artikla

Arvostusta koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 23 artiklassa tarkoitettut arvostukset tekee
 - a) viranomaisista ja 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettusta yhteisöstä riippumaton henkilö;
 - b) kriisinratkaisuviranomainen, jos a alakohdassa tarkoitettu henkilö ei voi tehdä kyseisiä arvostuksia.
2. Edellä 23 artiklassa tarkoitettuja arvostuksia on pidettävä lopullisina, kun ne on tehnyt tämän artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu henkilö ja kaikki tämän artiklan 3–5 kohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.
3. Lopullisen arvostuksen on perustuttava varovaisiin oletuksiin eikä siihen saa sisältyä oletusta mistään mahdollisen poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen antamisesta siitä ajankohdasta alkaen, jona kriisinratkaisutoimi toteutetaan, sanotun kuitenkaan rajoittamatta unionin valtiontukikehyksen soveltamista.
4. Lopullista arvostusta on täydennettävä seuraavilla 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettun yhteisön hallussa olevilla tiedoilla:
 - a) yhteisön päivitetty tilinpäätös ja päivitetty taloudellinen arviointi direktiivin 2009/138/EY mukaisesti;
 - b) selvitys yhteisön taloudellisesta asemasta, mukaan lukien tapauksen mukaan riippumattoman aktuaaritoiminnon suorittama arvio yhteisön direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 2 jaksossa tarkoitettua vakuutusteknisestä vastuuvelasta;
 - c) muut mahdolliset tiedot yhteisön varojen, direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 2 jaksossa tarkoitettun vastuuteknisen vastuuvelan ja muiden velkojen markkina- ja kirjanpitoarvoista.
5. Lopullisessa arvostuksessa on ilmoitettava velkojen jaottelu luokkiin sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisessa saamisen etusijajärjestyksessä. Lopullisessa arvostuksessa on myös arvioitava kohtelu, joka kunkin osakkeenomistajien ja velkojen luokan olisi odotettu saavan, jos asianomainen yhteisö olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arvio ei vaikuta 56 artiklassa tarkoitettuun arvostukseen.

6. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa täsmennetään
 - a) olosuhteet, joissa henkilön katsotaan olevan riippumaton sekä kriisinratkaisuviranomaisesta että 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettusta yhteisöstä tämän artiklan 1 kohtaa sovellettaessa;
 - b) menetelmät vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen varojen ja velkojen arvon arvioimiseksi kriisinratkaisun yhteydessä;
 - c) tämän direktiivin 23 ja 56 artiklan mukaisten arvostusten pitäminen erillään.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

25 artikla

Tilapäiset ja lopulliset arvostukset

1. Edellä 23 artiklassa tarkoitettut arvostukset, jotka eivät täytä 24 artiklan 2 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, on katsottava tilapäisiksi arvostuksiksi.

Tilapäisiin arvostuksiin on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten ja asianmukaiset perustelut kyseiselle puskurille.

2. Jos kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen tilapäisen arvostuksen perusteella, niiden on varmistettava, että lopullinen arvostus tehdään mahdollisimman pian.

Kyseisten kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettulla lopullisella arvostuksella

- a) mahdollistetaan 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön mahdollisten tappioiden kirjaaminen täysimääräisinä sen kirjanpitoon;
- b) perustellaan päätös velkojen saamisten palauttamisesta kirjanpitoon tai maksetun vastikkeen arvon korottamisesta 3 kohdan mukaisesti.

3. Jos 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön nettovarallisuusarvo arvioidaan lopullisessa arvostuksessa korkeammaksi kuin se arvioitiin kyseisen yhteisön nettovarallisuusarvon tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuviranomainen voi

- a) korottaa kyseeseen tulevien velkojen sellaisten saamisten arvoa, joiden arvo on alennettu tai jotka on uudelleenjärjestelty;
- b) vaatia omaisuudenhoitoyhtiötä suorittamaan varojen, velkojen, oikeuksien ja velvoitteiden osalta uuden vastikemaksun kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle tai tapauksen mukaan omistusunstrumenttien omistajille.

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään tämän artiklan 1 kohdan soveltamiseksi menetelmät, joilla lasketaan tilapäisiin arvostuksiin sisällytettävä puskuri lisätappioiden varalta.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

III LUKU

Kriisinratkaisuvälineet

1 jakso

Yleiset periaatteet

26 artikla

Kriisinratkaisuvälineitä koskevat yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön, joka täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitettut kriisinratkaisuedellytykset.

2. Jos kriisinratkaisuviranomainen päättää soveltaa kriisinratkaisuvälinettä johonkin 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön ja jos kyseinen kriisinratkaisutoimi johtaisi velkojille, erityisesti vakuutuksenottajille, koituihin tappioihin tai niiden saamisten uudelleenjärjestelyyn tai muuntamiseen, kriisinratkaisuviranomaisen on käytettävä pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen arvonalentamis- tai muuntamisvaltuuksia 35 artiklan mukaisesti välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhtä aikaa sen kanssa.

Kaikista saaduista tuotoista, jotka ovat aiheutuneet kriisinratkaisuvälineiden tai -valtuuksien käytöstä aiheutuneiden kohtuullisten kustannusten perimisestä sovellettaessa mitä tahansa 5 kohdan mukaista kriisinratkaisuvälinettä, on ensisijaisesti maksettava korvauksia yhteisön vakuutuksenottajille ja muille velkojille siinä määrin, kuin niiden vakuutussaatavien arvo on alentunut, mutta niitä ei ole täysimääräisesti kompensoitu.

Hyväksyttävien velkojen muuntamista pääomainstrumenteiksi voidaan soveltaa vakuutussaataviin ainoastaan silloin, kun kriisinratkaisuviranomainen osoittaa, että kriisinratkaisutavoitteita ei voida saavuttaa muiden kriisinratkaisuvälineiden avulla tai että vakuutussaatavien muuntaminen antaisi vakuutuksenottajille paremman suojan muiden kriisinratkaisuvälineiden käyttöön ja vakuutussaatavien arvonalentamiseen verrattuna.

3. Kriisintarkkaisuvalineet ovat seuraavat:

- a) maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettaminen;
- b) liiketoiminnan myynti;
- c) omaisuudenhoitoyhtiön käyttö;
- d) varojen ja velkojen erottelu;
- e) arvonalennus- tai muuntamisväline.

Kriisintarkkaisuviranomaiset voivat soveltaa kriisintarkkaisuvalineitä yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä, lukuun ottamatta varojen ja velkojen erottelua, jota on sovellettava ainoastaan yhdessä toisen kriisintarkkaisuvalineen kanssa.

4. Jos välineinä käytetään vain liiketoiminnan myyntiä ja omaisuudenhoitoyhtiötä ja niiden avulla siirretään vain osa kriisintarkkaisuun kohteena olevan yrityksen varoista, oikeuksista tai veloista, jäljelle jäävä vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu jäljelle jäävä yhteisö, josta varat, oikeudet tai velat on siirretty, on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Tällainen likvidointi on tehtävä kohtuullisessa ajassa ottaen huomioon kyseisen jäljelle jäävän vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettua jäljelle jäävän yhteisön mahdollinen tarve tarjota palveluja tai tukea 45 artiklan nojalla, jotta vastaanottaja pystyy suorittamaan kyseisen siirron yhteydessä hankkimiaan toimintoja tai palveluja, ja ottaen huomioon kaikki muut syyt, joiden perusteella jäljelle jäävän vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettua jäljelle jäävän yhteisön jatkaminen on tarpeen kriisintarkkaisuavoitteiden saavuttamiseksi tai 22 artiklassa vahvistettujen periaatteiden noudattamiseksi.

5. Kriisintarkkaisuviranomaisen ja mahdollinen 81 artiklan nojalla toimiva rahoitusjärjestely tai rahoitusjärjestelyn puolesta toimiva kriisintarkkaisuviranomaisen voivat saada korvauksen kaikista kohtuullisista kustannuksista, jotka ovat asianmukaisesti aiheutuneet kriisintarkkaisuvalineiden soveltamisesta tai kriisintarkkaisuvaltuuksien käytöstä, jossakin tai joissakin seuraavista muodoista:

- a) vähennyksenä kaikista vastikkeista, jotka vastaanottaja on maksanut kriisintarkkaisuun kohteena olevalle yritykselle tai tapauksen mukaan osakkeiden tai muiden omistusunstrumenttien omistajille;
- b) kriisintarkkaisuun kohteena olevalta yritykseltä etuoikeutettuna velkojana;
- c) omaisuudenhoitoyhtiön, erillisen varainhoitoyhtiön tai run-off-tilaan asetettua vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen toiminnan lopettamisesta syntyneestä mahdollisesta tuotosta etuoikeutettuna velkojana.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kansallista maksukyvyttömyyslainsäädäntöä, joka koskee velkojia vahingoittavien oikeustoimien pätemättömyyttä tai peräytymistä, ei sovelleta sellaisiin varoihin, oikeuksiin tai velkoihin, jotka siirretään kriisintarkkaisuun kohteena olevasta yrityksestä toiseen yhteisöön kriisintarkkaisuvalineitä soveltamalla tai kriisintarkkaisuvaltuutta käyttämällä.

7. Jäsenvaltiot voivat antaa kriisintarkkaisuviranomaisille lisävalineita ja -valtuuksia, joita voidaan käyttää 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettua yhteisön täyttävässä 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua kriisintarkkaisuvellytykset, edellyttäen, että

- a) kyseisillä lisävalineilla ja -valtuuksilla ei estetä tehokasta ryhmän kriisintarkkaisuun, kun niitä sovelletaan rajatylittävään ryhmään; ja
- b) kyseiset välineet ja valtuudet ovat yhdenmukaisia kriisintarkkaisuavoitteiden sekä 22 artiklassa säädettyjen kriisintarkkaisuun yleisten periaatteiden kanssa.

8. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos jotakin kriisintarkkaisuvalineista ei sovelleta 1 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan kuuluvaan yhteisöön sen erityisen keskinäisen yrityksen tai osuuskunnan oikeudellisen muodon johdosta, kriisintarkkaisuviranomaisilla on tarpeelliset valtuudet soveltaa mahdollisimman samanlaisia välineitä kuin mitä tämän artiklan 3 kohdassa luetellaan, myös niiden vaikutusten suhteen.

2 jakso

Maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettaminen

27 artikla

Maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet asettaa kriisinratkaisun kohteena oleva yritys maksukykyisenä yrityksenä run-off-menettelyyn kyseisen yrityksen toiminnan lopettamiseksi ja kieltää kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tekemästä uusia vakuutus- ja jälleenvakuutussopimuksia.
2. Kun valvontaviranomainen on peruuttanut toimiluvan, jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 5 jaksossa säädetyn vähimmäispääomavaatimuksen välittömästi sen jälkeen, kun valvontaviranomainen on asettanut sen maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan.
3. Kun valvontaviranomainen on peruuttanut toimiluvan, jäsenvaltioiden on varmistettava, että maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asetettuun vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykseen sovelletaan direktiivin 2009/138/EY I osaston III luvussa säädettyjä vakuutusvalvontaa koskevia yleisiä sääntöjä ja tavoitteita siihen asti, kunnes sen toiminta päättyy tämän artiklan 8 kohdan mukaisesti.
4. Kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena oleva maksukykyinen run-off-tilaan asetettu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys pystyy pitämään palveluksessaan riittävästi koulutettua ja pätevää henkilöstöä, jotta varmistetaan yrityksen vakuutustoiminnan asianmukainen jatkuminen run-off-tilassa, kunnes yritys likvidoidaan.
5. Kriisinratkaisuviranomaisten on seurattava tiiviissä yhteistyössä valvontaviranomaisten kanssa kriisinratkaisun kohteena olevan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen kassavirtaa sekä kustannuksia ja menoja sen arvon ja markkinoitavuuden säilyttämiseksi.
6. Kriisinratkaisuviranomaisten on tiiviissä yhteistyössä valvontaviranomaisten kanssa arvioitava varojen koostumukseen suunniteltuja muutoksia, seurattava tiiviisti jälleenvakuutusjärjestelyjä ja edellytettävä riippumattoman aktuaaritoiminnon vakuutusteknisestä vastuuvelasta vähintään neljännesvuosittain suorittamia arviointeja.
7. Soveltaessaan maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamista kriisinratkaisuviranomaiset voivat rajoittaa oman pääoman ehtoihin ja sellaisina kohdeltaviin instrumentteihin liittyvien suoritusten, mukaan lukien osinkomaksut, sekä muuttuvien palkkioiden ja lisäeläke-etuuksien maksamista tai kieltää niiden maksaminen.
8. Kriisinratkaisuviranomaisten on päätettävä, että kriisinratkaisun kohteena oleva maksukykyinen run-off-tilaan asetettu yritys on likvidoitava seuraavissa tilanteissa sen mukaan, mikä niistä tapahtuu ensin:
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetetun yrityksen kaikki tai lähes kaikki varat, oikeudet tai velat myydään kolmannelle osapuolelle;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisenä yrityksenä run-off-tilaan asetetun yrityksen varat on kokonaan likvidoitu ja sen velat kokonaan suoritettu.
9. Jos käytetään välineenä maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamista ja jos run-off-tilaan asetetun, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varojen nettoarvo on muuttunut negatiiviseksi, kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava, likvidoidaanko yritys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä vai sovelletaanko jotakin muuta kriisinratkaisuvälinettä.

Jos direktiivin 2009/138/EY I osaston VI luvun 5 jaksossa säädettyä vähimmäispääomavaatimusta ei täytetä, kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava tiiviissä yhteistyössä valvontaviranomaisen kanssa, likvidoidaanko yritys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä vai sovelletaanko jotakin muuta kriisinratkaisuvälinettä.

3 jakso

Varojen ja velkojen erottelu, liiketoiminnan myynti ja omaisuudenhoitoyhtiön käyttö

28 artikla

Varojen ja velkojen erottelua, liiketoiminnan myyntiä ja omaisuudenhoitoyhtiön käyttöä koskevat soveltamisperiaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jollei 31 artiklan 5 ja 6 kohdasta ja 67 artiklasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet soveltaa varojen ja velkojen erottelua ja liiketoiminnan myyntiä sekä käyttää omaisuudenhoitoyhtiötä ilman kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai minkään kolmannen osapuolen osakkeenomistajien suostumusta, lukuun ottamatta ostajaa ja omaisuudenhoitoyhtiötä, ja olla noudattamatta muita yhtiöoikeus- tai arvopaperilainsäädännössä asetettuja menettelyllisiä vaatimuksia kuin 29 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.
2. Jollei 26 artiklan 2 ja 5 kohdasta muuta johdu, kaikkien ostajan tai omaisuudenhoitoyhtiön maksamien vastikkeiden on koiduttava seuraavien hyödyksi:
 - a) osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien omistajat, jos tällaiset kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemat osakkeet tai muut omistusinstrumentit on siirretty kyseisten osakkeiden tai instrumenttien haltijoilta ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle;
 - b) kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, jos osa tai kaikki kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varoista tai veloista on siirretty ostajalle tai omaisuudenhoitoyhtiölle.
3. Jollei 26 artiklan 2 ja 5 kohdasta muuta johdu, kaikkien 30 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun erillisen varainhoitoyhtiön suoraan kriisinratkaisun kohteena olevalta yritykseltä hankkimien varojen, oikeuksien tai velkojen johdosta maksamien vastikkeiden on koiduttava kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hyödyksi. Vastike voidaan maksaa erillisen varainhoitoyhtiön liikkeeseen laskeman velan muodossa.
4. Varojen ja velkojen erottelun, liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla tehtyihin siirtoihin on sovellettava III osaston V luvussa tarkoitettuja suojatoimia.
5. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa varojen ja velkojen erottelua ja liiketoiminnan myyntiä sekä käyttää omaisuudenhoitoyhtiötä useammin kuin kerran toteuttaakseen täydentäviä siirtoja, jos se on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettu ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiö voi tarvittaessa käyttää edelleen oikeuksia kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen maksu- ja selvitysjärjestelmien, arvopaperipörssien ja vakuutustakuujärjestelmien jäsenyyteen ja käyttöön, jos kyseinen ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiö täyttää tällaisiin järjestelmiin osallistumista koskevat jäsenyys- ja osallistumisvaatimukset.

Mikäli kaikki ensimmäisessä alakohdassa luetellut vaatimukset eivät täyty, jäsenvaltioiden on tarvittaessa varmistettava, että

- a) maksu- ja selvitysjärjestelmien, arvopaperipörssien ja vakuutustakuujärjestelmien jäsenyyttä tai osallistumista kyseisiin järjestelmiin ei evätä sillä perusteella, että ostajalla tai omaisuudenhoitoyhtiöllä ei ole luottoluokituslaitoksen antamaa luokitusta tai tällainen luokitus ei ole verrannollinen luokitustasoihin, joita tällaisiin järjestelmiin pääsyn myöntäminen edellyttää,
- b) jos ostaja tai omaisuudenhoitoyhtiö ei täytä maksu- tai selvitysjärjestelmän, arvopaperipörssin tai vakuutustakuujärjestelmän jäsenyys- tai osallistumiskriteerejä, ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja oikeuksia käytetään kriisinratkaisuviranomaisten määrittelemän ajanjakson ajan, joka ei ylitä 24:ää kuukautta ja joka on uusittavissa ostajan tai omaisuudenhoitoyhtiön kriisinratkaisuviranomaiselle osoittaman hakemuksen perusteella.
7. Kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajilla tai velkojilla ja muilla kolmansilla osapuolilla, joiden varoja, oikeuksia tai velkoja ei ole siirretty varojen ja velkojen erottelun, liiketoiminnan myynnin tai omaisuudenhoitoyhtiön käytön nojalla, ei ole minkäänlaisia oikeuksia eikä niillä voi olla minkäänlaisia vaateita siirrettyihin varoihin, oikeuksiin tai velkoihin eikä omaisuudenhoitoyhtiön tai erillisen varainhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimeen tai

toimivaan johtoon nähden eikä mihinkään näihin liittyviä oikeuksia tai vaateita, sanotun kuitenkin rajoittamatta III osaston V luvun soveltamista.

29 artikla

Kriisinratkaisun kohteena olevan liiketoiminnan, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntiä koskevat menettelylliset vaatimukset

1. Jollei 3 kohdasta muuta johdu, jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät soveltamaan liiketoiminnan myyntiä tai myymään omaisuudenhoitoyhtiön tai sen varoja, oikeuksia tai velkoja, kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, omaisuudenhoitoyhtiö tai asianomaiset varat, oikeudet, velat, osakkeet tai muut omistusinstrumentit markkinoidaan 2 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukaisesti. Yhdisteltyjä oikeuksia, varoja ja velkoja voidaan markkinoida erikseen.

2. Rajoittamatta unionin valtioneuvoston päätöksen soveltamista on 1 kohdassa tarkoitetun markkinoinnin täytettävä seuraavat vaatimukset:

- a) se tapahtuu mahdollisimman läpinäkyvästi eikä se saa olennaisesti vääristää kyseisen yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön varoja, oikeuksia, velkoja, osakkeita tai muita omistusinstrumentteja, jotka kriisinratkaisuviranomainen aikoo siirtää;
- b) siinä ei saa perusteettomasti suosia eikä syrjiä ketään mahdollista ostajaa;
- c) siihen ei saa liittyä minkäänlaista eturistiriitaa;
- d) se ei saa tuottaa epäoikeudenmukaista etua mahdolliselle ostajalle;
- e) siinä on otettava huomioon tarve toteuttaa kriisinratkaisutoimi nopeasti;
- f) siinä on pyrittävä mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan sen kohteena olevien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntihinta.

Kyseiset vaatimukset eivät estä kriisinratkaisuviranomaisia etsimästä tietynkaltaisia mahdollisia ostajia.

Edellä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai omaisuudenhoitoyhtiön markkinoinnin julkistamista, jota tavanomaisesti edellytetäisiin asetuksen (EU) N:o 596/2014 17 artiklan 1 kohdan mukaisesti, voidaan lykätä kyseisen asetuksen 17 artiklan 4 tai 5 kohdan mukaisesti.

3. Kriisinratkaisuviranomainen voi tehdä perustellun päätöksen olla noudattamatta myynnin markkinointia koskevaa vaatimusta, jos se katsoo, että 2 kohdassa säädettyjen vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentäisi yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista.

30 artikla

Varojen ja velkojen erottelu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön varoja, oikeuksia tai velkoja yhteen tai useampaan erilliseen varainhoitoyhtiöön.

2. Varojen ja velkojen erottelun soveltamiseksi erillisen varainhoitoyhtiön on oltava oikeushenkilö,

- a) jonka omistaa kokonaan tai osittain yksi tai useampi viranomainen, joihin voi kuulua kriisinratkaisuviranomainen, ja se on kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa; ja
- b) joka on perustettu kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön kaikkien tai joidenkin varojen, oikeuksien ja velkojen vastaanottamista varten.

3. Erillisen varainhoitoyhtiön on hoidettava sille siirrettyjä vakuutuskantoja siten, että niiden arvo voidaan maksimoida niiden myynnin tai toiminnan hallitun lopettamisen yhteydessä.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että erillisen varainhoitoyhtiön toiminnassa täyttyvät seuraavat vaatimukset:
- a) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen on hyväksynyt erillisen varainhoitoyhtiön perustamisasiakirjat;
 - b) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen nimittää tai hyväksyy varainhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen sen mukaan, mikä on erillisen varainhoitoyhtiön omistusrakenne;
 - c) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenten palkat ja palkkiot sekä määrittelee heidän vastualueensa;
 - d) asianomainen kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy erillisen varainhoitoyhtiön strategian ja riskiprofilin.
5. Kriisinratkaisuviranomaiset saavat käyttää 1 kohdassa määriteltyjä varojen, oikeuksien tai velkojen siirtovaltuuksia ainoastaan yhdessä muiden kriisinratkaisuvälineiden kanssa ja ainoastaan seuraavissa tilanteissa:
- a) tilanne kyseisten varojen, oikeuksien tai velkojen markkinoilla on sellainen, että yksille tai useammille rahoitusmarkkinoille voisi aiheutua haittaa kyseisten varojen, oikeuksien tai velkojen realisoinnista tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä;
 - b) tällainen siirto on tarpeen maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamisen helpottamiseksi tai kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai omaisuudenhoitoyhtiön asianmukaisen toiminnan varmistamiseksi; tai
 - c) siirto on tarpeen realisoinnista saatavien tuottojen maksimoimiseksi.
6. Varojen ja velkojen erottelua soveltaessaan kriisinratkaisuviranomaisten on 23 artiklan ja unionin valtiontukikehyksen mukaisesti määriteltävä vastike, jota vastaan varoja, oikeuksia ja velkoja siirretään erilliseen varainhoitoyhtiöön. Vastikkeella voi olla nimellinen tai negatiivinen arvo.
7. Jos kriisinratkaisuviranomaiset ovat käyttäneet omaisuudenhoitoyhtiötä, erillinen varainhoitoyhtiö voi omaisuudenhoitoyhtiön käytön jälkeen hankkia omaisuudenhoitoyhtiöltä varoja, oikeuksia tai velkoja.
8. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää varoja, oikeuksia tai velkoja kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä yhteen tai useampaan erilliseen varainhoitoyhtiöön useammin kuin kerran ja siirtää varat, oikeudet tai velat takaisin yhdestä tai useammasta erillisestä varainhoitoyhtiöstä kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen, jos
- a) mahdollisuus siirtää oikeudet, varat tai velat takaisin mainitaan nimenomaisesti asiakirjassa, jonka nojalla siirto on tehty; tai
 - b) oikeudet, varat tai velat eivät kuulu niiden oikeuksien, varojen tai velkojen luokkiin, jotka on määritelty asiakirjassa, jonka nojalla siirto on tehty, tai eivät täytä tällaisten oikeuksien, varojen ja velkojen siirrolle asetettuja ehtoja.
- Kummassakin ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettussa tapauksessa takaisinsiirto voidaan tehdä missä tahansa määräajassa, joka on määritelty kyseisessä asiakirjassa tätä tarkoitusta varten, ja sen on oltava kyseisessä asiakirjassa määriteltyjen mahdollisten muiden ehtojen mukainen.
- Kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä on velvollisuus ottaa takaisin kaikki ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan mukaisesti siirretyt varat, oikeudet tai velat.
9. Erillisen varainhoitoyhtiön tavoitteisiin ei sisälly minkäänlaista velvoitetta tai vastuuta kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajiin tai velkoihin nähden. Erillisen varainhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenet eivät ole tällaisille osakkeenomistajille tai velkojille vastuussa toimista, jotka ne toteuttavat tai jättävät toteuttamatta osana tehtäviensä suorittamista, jollei tällaiseen toimien toteuttamiseen tai toteuttamatta jättämiseen liity sellaista kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua törkeää huolimattomuutta tai vakavaa väärinkäytöstä, joka vaikuttaa suoraan tällaisten osakkeenomistajien tai velkojen oikeuksiin.

Jäsenvaltiot voivat rajoittaa enemmän erillisen varainhoitoyhtiön ja sen hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenten vastuuta näiden tehtäviään suorittaessaan toteuttamien tai toteuttamatta jättämien toimien osalta.

31 artikla

Liiketoiminnan myynti

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö,

a) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu siirto on tehtävä kaupallisin ehdoin olosuhteet huomioon ottaen ja unionin valtiontukikehyksen mukaisesti.

Kriisinratkaisuviranomaisten on toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet, jotta siirto voidaan suorittaa sellaisin kaupallisin ehdoin, jotka ovat johdonmukaisia 23 artiklan mukaisesti tehdyn arvostuksen kanssa, ottaen huomioon tapauksen olosuhteet.

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat ostajan suostumuksella peruuttaa suoritettut siirrot, jos se on olosuhteiden vuoksi perusteltua. Kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä tai alkuperäisillä omistajilla on velvollisuus ottaa takaisin kaikki siirretyt osakkeet, muut omistusinstrumentit tai varat, oikeudet tai velat.

4. Ostajilla on oltava asianmukainen lupa harjoittaa liiketoimintaa, jonka ne hankkivat 1 kohdassa tarkoitettun siirron myötä. Valvontaviranomaisten on varmistettava, että tähän liittyvä mahdollinen lupahakemus käsitellään siirron yhteydessä kohtuullisessa ajassa.

5. Direktiivin 2009/138/EY 57–62 artiklasta poiketen tapauksissa, joissa osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirto liiketoiminnan myynnin nojalla johtaisi direktiivin 2009/138/EY 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun määräämistusyhteyden hankkimiseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä tai tällaisen määräämistusyhteyden lisäämiseen yrityksessä, kyseisen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen valvontaviranomaisen on tehtävä mainituissa artikloissa vaadittu arviointi ajoissa, jotta liiketoiminnan myynti ei viivästy tai jotta kriisinratkaisutoimella saavutetaan kriisinratkaisutavoitteet.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos valvontaviranomainen ei ole saattanut 5 kohdassa tarkoitettua arviointia päätökseen, siirtopäivästä lähtien sovelletaan seuraavia säännöksiä:

a) tällaisella osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirrolla hankkijalle on välitön oikeusvaikutus;

b) arviointikautena ja f alakohdassa säädettyä luopumisaikana tällaisiin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin liittyvät hankkijan äänioikeudet on keskeytettävä ja osoitettava yksinomaan kriisinratkaisuviranomaiselle, joka ei ole millään tavoin velvollinen käyttämään tällaisia äänioikeuksia eikä minkäänlaisessa vastuussa tällaisten äänioikeuksien käyttämisestä tai käyttämättä jättämisestä;

c) arviointikautena ja f alakohdassa säädettyä luopumisaikana tällaisiin osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirtoihin ei sovelleta niitä seuraamuksia ja toimenpiteitä, joita sovelletaan direktiivin 2009/138/EY 62 artiklan mukaisten määräämistusyhteyden hankkimista tai sen luovuttamista koskevien vaatimusten rikkomiseen;

d) viipymättä sen jälkeen, kun valvontaviranomainen on saattanut arviointinsa päätökseen, sen on ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle ja hankkijalle kirjallisesti siitä, hyväksyykö se tällaisen osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirron hankkijalle vai vastustaako se sitä direktiivin 2009/138/EY 58 artiklan 4 kohdan mukaisesti;

e) jos valvontaviranomainen hyväksyy tällaisen osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirron hankkijalle, tällaisiin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin liittyvien äänioikeuksien katsotaan kuuluvan täysimääräisesti hankkijalle välittömästi sen jälkeen, kun kriisinratkaisuviranomainen ja hankkija ovat vastaanottaneet tällaisen hyväksymisilmoituksen valvontaviranomaiselta;

- f) jos valvontaviranomainen vastustaa tällaista osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien siirtämistä hankkijalle,
- i) tällaisiin osakkeisiin tai muihin omistusinstrumentteihin b alakohdan mukaisesti liittyvät äänioikeudet pysyvät täysimääräisesti voimassa;
 - ii) kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia hankkijaa luopumaan tällaisista osakkeista ja tai muista omistusinstrumenteista luopumisaikana, jonka kriisinratkaisuviranomainen määrittää ottaen huomioon vallitsevat markkinaolosuhteet;
 - iii) jos hankkija ei noudata ii alakohdassa tarkoitettua vaatimusta, valvontaviranomainen voi asettaa kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella hankkijalle seuraamuksia ja muita toimenpiteitä, joita sovelletaan direktiivin 2009/138/EY 62 artiklan mukaisten määräomistussyhteyden hankkimista tai sen luovuttamista koskevien vaatimusten rikkomiseen.

7. Direktiivissä 2009/138/EY säädettyjen palvelujen tarjoamista toisessa jäsenvaltiossa koskevan oikeuden ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautumista koskevan oikeuden käyttämiseksi ostajan katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimintaa ja se voi käyttää edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, oikeuksien tai velkojen suhteen.

32 artikla

Omaisuu denhoito yhtiön käyttö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet siirtää omaisuudenhoito yhtiölle
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen liikkeeseen laskemat osakkeet tai muut omistusinstrumentit;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.
 2. Omaisuudenhoito yhtiön on oltava oikeushenkilö, joka täyttää kaikki seuraavat vaatimukset:
 - a) sen omistaa kokonaan tai osittain yksi tai useampi viranomainen, joihin voi kuulua kriisinratkaisuviranomainen tai soveltuvin tapauksissa vakuutustakuujärjestelmä, ja se on kriisinratkaisuviranomaisen määräysvallassa;
 - b) se perustetaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien kaikkien tai joidenkin osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien taikka kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen kaikkien tai joidenkin varojen, oikeuksien ja velkojen vastaanottamista ja hallussapitoa varten, jotta voidaan saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet ja myydä kriisinratkaisun kohteena oleva yritys.
 3. Kriisinratkaisuviranomaisen on omaisuudenhoito yhtiötä käyttäessään varmistettava, että omaisuudenhoito yhtiölle siirrettyjen velkojen kokonaisarvo ei ylitä kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä siirrettyjen oikeuksien ja varojen kokonaisarvoa.
 4. Käytettyään omaisuudenhoito yhtiötä kriisinratkaisuviranomaiset voivat peruuttaa suoritettut siirrot, jos olosuhteet sitä edellyttävät, ja kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä tai alkuperäisillä omistajilla on velvollisuus ottaa takaisin kaikki siirretyt varat, oikeudet, velat tai osakkeet tai muut omistusinstrumentit, jos tapauksen olosuhteet sitä edellyttävät, kummassakin seuraavassa tilanteessa:
 - a) mahdollisuus siirtää takaisin tietyt osakkeet tai muut omistusinstrumentit, varat, oikeudet tai velat mainitaan nimenomaisesti asiakirjassa, jonka nojalla siirto on tehty; tai
 - b) osakkeet tai muut omistusinstrumentit, varat, oikeudet tai velat eivät kuulu niiden osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen luokkiin, jotka on määritelty asiakirjassa, jolla siirto on tehty, tai täytä tällaisten osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen siirtämiselle asetettuja ehtoja.
- Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu takaisinsiirto voidaan tehdä missä tahansa määräajassa, joka on määritetty asiakirjassa, jolla siirto on tehty, ja sen on oltava kyseisessä asiakirjassa määriteltyjen muiden ehtojen mukainen.
5. Käytettyään omaisuudenhoito yhtiötä kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää osakkeita tai muita omistusinstrumentteja tai varoja, oikeuksia tai velkoja omaisuudenhoito yhtiöltä ostajana olevalle kolmannelle osapuolelle.

6. Omaisuudenhoitoyhtiön katsotaan jatkavan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimintaa, ja se pystyy käyttämään edelleen mitä tahansa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen käyttämää oikeutta siirrettyjen varojen, oikeuksien tai velkojen suhteen.

7. Omaisuudenhoitoyhtiön tavoitteisiin ei sisälly minkäänlaista velvoitetta tai vastuuta kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajiin tai velkoihin nähden. Omaisuudenhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenet eivät ole tällaisille osakkeenomistajille tai velkojille vastuussa toimista, jotka ne toteuttavat tai jättävät toteuttamatta osana tehtäviensä suorittamista, jollei tällaisten toimien toteuttamiseen tai toteuttamatta jättämiseen liity sellaista kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua törkeää huolimattomuutta tai vakavaa väärinkäytöstä, joka vaikuttaa suoraan tällaisten osakkeenomistajien tai velkojen oikeuksiin.

Jäsenvaltiot voivat rajoittaa enemmän omaisuudenhoitoyhtiön ja sen hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsenten vastuuta näiden tehtäviään suorittaessaan toteuttamien tai toteuttamatta jättämien toimien osalta.

33 artikla

Omaisuudenhoitoyhtiön toiminta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että omaisuudenhoitoyhtiön toiminnassa noudatetaan seuraavia vaatimuksia:
 - a) kriisinratkaisuviranomainen on hyväksynyt omaisuudenhoitoyhtiön perustamisasiakirjat;
 - b) kriisinratkaisuviranomainen nimittää tai hyväksyy omaisuudenhoitoyhtiön hallinto-, johto- tai valvontaelimen sen mukaan, mikä on omaisuudenhoitoyhtiön omistusrakenne;
 - c) kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenten palkat ja palkkiot sekä määrittelee heidän vastuualueensa;
 - d) kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy omaisuudenhoitoyhtiön strategian ja riskiprofilin;
 - e) omaisuudenhoitoyhtiölle annetaan toimilupa direktiivin 2009/138/EY nojalla, ja sillä on sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukainen toimilupa suorittaa toimintoja tai palveluja, jotka se hankkii tämän direktiivin 42 artiklassa tarkoitetun siirron nojalla;
 - f) omaisuudenhoitoyhtiö täyttää direktiivin 2009/138/EY vaatimukset, ja siihen sovelletaan kyseisen direktiivin mukaista valvontaa;
 - g) omaisuudenhoitoyhtiön toiminta on unionin valtiontukikehyksen mukaista, ja kriisinratkaisuviranomainen voi määritellä tämän mukaisesti sen toiminnan rajoitukset.

Omaisuudenhoitoyhtiö voidaan perustaa ja sille voidaan antaa toimilupa noudattamatta direktiiviä 2009/138/EY lyhyen ajan sen toiminnan alkuvaiheessa sen estämättä, mitä ensimmäisen alakohdan e ja f alakohdassa tarkoitetuissa säännöksissä säädetään, ja kun se on kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamisen kannalta tarpeen. Tätä varten kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava tätä koskeva pyyntö valvontaviranomaiselle. Jos valvontaviranomainen päättää antaa tällaisen toimiluvan, sen on ilmoitettava ajanjakso, jona omaisuudenhoitoyhtiö on vapautettu direktiivin 2009/138/EY vaatimusten noudattamisesta. Kyseinen ajanjakso ei saa olla pidempi kuin 24 kuukautta.

2. Jollei unionin tai kansallisten kilpailusääntöjen mukaisesti asetetuista rajoituksista muuta johdu, omaisuudenhoitoyhtiön johdon on johdettava omaisuudenhoitoyhtiötä siten, että pyrkimyksenä on saavuttaa kriisinratkaisutavoitteet ja myydä kriisinratkaisun kohteena oleva yritys tai siirretty varat, oikeudet tai velat yhdelle tai useammalle yksityiseltä sektorilta tulevalle ostajalle heti, kun markkinaolosuhteet ovat asianmukaiset.

3. Kriisinratkaisuviranomaisen on päätettävä, että yhteisö ei ole enää omaisuudenhoitoyhtiö, seuraavissa tilanteissa sen mukaan, mikä niistä tapahtuu ensin:

- a) omaisuudenhoitoyhtiö sulautuu toisen yhteisön kanssa;
- b) omaisuudenhoitoyhtiö ei enää täytä 32 artiklan 2 kohdan vaatimuksia;
- c) omaisuudenhoitoyhtiön kaikki tai lähes kaikki varat, oikeudet tai velat myydään kolmannelle osapuolelle;

d) omaisuudenhoitoyhtiön varat on kokonaan likvidoitu ja sen velat kokonaan suoritettu.

4. Jollei 26 artiklan 2 ja 5 kohdasta muuta johdu, omaisuudenhoitoyhtiön toiminnan lopettamisesta syntyneen mahdollisen tuoton on koiduttava omaisuudenhoitoyhtiön osakkeenomistajien hyödyksi.

34 artikla

Vakuutustakuujärjestelmiin siirtäminen

1. Edellä 32 ja 33 artiklasta poiketen jäsenvaltiot voivat säätää, että asianmukaiselle vakuutustakuujärjestelmälle annetaan omaisuudenhoitoyhtiön velvollisuudet ja oikeudet. Samalla, kun varmistetaan vakuutuksenottajien etu, vakuutusuhdeiden jatkuvuus ja saatavien maksaminen sekä se, että tämän direktiivin tavoitteet saavutetaan riittävällä tavalla, jäsenvaltiot voivat säätää seuraavien siirtämisestä tällaiseen vakuutustakuujärjestelmään:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen liikkeeseen laskemat osakkeet tai muut omistussinstrumentit; tai

b) kriisinratkaisun kohteena olevan yhden tai useamman yrityksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

Kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että vakuutustakuujärjestelmälle siirrettyjen velkojen kokonaisarvo ei ylitä kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä siirrettyjen oikeuksien ja varojen kokonaisarvoa.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että vakuutustakuujärjestelmä, jolle on annettu omaisuudenhoitoyhtiön velvollisuudet ja oikeudet, täyttää seuraavat vaatimukset:

a) kriisinratkaisuviranomainen on hyväksynyt omaisuudenhoitoyhtiön perustamisasiakirjat;

b) kriisinratkaisuviranomainen hyväksyy hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenten palkat ja palkkiot sekä määrittelee heidän vastuualueensa;

c) omaisuudenhoitoyhtiö ei saa tehdä uusia vakuutus sopimuksia eikä muuttaa olemassa olevia vakuutus sopimuksia tavalla, joka voisi kasvattaa sen vakuutus saatavia;

d) vakuutustakuujärjestelmään sovelletaan vakuutusvalvonnan yleisiä sääntöjä ja tavoitteita, jotta taataan vakuutuksenottajan suojan riittävä taso.

Ensimmäisen alakohdan b alakohtaa ei sovelleta vakuutustakuujärjestelmään, jolle on annettu omaisuudenhoitoyhtiön velvollisuudet ja oikeudet, jos mitkä tahansa siirretyt varat, oikeudet, velat tai omistusoikeudet on pidetty erillään vakuutustakuujärjestelmän muista varoista, oikeuksista ja veloista eikä korvausta ole maksettu siirretyistä varoista.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava riittävä rahoitus vakuutustakuujärjestelmälle, jolle on annettu omaisuudenhoitoyhtiön velvollisuudet ja oikeudet, jotta vakuutusuhdeita voidaan jatkaa ja vakuutus saatavien maksaminen varmistaa.

4 jakso

Arvon alennus- tai muuntamisväline

35 artikla

Arvon alennus- tai muuntamisvälineen tavoite ja soveltamisala

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa arvon alennus- tai muuntamisvälinettä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi jotakin seuraavaa tarkoitusta varten:

- a) 19 artiklan 1 kohdassa ja 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset täyttävän 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön pääoman vahvistaminen riittävässä määrin, jotta voidaan soveltaa maksukykyisen yrityksen run-off-tilaan asettamista ja säilyttää yrityksen tai yhteisön direktiivin 2009/138/EY mukainen toimilupa;
- b) saamisen, myös vakuutussaatavien, tai velkainstrumenttien pääoman muuntaminen omaksi pääomaksi tai vähentäminen silloin, kun ne siirretään
 - i) omaisuudenhoitoyhtiölle; tai
 - ii) varojen ja velkojen erotteluvälineen tai liiketoiminnan myynnin nojalla.

Soveltaessaan arvonalennus- tai muuntamisvälinettä vakuutussaataviin kriisinratkaisuviranomaiset voivat myös muuttaa niihin liittyvien vakuutussopimusten ehtoja, jotta kriisinratkaisutavoitteet voidaan saavuttaa tehokkaammin. Tässä yhteydessä kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon vakuutuksenottajien yhteiseen etuun kohdistuvat vaikutukset.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät määrän, jolla pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen arvoa on alennettava tai jolla niitä on muunnettava 1 kohdassa vahvistettuihin tarkoituksiin 23 artiklan mukaisesti tehdyn arvostuksen perusteella.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä kaikkiin 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen velkoihin siten, että ne säilyttävät asianomaisen yhteisön oikeudellisen muodon tai harkitsevat tarvittaessa sen muuttamista.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että arvonalennus- tai muuntamisvälinettä voidaan soveltaa kaikkiin 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön sellaisiin pääomainstrumentteihin ja velkoihin, joita ei ole rajattu tämän artiklan 5–8 kohdan nojalla kyseisen välineen soveltamisalan ulkopuolelle.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä seuraaviin velkoihin riippumatta siitä, ovatko ne jonkin jäsenvaltion vai kolmannen maan lainsäädännön alaisia:

- a) vakuudelliset velat;
- b) velat, joiden edunsaajana on luottolaitos, sijoituspalveluyritys ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, samaan ryhmään kuuluvia yhteisöjä lukuun ottamatta, ja joiden alkuperäinen maturiteetti on alle seitsemän päivää;
- c) velat, joiden jäljellä oleva maturiteetti on alle seitsemän päivää ja joiden edunsaajana on direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetty järjestelmä tai tällaisen järjestelmän ylläpitäjä tai osapuoli ja jotka aiheutuvat tällaiseen järjestelmään osallistumisesta tai joiden edunsaajana on asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saanut keskusvastapuoli ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1095/2010⁽²⁰⁾ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen), jäljempänä 'arvopaperimarkkinaviranomainen', asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustama kolmannen maan keskusvastapuoli;
- d) velat, joiden edunsaajana on jokin seuraavista:
 - i) työntekijä kertyneen palkan, eläke-etuuden tai muun kiinteän palkkion osalta, lukuun ottamatta palkkion muuttuvaa osaa, jota ei säännellä työehtosopimuksella;
 - ii) kaupallinen velkoja, joka tarjoaa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettulle yhteisölle sen keskeytymättömän toiminnan tai vakuutusturvan jatkuvuuden varmistamisen kannalta tarpeellisia tavaroita ja palveluja, kuten IT-palveluja, yleishyödyllisiä palveluja sekä tilojen vuokrausta, huoltoa ja ylläpitoa;
 - iii) vero- ja sosiaaliturvaviranomainen, edellyttäen että kyseiset velat ovat etuoikeutettuja sovellettavan lainsäädännön nojalla;

⁽²⁰⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

- iv) vakuutustakuujärjestelmät, jotka muodostuvat sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti maksettavista rahoitusosuuksista;
- e) velat, jotka johtuvat pakollisista moottoriajoneuvojen vastuuvakuutuksista direktiivin 2009/103/EY mukaisesti.
- 6. Jäsenvaltiot voivat säätää, että kriisinratkaisuviranomaiset eivät sovelleta arvonalennus- tai muuntamisvälinettä
- a) velkoihin, jotka johtuvat nykyisistä ja tulevista vakuutussaatavista ja jotka katetaan varoista direktiivin 2009/138/EY 275 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti;
- b) velkoihin, jotka johtuvat yksityisistä sairausvakuutusta tai pitkäaikaishoitoa koskevista vakuutussopimuksista, joita tarjotaan vaihtoehtona lakisääteisen sosiaaliturvajärjestelmän pakolliselle terveydenhuollon ja pitkäaikaishoidon kattavalle vakuutukselle; ulkopuolelle rajaamista sovelletaan ainoastaan asianomaisen velan siihen osaan, joka korvaa lakisääteisen sosiaaliturvajärjestelmän pakollisen osan.
- 7. Edellä 5 kohdan a alakohta ja 6 kohdan a alakohta eivät estä kriisinratkaisuviranomaisia soveltamasta arvonalennus- tai muuntamisvälinettä tilanteen mukaan sellaiseen velkaan, jonka vakuudeksi on annettu pantti tai kiinnitys, tai muun vakuudellisen velan siihen osaan, jota vakuutena käytettyjen varojen, pantin tai kiinnityksen taikka muun vakuuden arvo ei riitä kattamaan, tai 6 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin velan eri osiin, jotka ylittävät direktiivin 2009/138/EY 276 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun erityiseen rekisteriin lisättyjen varojen arvon.
- 8. Poikkeustapauksissa kriisinratkaisuviranomainen voi arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sovellettaessa rajata tai osittain rajata tietyt velat arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle seuraavissa tilanteissa:
 - a) kyseisen velan arvonalentamista tai muuntamista ei ole mahdollista suorittaa kohtuullisessa ajassa kriisinratkaisuviranomaisen vilpittömistä pyrkimyksistä huolimatta;
 - b) ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista kriittisten toimintojen ja ydinliiketoimintalueiden jatkuvuuden varmistamiseksi niin, että säilytetään kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kyky jatkaa keskeisiä toimintoja, palveluja ja transaktioita;
 - c) ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista sellaisen laajan häiriöiden leviämisen välttämiseksi, josta voisi aiheutua vakavia häiriöitä jonkin jäsenvaltion tai unionin taloudelle;
 - d) arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltaminen kyseisiin velkoihin johtaisi kyseisten velkojen arvon sellaiseen alentumiseen, että siitä muille velkojille koituvat tappiot olisivat suuremmat kuin jos kyseiset velat rajattaisiin arvonalennus- tai muuntamisvälineen ulkopuolelle; tai
 - e) ulkopuolelle rajaaminen on ehdottoman välttämätöntä ja oikeasuhteista sen varmistamiseksi, että kolmannet osapuolet saavat korvauksen henkilövahingosta ja vahingosta, jotka katetaan yksityisoikeudellista vastuuta koskevasta vakuutus-sopimuksesta silloin, kun ne ovat pakollisia sovellettavan lainsäädännön nojalla.
- 9. Arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sovellettaessa kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että vakuutus-sopimukset, joiden ehtoja on muutettu 1 kohdan toisen alakohdan nojalla, saavuttavat muutoksen jälkeen sovellettavan lainsäädännön mukaiset pakolliset vähimmäistasot.

36 artikla

Osakkeenomistajien kohtelu arvonalennus- tai muuntamisvälinettä sovellettaessa

- 1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että soveltaessaan arvonalennus- tai muuntamisvälinettä kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat toisen tai kummankin seuraavista osakkeenomistajiin kohdistuvista toimenpiteistä:
 - a) mitätöivät olemassa olevat osakkeet tai muut omistusinstrumentit tai siirtävät ne velkojille, joiden saamiset on muunnettu;
 - b) edellyttäen, että 23 artiklan mukaisesti suoritettujen arvostusten mukaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen nettoarvo on positiivinen, laimentavat olemassa olevia osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien osakkuuksia muuntamalla kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeesen laskemat asiaankuuluvat pääomainstrumentit tai velkainstrumentit tai muut hyväksyttävät velat arvonalennus- tai muuntamisvälineen avulla osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdan osalta muuntaminen on suoritettava muuntokurssilla, joka merkittävästi laimentaa olemassa olevia osakkeiden tai muiden omistusunstrumenttien omistuksia.

2. Päättyessään, kumpi 1 kohdassa tarkoitettu toimi niiden tulisi toteuttaa, kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon

a) 23 artiklan mukaisesti tehty arvostus;

b) määrä, jolla kriisinratkaisuviranomainen on arvioinut, että ensisijaisen pääoman (T1) eriä on vähennettävä ja asiaankuuluvien pääomainstrumenttien arvoa on alennettava tai niitä on muunnettava 38 artiklan 1 kohdan nojalla.

3. Direktiivin 2009/138/EY 57–62 artiklasta poiketen tapauksissa, joissa pääomainstrumenttien, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien velkainstrumenttien tai sen muiden hyväksyttävien velkojen muuntaminen johtaisi kyseisen direktiivin 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun määräomistusyhteyden hankkimiseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksestä tai tällaisen määräomistusyhteyden lisäämiseen yrityksessä, valvontaviranomaisen on tehtävä kyseisissä artikloissa vaadittu arviointi ajoissa, jotta pääomainstrumenttien muuntaminen ei viivästy ja jotta kriisinratkaisutoimella saavutetaan asiaankuuluvat kriisinratkaisutavoitteet.

4. Jos kyseisen yrityksen valvontaviranomainen ei ole saattanut 3 kohdassa vaadittua arviointia päätökseen pääomainstrumenttien muuntamispäivään mennessä, kaikkeen hankkijan toimesta tapahtuvaan määräomistusyhteyden hankintaan tai lisäämiseen, jotka syntyvät pääomainstrumenttien muuntamisen tuloksena, sovelletaan 31 artiklan 6 kohtaa.

37 artikla

Muuntokurssi velan muuntamiseksi pääomaksi

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset arvonalennus- tai muuntamisvälinettä soveltaessaan ja 42 artiklan 1 kohdan h alakohdassa määriteltyä valtuutta käyttäessään voivat soveltaa erilaista muuntokurssia eri pääomainstrumentti- ja velkaluokkiin noudattaen toista tai kumpaakin seuraavista periaatteista:

a) muuntokurssilla on saatava kyseeseen tulevalle velkojalle asianmukainen korvaus mistä tahansa mahdollisesta tappiosta, joka arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä aiheutuu;

b) sovellettavan maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisesti etuoikeutettuina pidettäviin velkoihin sovellettavan muuntokurssin on oltava korkeampi kuin etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin sovellettava muuntokurssi.

38 artikla

Arvonalennus- tai muuntamisvälinettä koskevat lisäsäännökset

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on sovellettava arvonalennus- tai muuntamisvälinettä tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisen etusijajärjestyksen mukaisesti siten, että

a) ensisijaisen pääoman (T1) eriä vähennetään ensin suhteessa tappioihin ja enintään niiden kapasiteettia vastaavasti, ja kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa toisen tai molemmat 36 artiklan 1 kohdassa määritellyistä toimista ensisijaisen pääoman (T1) instrumenttien haltijoiden osalta;

b) toissijaisen pääoman (T2) instrumenttien pääoma alennetaan arvoltaan tai muunnetaan ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen ja enintään asiaankuuluvien pääomainstrumenttien kapasiteettia vastaavasti, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

c) kolmassijaisen pääoman (T3) instrumenttien pääoma alennetaan arvoltaan tai muunnetaan ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen ja enintään asiaankuuluvien pääomainstrumenttien kapasiteettia vastaavasti, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

d) jäljellä olevien hyväksyttävien velkojen pääoman arvoa tai niiden maksamatta olevaa määrää alennetaan tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisen ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti, mukaan lukien direktiivin 2009/138/EY 275 artiklan 1 kohdassa säädetty vakuutussaatavien ensisijaisuusjärjestys, tai ne muunnetaan ensisijaisen pääoman (T1) instrumenteiksi taikka toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi on tarpeen.

Jos 25 artiklassa tarkoitettuun tilapäiseen arvostukseen perustuvan arvonalennuksen tason todetaan ylittävän vaatimukset, kun sitä arvioidaan 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun lopulliseen arvostukseen nähden, voidaan soveltaa arvon korotusmekanismia korvausten maksamiseksi velkojille ja sen jälkeen osakkeenomistajille tarvittavassa määrin.

Päättyessään velkojen arvonalentamisesta tai muuntamisesta omaksi pääomaksi kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa muuntaa tietyn velkaluokan pääomaa silloin, kun kyseistä luokkaa huomommassa etuoikeusasemassa oleva velkaluokka on muuntamatta omaksi pääomaksi tai sen arvoa ei ole alennettu.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki oman varallisuuden eristä johtuvat saatavat ovat niiden tavanomaisia maksukyvyttömyysmenettelyjä sääntelevässä kansallisessa lainsäädännössä ensisijaisuusjärjestyksessä huomommalla sijalla kuin saatavat, jotka eivät johdu oman varallisuuden eristä. Tätä alakohtaa sovellettaessa siltä osin kuin instrumentti hyväksytään vain osittain oman varallisuuden eriin, koko instrumenttia on kohdeltava oman varallisuuden eristä johtuvana saatavana, ja sen on oltava ensisijaisuusjärjestyksessä huomommalla sijalla kuin saatavat, jotka eivät johdu oman varallisuuden eristä.

2. Jos asiaankuuluvan pääomainstrumentin pääoman taikka velkainstrumentin tai muun asiaankuuluvan velan pääoman arvo alennetaan, sovelletaan seuraavaa:

- a) arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisesta johtuva vähennys on pysyvä, jollei arvoa koroteta 1 kohdassa tarkoitetun korvausmekanismin mukaisesti;
- b) asiaankuuluvan pääomainstrumentin, velkainstrumentin tai muun asiaankuuluvan velan haltijalle ei jää velkoja kyseisen instrumentin arvoltaan alennetun määrän nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä velkoja sekä mahdollista vahingonkorvausvastuuta, johon arvonalennusta koskevien valtuuksien käytöstä tehty muutoksenhaku voi johtaa;
- c) asiaankuuluvan pääomainstrumentin, velkainstrumentin tai muun hyväksyttävän velan haltijalle ei makseta korvausta muuten kuin tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti.

3. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien tai muiden hyväksyttävien velkojen muuntamiseksi 1 kohdan b ja c alakohdan mukaisesti velvoittaa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettut yhteisöt laskemaan liikkeeseen ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteja asianomaisten pääomainstrumenttien, velkainstrumenttien tai muiden hyväksyttävien velkojen omistajille.

Asianomaiset pääomainstrumentit, velkainstrumentit tai muut hyväksyttävät velat voidaan muuntaa, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) ensisijaisen pääoman (T1) instrumentit laskee liikkeeseen vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, 1 artiklan 1 kohdan b–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö taikka emoyritys asiaankuuluvan kriisinratkaisuviranomaisen hyväksynnällä;
- b) ensisijaisen pääoman (T1) instrumentit lasketaan liikkeeseen ennen kuin kyseinen 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö laskee liikkeeseen osakkeita tai muita omistusinstrumentteja, jotta valtio tai julkisyhteisö lisäisi yrityksen omaa varallisuutta;
- c) ensisijaisen pääoman (T1) instrumentit myönnetään ja siirretään viipymättä muuntamisvaltuuksien käytön jälkeen;
- d) muuntokurssi, jonka perusteella kutakin asiaankuuluvaa pääomainstrumenttia tai velkainstrumenttia tai muuta asiaankuuluvaa velkaa kohti tarjottavien ensisijaisen pääoman (T1) instrumenttien lukumäärä määritetään, on 37 artiklan mukainen.

4. Ensisijaisen pääoman (T1) instrumenttien tarjoamiseksi 3 kohdan mukaisesti kriisinratkaisuviranomainen voi velvoittaa 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettut yhteisöt ylläpitämään jatkuvasti tarvittavaa ennakkolupaa laskea liikkeeseen asiaankuuluva määrä ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteja.

39 artikla

Arvonalentamisen tai muuntamisen vaikutus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää arvonalennus- tai muuntamisvälinettä tai arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia 35 artiklan 1 kohdan ja 42 artiklan 1 kohdan g–k alakohdan mukaisesti, pääoman tai maksamatta olevan määrän vähentäminen, muuntaminen tai peruuttaminen tulee voimaan ja sitoo välittömästi kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä sekä kyseeseen tulevia velkoja ja osakkeenomistajia.

2. Kriisintarkkaisuviranomaisen on saatettava päätökseen tai vaadittava saattamaan päätökseen kaikki arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisen kannalta tarpeelliset hallintotoimet ja menettelyt, mukaan lukien

- a) kaikkien asianomaisten rekistereiden muuttaminen;
- b) osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien tai velkainstrumenttien poistaminen pörssilistalta tai kaupankäynnistä;
- c) uusien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien listaus tai kaupankäynnin kohteeksi ottaminen;
- d) arvoltaan alennettujen velkainstrumenttien uudelleenlistaus tai ottaminen uudelleen kaupankäynnin kohteeksi ilman vaatimusta antaa esite Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1129⁽²¹⁾ mukaisesti.

3. Jos kriisintarkkaisuviranomainen vähentää nollaan velan pääoman tai maksamatta olevan määrän 42 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettua valtuutta käyttäen, kyseinen velka ja kaikki siitä johtuvat velvoitteet tai saamiset, jotka eivät ole kertyneet valtuuksien käytön ajankohtaan mennessä, katsotaan suoritetuiksi kaikissa olosuhteissa, eivätkä ne ole osoitettavissa suoritettaviksi missään myöhemmissä menettelyissä, jotka koskevat kriisintarkkaisuun kohteena olevaa yritystä tai sen seuraajajärjestöä mahdollisessa myöhemmässä likvidaatiossa.

4. Kun kriisintarkkaisuviranomainen vähentää ainoastaan osittain velan pääomaa tai maksamatta olevaa määrää 42 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitettua valtuutta käyttäen,

- a) se määrä, joka velasta on vähennetty, on katsottava suoritetuksi;
- b) asianomaista instrumenttia tai sopimusta, johon alkuperäinen velka perustuu, on sovellettava edelleen jäljellä olevaan velan pääoman määrään tai maksamatta olevaan määrään, paitsi että kertyneen koron määrää voidaan muuttaa velan pääoman vähenemisen huomioon ottamiseksi ja että muita ehtoja voidaan muuttaa kriisintarkkaisuviranomaisen toimesta 42 artiklan 1 kohdan l alakohdassa tarkoitettua valtuutta käyttäen.

40 artikla

Johdannaisista syntyvien velkojen arvonalentaminen tai muuntaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisintarkkaisuviranomaiset käyttävät arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia velkaan, joka aiheutuu johdannaisista vasta johdannaisten sulkeutuessa tai sulkeutumisen jälkeen. Kriisintarkkaisuun käynnistytessä kriisintarkkaisuviranomaisilla on valtuudet päättää ja sulkea mikä tahansa johdannaissopimus tätä varten. Jos johdannaisesta aiheutunut velka on jätetty 35 artiklan 8 kohdan mukaisen arvonalennus- tai muuntamisvälineen ulkopuolelle, kriisintarkkaisuviranomaiset eivät ole velvollisia päättämään tai sulkemaan johdannaissopimusta.

2. Jos johdannaistransaktioihin sovelletaan nettoutussopimusta, kriisintarkkaisuviranomaisen tai riippumattoman arvioijan on määritettävä osana 23 artiklan mukaista arvostusta kyseisistä transaktioista johtuva velka nettomääräisenä nettoutussopimuksen ehtojen mukaisesti.

3. Kriisintarkkaisuviranomaisten on määritettävä johdannaisista aiheutuvien velkojen arvo kaikkia seuraavia soveltaen:

- a) asianmukaisia menetelmiä eri luokkiin kuuluvien johdannaisten arvon määrittämiseksi, mukaan lukien nettoutussopimusten alaiset transaktiot;
- b) periaatteita asiaankuuluvan ajankohdan määrittämiseksi, jona johdannaissopimuksen arvo olisi määritettävä;
- c) soveltuvia menetelmiä, joilla verrataan johdannaisten sulkemisesta ja velkakirjojen arvonalentamisesta tai muuntamisesta aiheutuvaa arvon alentumista tappioihin, joita johdannaisista aiheutuisi velkakirjojen arvonalennuksessa tai muuntamisessa.

⁽²¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2017/1129, annettu 14 päivänä kesäkuuta 2017, arvopapereiden yleisölle tarjoamisen tai kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla ottamisen yhteydessä julkaistavasta esitteestä ja direktiivin 2003/71/EY kumoamisesta (EUVL L 168, 30.6.2017, s. 12).

4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen on arvopaperimarkkinaviranomaista kuultuaan laadittava teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään 3 kohdassa säädetyt johdannaisista syntyvien velkojen arvostusta koskevat menetelmät ja periaatteet. Kun on kyse johdannaistransaktioista, joihin sovelletaan nettoutussopimusta, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen ottaa huomioon nettoutussopimuksessa määrätyn sulkemismenetelmän.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen teknisten sääntelystandardien asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

41 artikla

Arvon alentamista ja muuntamista koskevien menettelyllisten esteiden poistaminen

1. Sovellettaessa arvonalennus- tai muuntamisvälinettä jäsenvaltioiden on tarvittaessa vaadittava 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ylläpitämään aina riittävää määrää osakepääomaa tai muita ensisijaisen pääoman (T1) instrumentteja sen varmistamiseksi, että kyseiset yritykset ja yhteisöt voivat laskea liikkeeseen riittävän määrän uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja ja että velkojen muuntaminen osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi voidaan toteuttaa tehokkaasti.

Kriisinratkaisuviranomaisten on arvioitava ensimmäisessä alakohdassa säädetyin vaatimuksin noudattamista kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja ylläpitämisen yhteydessä 9 ja 10 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, ettei velkojen muuntamiselle osakkeiksi tai muiksi omistusinstrumenteiksi ole menettelyllisiä esteitä yritysten perustamisasiakirjoissa tai yhtiöjärjestyksissä, mukaan lukien osakkeenomistajien merkintäetuoikeus tai vaatimus osakkeenomistajien suostumuksesta pääoman korottamiseksi.

IV LUKU

Kriisinratkaisuvaltuudet

42 artikla

Yleiset valtuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kaikki tarvittavat valtuudet soveltaa kriisinratkaisuvälineitä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin, jotka täyttävät 19 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuedellytykset. Kriisinratkaisuviranomaisten on erityisesti voitava käyttää yksittäin tai yhdistelmänä kriisinratkaisuvaltuuksia, joiden puitteissa ne voivat

- a) vaatia ketä tahansa henkilöä antamaan kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tiedot, joita tämä tarvitsee kriisinratkaisutoimesta päättämiseksi ja sen valmistelemiseksi, mukaan lukien päivitykset ja täydennykset kriisinratkaisusuunnitelmissa annettuihin tietoihin ja paikalla tehtävin tarkastuksin toimitettavat tiedot;
- b) ottaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen määräysvaltaansa ja käyttää kaikkia kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajille, muille omistajille ja hallinto-, johto- tai valvontaelimelle annettuja oikeuksia ja valtuuksia;
- c) kieltää uusi vakuutus- tai jälleenvakuutustoiminta ja asettaa kriisinratkaisun kohteena olevan maksukykyisen yrityksen hallittuun run-off-menettelyyn ja lopettaa sen toiminnan;
- d) antaa omaisuudenhoitoyhtiölle, joka on perustettu ja jolle on annettu toimilupa noudattamatta direktiiviä 2009/138/EY tämän direktiivin 33 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua lyhyen ajan, valtuudet uuden vakuutus- tai jälleenvakuutustoiminnan perustamiseen tai olemassa olevan liiketoiminnan uudistamiseen;
- e) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;

- f) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeuksia, varoja tai velkoja toiselle yhteisölle tämän suostumuksella;
- g) uudelleenjärjestellä vakuutussaatavia tai vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkainstrumenttien tai hyväksyttävien velkojen, vakuutussaatavat mukaan lukien, pääomaa tai maksamatta olevaa määrää;
- h) muuntaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen velkainstrumentit ja hyväksyttävät velat, vakuutussaatavat mukaan lukien, 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettun yhteisön, asiaankuuluvan emoyrityksen tai sellaisen omaisuudenhoitoyhtiön kantaosakkeiksi tai muiksi omistusunstrumenteiksi, johon 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettun yhteisön varat, oikeudet tai velat siirretään;
- i) mitätöidä kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemia velkainstrumentteja, sellaisia vakuudellisia velkoja lukuun ottamatta, joihin sovelletaan 35 artiklan 5 kohtaa;
- j) vähentää, myös nollaan, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeiden tai muiden omistusunstrumenttien nimellismäärää ja mitätöidä tällaiset osakkeet tai muut omistusunstrumentit;
- k) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tai asiaankuuluvaa emoyritystä laskemaan liikkeeseen uusia osakkeita tai muita omistusunstrumentteja taikka muita pääomainstrumentteja, mukaan lukien etuoikeutetut osakkeet ja ehdolliset vaihtokelpoiset instrumentit;
- l) muuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen liikkeeseen laskemien velkainstrumenttien ja muiden hyväksyttävien velkojen maturiteettia tai tällaisista instrumenteista ja muista hyväksyttävistä veloista maksettavan koron määrää tai päivämäärää, jona korko lankeaa maksettavaksi, myös keskeyttämällä maksaminen tilapäisesti;
- m) sulkea ja päättää rahoitussopimuksia tai johdannaisia;
- n) erottaa tai vaihtaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ja toimiva johto;
- o) vaatia valvontaviranomaista arvioimaan määräomistusyhteyden ostaja oikea-aikaisesti, poiketen direktiivin 2009/138/EY 58 artiklassa säädetystä määräajoista.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvontaviranomaisen toteuttamat toimenpiteet lopetetaan, jos niiden jatkaminen haittaisi kriisinratkaisuvälineiden käyttöä.

3. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi, ettei kriisinratkaisuviranomaisiin sovelleta kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttämisen yhteydessä mitään seuraavista vaatimuksista, joita niihin tavanomaisesti sovellettaisiin kansallisen lainsäädännön tai sopimuksen nojalla taikka muulla perusteella:

- a) jollei 3 artiklan 8 kohdasta ja 67 artiklan 1 kohdasta muuta johdu, vaatimus hyväksynnän tai suostumuksen saamisesta julkis- tai yksityisoikeudellisilta henkilöiltä, mukaan lukien kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajat, velkojat tai vakuutuksenottajat;
- b) menettelylliset vaatimukset mille tahansa henkilölle ilmoittamisesta ennen valtuuksien käyttöä, mukaan lukien vaatimukset julkistaa mahdollinen ilmoitus tai esite taikka toimittaa tai ilmoittaa mahdollinen asiakirja mille tahansa muulle viranomaiselle.

Ensimmäisen alakohdan b alakohta ei rajoita 63 ja 65 artiklassa säädettyjen vaatimusten eikä mahdollisten unionin valtiontukekehysten mukaisten ilmoitusvaatimusten soveltamista.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos jotakin tämän artiklan 1 kohdassa luetelluista valtuuksista ei sovelleta 1 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan kuuluvaan yhteisöön sen erityisen keskinäisen yrityksen tai osuuskunnan oikeudellisen muodon johdosta, kriisinratkaisuviranomaisilla on mahdollisimman samanlaiset valtuudet kuin mitä tämän artiklan 1 kohdassa luetellaan, myös valtuuksien vaikutusten suhteen.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisten käyttäessä 4 kohdassa säädettyjä valtuuksia tämän direktiivin V luvussa säädettyjä suojatoimia tai vaikutukseltaan vastaavia suojatoimia sovelletaan henkilöihin, joihin valtuuksien käyttö vaikuttaa, mukaan lukien osakkeenomistajat, velkojat, vakuutuksenottajat ja vastapuolet.

43 artikla

Lisävaltuudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kriisinratkaisuvaltua käyttäessään valtuudet
 - a) huolehtia siitä, että siirto tapahtuu ilman, että siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin liittyy mitään niihin vaikuttavaa velvollisuutta tai vastuuta, jollei 60 artiklasta muuta johdu;
 - b) poistaa oikeudet hankkia uusia osakkeita tai muita omistusinstrumentteja;
 - c) vaatia asianomaista viranomaista lopettamaan tai keskeyttämään rahoitusinstrumenttien ottaminen kaupankäynnin kohteeksi säännellyllä markkinalla tai viralliselle listalle Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/34/EY⁽²²⁾ nojalla;
 - d) huolehtia siitä, että vastaanottajaa kohdellaan kuin se olisi kriisinratkaisun kohteena oleva yritys kaikkien kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeuksien tai velvoitteiden taikka sen toteuttamien toimien osalta, mukaan lukien, jollei 31 ja 32 artiklassa tarkoitetuista liiketoiminnan myynnin soveltamisesta ja omaisuudenhoito-yhtiön käytöstä muuta johdu, kaikki oikeudet tai velvoitteet, jotka liittyvät osallisuuteen jossakin markkinainfrastruktuurissa;
 - e) vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tai vastaanottajaa vaihtamaan keskenään tietoja ja antamaan toisilleen apua;
 - f) peruuttaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tekemän sopimuksen ehdot tai muuttaa niitä taikka korvata yritys vastaanottajalla;
 - g) siirtää mahdolliset siirrettyihin vakuutus- tai jälleenvakuutusasiakirjoihin liittyvät jälleenvakuutus-oikeudet ilman jälleenvakuutusyrityksen suostumusta, jos kriisinratkaisuviranomainen siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen jälleenvakuutus-oikeuksiin liittyvät varat ja velat kokonaan tai osittain toiselle yhteisölle.

Ensimmäisen alakohdan a alakohdtaa sovellettaessa oikeutta tämän direktiivin mukaisesti tarjottavaan korvaukseen ei pidetä velvollisuutena tai vastuuna.

2. Kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä 1 kohdassa määriteltyjä valtuuksia silloin, kun ne katsovat tämän aiheelliseksi, jotta voidaan varmistaa kriisinratkaisutoimen tehokkuus tai saavuttaa yksi tai useampi kriisinratkaisutavoite.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on kriisinratkaisuvaltuuksia käyttäessään valtuudet määrätä tarvittavista jatkuvuusjärjestelyistä sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi on tehokas, ja tarvittaessa sen varmistamiseksi, että vastaanottaja voi harjoittaa siirrettyä liiketoimintaa. Tällaisiin jatkuvuusjärjestelyihin kuuluvat erityisesti

- a) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tekemien sopimusten jatkaminen siten, että vastaanottaja ottaa vastattavakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeudet ja velat, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin, ja korvaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen nimenomaisesti tai hiljaisesti kaikissa asiaankuuluvissa sopimusasiakirjoissa;
- b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen korvaaminen vastaanottajalla kaikissa oikeudellisissa menettelyissä, jotka liittyvät siirrettyihin rahoitusvälineisiin, oikeuksiin, varoihin tai velkoihin.

4. Edellä 1 kohdan ensimmäisen alakohdan d alakohdassa ja 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen valtuutusten ei voida vaikuttaa

- a) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen työntekijöiden oikeuteen purkaa työsopimus;
- b) sopimuksen osapuolen oikeuteen käyttää sopimuksesta johtuvia oikeuksia, mukaan lukien oikeus purkaa sopimus, jos se on sopimusehtojen mukaan mahdollista jonkin sellaisen toimen seurauksena, jonka kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta ennen asiaankuuluvaa siirtoa tai jonka vastaanottaja on toteuttanut tai jättänyt toteuttamatta asianomaisten siirron toteutumisen jälkeen, jollei 49, 50 ja 51 artiklasta muuta johdu.

⁽²²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/34/EY, annettu 28 päivänä toukokuuta 2001, arvopaperien ottamisesta viralliselle pörssilistalle sekä siihen liittyvästä tiedonantovelvollisuudesta (EYVL L 184, 6.7.2001, s. 1).

44 artikla

Poikkeustoimenpiteenä nimetty johto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat nimetä erityisjohtajan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen hallinto-, johto- tai valvontaelimen tilalle. Jäsenvaltioiden on lisäksi varmistettava, että erityisjohtajalla on pätevyys, tiedot ja taidot, joita hänen tehtäviensä hoitaminen edellyttää. Jäsenvaltiot voivat säätää, että kriisinratkaisuviranomainen voi nimetä useita erityisjohtajia.
2. Erityisjohtajalla on oltava kaikki kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajien ja hallinto-, johto- tai valvontaelimen valtuudet. Erityisjohtajan on käytettävä kyseisiä valtuuksia kriisinratkaisuviranomaisen valvonnan alaisena. Kriisinratkaisuviranomainen voi rajoittaa erityisjohtajan toimia tai vaatia ennakkolupaa tiettyjä toimia varten.

Kriisinratkaisuviranomaisen on julkistettava 1 kohdassa tarkoitettu nimitys ja siihen liittyvät ehdot ja edellytykset.

3. Erityisjohtajalla on lakisääteinen velvollisuus toteuttaa kaikki tarvittavat toimenpiteet kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja toteuttaa kriisinratkaisuviranomaisen päättämiä kriisinratkaisutoimia. Mikäli lakisääteinen velvollisuus on epäjohtonmukainen tai ristiriidassa muiden yrityksen yhtiöjärjestyksestä tai kansallisesta lainsäädännöstä johtuvien johdon tehtävien kanssa, kyseistä lakisääteistä velvollisuutta on pidettävä ensisijaisena.
4. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että erityisjohtaja laatii kriisinratkaisuviranomaiselle raportteja kriisinratkaisuviranomaisen määrittämin säännöllisin väliajoin sekä toimikautensa alussa ja sen päättyessä. Kyseisissä raporteissa on kuvailtava yksityiskohtaisesti kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen taloudellista asemaa ja ilmoitettava perusteet toteutetuille toimenpiteille.
5. Erityisjohtaja tai -johtajat voidaan nimetä enintään yhdeksi vuodeksi. Kyseinen kausi voidaan uusida, jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että erityisjohtajan nimittämisen edellytykset täyttyvät edelleen.
6. Kriisinratkaisuviranomainen voi erottaa erityisjohtajan milloin tahansa.

45 artikla

Valtuudet operatiivisten palvelujen ja toimintojen tarjoamisen osalta

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet vaatia kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä tai mitä tahansa sen ryhmään kuuluvaa yhteisöä tarjoamaan tarvittavat operatiiviset palvelut tai toiminnot, jotta vastaanottaja voi harjoittaa tehokkaasti sille siirrettyä liiketoimintaa, myös silloin, kun kriisinratkaisun kohteena oleva yritys tai asiaankuuluva ryhmään kuuluva yhteisö on asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet varmistaa, että keskeisen palveluntarjoajan kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle suoraan tai välillisesti tarjoamia tavaroita ja palveluja voidaan edelleen toimittaa sille kriisinratkaisutoimen toteuttamisen jälkeen, jos
 - a) keskeisen palveluntarjoajan varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat; tai
 - b) keskeinen palveluntarjoaja ei kykene maksamaan velkojaan tai muita vastuitaan niiden erääntyessä tai objektiiviset seikat viittaavat siihen, että keskeinen palveluntarjoaja joutuu lähitulevaisuudessa tällaiseen tilanteeseen.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet panna täytäntöön velvoitteet, joita muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset ovat 1 kohdan nojalla asettaneet niiden alueelle sijoittautuneille ryhmään kuuluville yhteisöille.
4. Edellä 1 ja 3 kohdassa säädetyt operatiiviset palvelut ja toiminnot on tarjottava
 - a) samoin ehdoin, jos kyseisiä operatiivisia palveluja ja toimintoja tarjottiin kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista sopimuksen nojalla ja kyseisen sopimuksen keston ajan;

b) kohtuullisin ehdoin, jos sopimusta ei ole tai sopimus on päättynyt.

46 artikla

Valtuudet panna täytäntöön muiden jäsenvaltioiden kriisinhallintatoimia

1. Jos osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien tai varojen, oikeuksien tai velkojen siirto käsittää varoja, jotka sijaitsevat muussa jäsenvaltiossa kuin kriisintarkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa, tai oikeuksia tai velkoja, joihin sovelletaan muun kuin kriisintarkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä, jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirto on voimassa kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa tai sen lainsäädännön nojalla.

2. Jäsenvaltioiden on annettava kriisintarkaisuviranomaiselle, joka on tehnyt tai aikoo tehdä siirron, kaikki kohtuullinen apu sen varmistamiseksi, että osakkeet tai muut omistusinstrumentit tai varat, oikeudet tai velat siirretään vastaanottajalle kansallisen lainsäädännön sovellettavien vaatimusten mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että osakkeenomistajilla, velkojilla ja kolmansilla osapuolilla, joihin 1 kohdassa tarkoitettu osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen siirto vaikuttaa, ei ole oikeutta estää, riitauttaa tai mitätöidä siirtoa minkään sen jäsenvaltion, jossa varat sijaitsevat, lainsäädännön säännöksen tai minkään sellaisen lainsäädännön nojalla, jota kyseisiin osakkeisiin, muihin omistusinstrumentteihin, oikeuksiin tai velkoihin sovelletaan.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että pääomainsinstrumenttien, velkainsstrumenttien tai muiden hyväksyttävien velkojen pääomaa vähennetään tai että tällaiset velat tai instrumentit muunnetaan toisen jäsenvaltion kriisintarkaisuviranomaisen kriisintarkaisun kohteena olevaan yritykseen soveltamien arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksien mukaisesti, kun

- a) asiaankuuluviin velkoihin tai instrumentteihin sovelletaan muun jäsenvaltion kuin arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisintarkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöä;
- b) asiaankuuluvat velat tai instrumentit ollaan velkaa sellaisille velkojille, jotka sijaitsevat muussa jäsenvaltiossa kuin arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisintarkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että osakkeenomistajilla ja velkojilla, joihin 4 kohdassa tarkoitettujen arvonalennus- tai muuntamisvaltuudet vaikuttavat, ei ole oikeutta riitauttaa instrumentin tai velan pääoman vähentämistä tai sen muuntamista minkään sellaisen säännöksen nojalla, joka sisältyy muun jäsenvaltion kuin arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia käyttäneen kriisintarkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädäntöön.

6. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että kaikista seuraavista säädetään kriisintarkaisuviranomaisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti:

- a) osakkeenomistajien, velkojen ja kolmansien osapuolten oikeus hakea muutosta 67 artiklassa säädetyn mukaisesti tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen osakkeiden, muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen siirtoon;
- b) velkojen oikeus hakea muutosta 67 artiklassa säädetyn mukaisesti tämän artiklan 4 kohdan a tai b alakohdan kattaman instrumentin tai velan pääoman vähentämiseen tai sen muuntamiseen;
- c) V luvussa tarkoitettuja osittaisia siirtoa koskevat suojatoimet, jotka koskevat 1 kohdassa tarkoitettuja varoja, oikeuksia tai velkoja.

47 artikla

Kolmannessa maassa sijaitsevia tai kolmannen maan lainsäädännön alaisia varoja, oikeuksia, velkoja, osakkeita ja muita omistusinstrumentteja koskevat valtuudet

1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tapauksissa, joissa kriisintarkaisutoimi kohdistuu kolmannessa maassa sijaitseviin varoihin tai kolmannen maan lainsäädännön alaisiin osakkeisiin, muihin omistusinstrumentteihin, oikeuksiin tai velkoihin, kriisintarkaisuviranomaiset voivat vaatia, että

- a) henkilö, joka käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen, sekä vastaanottaja toteuttavat kaikki tarvittavat toimet sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisutoimi tulee voimaan;
- b) henkilö, joka käyttää määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen, pitää osakkeet, muut omistusinstrumentit, varat tai oikeudet hallussaan taikka suorittaa velat vastaanottajan puolesta, kunnes kriisinratkaisutoimi tulee voimaan;
- c) kohtuulliset kulut, joita vastaanottajalle asianmukaisesti aiheutuu a ja b alakohdassa vaadittujen toimien toteuttamisesta, katetaan jollakin 26 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuista tavoista.

2. Helpottaakseen mahdollisia tämän artiklan 1 kohdan mukaisia toimia jäsenvaltioiden on vaadittava 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä sisällyttämään asiaankuuluviin sopimuksiin sopimusehto, jolla osakkeenomistajat, velkojat tai velkasopimuksen osapuoli tunnustaa, että velkaan voidaan soveltaa arvonalennus- tai muuntamisvaltuuksia, sekä sitoutuu hyväksymään pääoman tai maksamatta olevan määrän mahdollisen vähentämisen, muuntamisen tai mitätöimisen sen seurauksena, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää kyseisiä valtuuksia.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä toimittamaan niille riippumattoman oikeudellisen asiantuntijan laatiman perustellun oikeudellisen lausunnon tällaisen sopimusehdon oikeudellisesta täytäntöönpanokelpoisuudesta ja vaikuttavuudesta.

3. Kun kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että kaikista kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen määräysvaltaa käyttävän henkilön 1 kohdan a alakohdan nojalla toteuttamista tarvittavista toimista huolimatta on erittäin epätodennäköistä, että tiettyihin kolmannessa maassa sijaitseviin varoihin tai tiettyihin kolmannen maan lainsäädännön alaisiin osakkeisiin, muihin omistusinstrumentteihin, oikeuksiin tai velkoihin kohdistuva kriisinratkaisutoimi tulee voimaan, kriisinratkaisuviranomainen ei saa suorittaa kriisinratkaisutoimea. Jos kriisinratkaisuviranomainen on jo määrännyt kriisinratkaisutoimen, kyseinen määräys on asianomaisten varojen, osakkeiden, omistusinstrumenttien, oikeuksien tai velkojen osalta mitätön.

48 artikla

Tiettyjen sopimusehtojen poissulkeminen

1. Jonkin yhteisön suhteen toteutettua pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea, mukaan lukien minkä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvän tapahtuman toteutuminen, ei pidetä yksinään kyseisen asianomaisen yhteisön tekemän sopimuksen nojalla direktiivissä 2002/47/EY tarkoitettuna täytäntöönpanoon oikeuttavana tapahtumana tai direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, mukaan lukien maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.

Lisäksi pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei myöskään yksinään pidetä direktiivissä 2002/47/EY tarkoitettuna täytäntöönpanoon oikeuttavana tapahtumana tai direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä

- a) tytäryrityksen tekemän sopimuksen nojalla, jos emoyritys tai mikä tahansa ryhmään kuuluva yhteisö vastaa kyseiseen sopimukseen sisältyvien velvoitteiden takaamisesta tai tukemisesta; tai
- b) minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön tekemän sopimuksen nojalla, jos sopimukseen sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääryksiä.

2. Jos kolmannen maan kriisinratkaisumenettely tunnustetaan 76 artiklan nojalla tai, tällaisen tunnustamisen puuttuessa, jos kriisinratkaisuviranomainen niin päättää, tällaista menettelyä pidetään tätä artiklaa sovellettaessa kriisinhallintatoimena.

3. Edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, mukaan lukien maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen, pelkkä kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimi, mukaan lukien mikä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvä tapahtuma, ei saa yksinään antaa kenellekään mahdollisuutta

- a) käyttää purkamis-, keskeyttämis-, muuttamis-, nettoutus- tai kuittausoikeuksia, myös sellaisten sopimusten osalta, jotka on tehnyt
 - i) tytäryritys ja joihin perustuvien velvoitteiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa jokin ryhmään kuuluva yhteisö;

- ii) mikä tahansa ryhmään kuuluva yhteisö ja johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä;
- b) saada haltuunsa minkä tahansa asianomaisen 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön omaisuutta tai ryhmään kuuluvan yhteisön omaisuutta sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä, käyttää määräysvaltaa sen suhteen tai panna täytäntöön mitä tahansa vakuutta sen suhteen;
- c) vaikuttaa minkä tahansa asianomaisen 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön sopimus pohjaisiin oikeuksiin tai ryhmään kuuluvan yhteisön sopimus pohjaisiin oikeuksiin sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä.
4. Edellä olevat 1, 2 ja 3 kohta eivät vaikuta henkilöiden oikeuteen toteuttaa 3 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitettuja toimia, jos kyseinen oikeus johtuu muusta tapahtumasta kuin kriisinehkäisytöimistä, kriisinhallintatöimistä tai minkä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvästä tapahtumasta.
5. Jäljempänä olevan 49 tai 50 artiklan mukainen keskeyttäminen tai rajoittaminen ei muodosta sopimusveloitteen täyttämättä jättämistä tämän artiklan 1 ja 3 kohtaa ja 51 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa.
6. Tämän artiklan säännöksiä pidetään Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 593/2008 ⁽²³⁾ 9 artiklassa tarkoitettuina kansainvälisesti pakottavina säännöksinä.

49 artikla

Valtuudet keskeyttää tietyt velvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoite, joka kriisinratkaisun kohteena olevalla yrityksellä on sen tekemän sopimuksen nojalla, 65 artiklan 3 kohdan mukaisesta keskeyttämisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.
2. Maksu- tai toimitusvelvoite, joka olisi eräntynyt 1 kohdassa tarkoitetun keskeyttämisjakson aikana, erääntyy välittömästi keskeyttämisjakson päätyttyä.
3. Jos sopimuksen mukaiset kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen maksu- tai toimitusvelvoitteet keskeytetään 1 kohdan mukaisesti, kyseisen sopimuksen mukaiset kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen vastapuolten maksu- tai toimitusvelvoitteet on keskeytettävä samaksi ajaksi.
4. Edellä olevan 1 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta maksu- ja toimitusvelvoitteisiin, joiden edunsaajina ovat
- a) direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetyt järjestelmät ja järjestelmien ylläpitäjät;
- b) asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saaneet keskusvastapuolet ja arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet.
5. Kriisinratkaisuviranomaisten on tämän artiklan mukaisia valtuuksia käyttäessään otettava huomioon, millainen vaikutus kyseisten valtuuksien käyttämisellä saattaa olla.

Kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä kyseisten valtuuksien soveltamisala ottaen huomioon kunkin tapauksen olosuhteet.

50 artikla

Valtuudet rajoittaa vakuusoikeuksien täytäntöönpanoa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet rajoittaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen vakuudellisia velkoja panemasta täytäntöön kyseisen yrityksen varoihin liittyviä vakuusoikeuksia 65 artiklan 3 kohdan mukaisesta rajoittamisilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa.

⁽²³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 593/2008, annettu 17 päivänä kesäkuuta 2008, sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista (Rooma I) (EUVL L 177, 4.7.2008, s. 6).

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaista rajoittamista ei sovelleta
 - a) direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyjen järjestelmien tai järjestelmien ylläpitäjien vakuusoikeuksiin;
 - b) asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saaneet keskusvastapuolet ja arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet.
3. Sovellettaessa 62 artiklaa kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien nojalla asetetut rajoitukset ovat samat kaikille ryhmään kuuluville yhteisöille, joihin kriisinratkaisutoimea sovelletaan.

51 artikla

Valtuudet keskeyttää tilapäisesti sopimuksen purkamisoikeudet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeudet 65 artiklan 3 kohdan mukaisesta ilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa edellyttäen, että maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen täytetään edelleen.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tytäryrityksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeudet, kun sovelletaan mitä tahansa seuraavista:
 - a) kyseiseen sopimukseen perustuvien velvoitteiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa kriisinratkaisun kohteena oleva yritys;
 - b) kyseisen sopimuksen purkamisoikeudet perustuvat ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen maksukyvyttömyyteen tai taloudelliseen tilanteeseen;
 - c) tapauksessa, jossa siirto-oikeutta on käytetty tai voidaan käyttää kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen nähden, joko
 - i) kaikki kyseiseen sopimukseen liittyvät tytäryrityksen varat ja velat on siirretty tai voidaan siirtää vastaanottajalle ja se on ottanut ne vastattaviksi; tai
 - ii) kriisinratkaisuviranomainen antaa jollakin muulla tavalla riittävän suojan tällaisille velvoitteille.

Sopimuksen purkamisoikeuksien keskeyttäminen on voimassa 65 artiklan 3 kohdan mukaisesta ilmoituksen julkaisemisesta alkaen kyseistä julkaisemista seuraavan pankkipäivän keskiyöhön saakka siinä jäsenvaltiossa, johon kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tytäryritys on sijoittautunut.

3. Edellä olevan 1 tai 2 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta
 - a) direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin; tai
 - b) asetuksen (EU) N:o 648/2012 14 artiklan nojalla unionissa toimiluvan saaneet keskusvastapuolet ja arvopaperimarkkinaviranomaisen kyseisen asetuksen 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet.
4. Henkilö voi käyttää sopimuksen purkamisoikeutta sopimuksen nojalla ennen 1 tai 2 kohdassa tarkoitetun ajanjakson päättymistä, jos kyseinen henkilö on saanut kriisinratkaisuviranomaiselta ilmoituksen siitä, että
 - a) sopimuksen kattamia oikeuksia ja velkoja ei siirretä toiselle yhteisölle; tai
 - b) sopimuksen kattamien oikeuksien ja velkojen arvoa ei alenneta eikä niitä muunneta 35 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti.
5. Jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää tämän artiklan 1 tai 2 kohdassa määritettyjä valtuuksia keskeyttää sopimuksen purkamisoikeudet ja jos tämän artiklan 4 kohdan mukaista ilmoitusta ei ole annettu, kyseisiä purkamisoikeuksia voidaan käyttää keskeyttämisjakson päätyttyä, jollei 48 artiklasta muuta johdu, seuraavasti:

- a) jos sopimuksen kattamat oikeudet ja velat on siirretty toiselle yhteisölle, vastapuoli voi käyttää sopimuksen kyseisiä purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti vain, jos vastaanottajaa koskee täytäntöönpanoon oikeuttava tapahtuma tai myöhemmin käy ilmi, että näin on;
- b) jos sopimuksen kattamat oikeudet ja velat jäävät kriisinratkaisun kohteena olevaan yritykseen eikä kriisinratkaisuviranomainen ole soveltanut kyseiseen sopimukseen arvonalennus- tai muuntamisvälinettä 35 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi, vastapuoli voi käyttää purkamisoikeuksia kyseisen sopimuksen ehtojen mukaisesti tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun keskeyttämisjakson päätyttyä.

52 artikla

Kriisinratkaisun lykkäämisvaltuuksien tunnustaminen sopimuksissa

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä sisällyttämään solmimiinsa kolmannen maan lainsäädännön alaisiin rahoitussopimuksiin ehdot, joissa osapuolet tunnustavat, että rahoitussopimukseen voidaan soveltaa kriisinratkaisuviranomaisen käyttämiä valtuuksia oikeuksien ja velvoitteiden keskeyttämiseksi tai rajoittamiseksi 49, 50 ja 51 artiklan nojalla ja joissa ne tunnustavat, että niitä sitovat 48 artiklan vaatimukset.
2. Jäsenvaltiot voivat myös vaatia, että perimmäiset emoyritykset varmistavat, että niiden kolmansissa maissa toimivat tytäryritykset, jotka ovat 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä, sisällyttävät 1 kohdassa tarkoitettuihin rahoitussopimuksiin ehdot, joiden mukaan se, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää 1 kohdan mukaisesti valtuuksiaan keskeyttää tai rajoittaa perimmäisen emoyrityksen oikeuksia ja velvoitteita, ei ole pätevä peruste kyseisten sopimusten ennakaiselle purkamiselle, keskeyttämiselle tai muuttamiselle, nettoutukselle, kuittausoikeuksien käytölle tai vakuusoikeuksien täytäntöönpanolle.
3. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan kaikkiin rahoitussopimuksiin, joilla
- a) luodaan uusi velvoite tai muutetaan olennaisesti olemassa olevaa velvoitetta sen jälkeen, kun tämän artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annetut säädökset ovat tulleet voimaan;
- b) määrätään yhden tai useamman sopimuksen purkamisoikeuden käytöstä tai oikeuksista vakuusoikeuksien täytäntöönpanoon, minkä osalta sovellettaisiin 48, 49, 50 tai 51 artiklaa, jos rahoitussopimukseen sovellettaisiin jonkin jäsenvaltion lainsäädäntöä.
4. Mikäli 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö ei sisällytä rahoitussopimuksiinsa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja sopimusehtoja, se ei estä kriisinratkaisuviranomaista soveltamasta 48, 49, 50 ja 51 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia kyseisiin rahoitussopimuksiin.
5. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään tarkemmin 1 kohdassa tarkoitettujen sopimusehtojen sisältö ottaen kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen erilaiset liiketoimintamallit.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

53 artikla

Valtuus keskeyttää tilapäisesti lunastusoikeus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet tilapäisesti rajoittaa vakuutusnotattajien lunastusoikeutta kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kanssa tehtyjen henkivakuutussopimusten osalta tai keskeyttää kyseinen oikeus tilapäisesti edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, erityisesti maksuvelvoite vakuutusnotattajien, edunsaajien tai vahingon kärsineiden osapuolten hyväksi, täytetään edelleen.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua valtuutta saa käyttää vain niin kauan kuin se on tarpeen yhden tai useamman kriisinratkaisuvälineen soveltamisen helpottamiseksi. Kyseinen valtuus on voimassa 65 artiklan 3 kohdan mukaisesti julkaistussa keskeyttämisilmoituksessa määritetyn ajan.

54 artikla

Kriisinratkaisuvaltuuksien käyttö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen määräysvaltaa
 - a) harjoittaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen toimintoja ja suorittaakseen sen palveluja kaikkien yrityksen osakkeenomistajille ja hallinto-, johto- tai valvontaelimelle myönnettyjen valtuuksien nojalla;
 - b) hallinnoidakseen ja luovuttaakseen kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varoja ja omaisuutta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräysvaltaa voivat käyttää suoraan kriisinratkaisuviranomainen tai välillisesti yksi tai useampi kriisinratkaisuviranomaisen nimittämä henkilö. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien suoma äänioikeutta ei voida käyttää kriisinratkaisun aikana.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jollei 67 artiklassa tarkoitettu muutoksenhakuoikeudesta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset kykenevät toteuttamaan kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanomääräyksellä kansallisten hallinnollisten toimivaltuuksien ja menettelyjen mukaisesti käyttämättä määräysvaltaa kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen suhteen.
3. Kriisinratkaisuviranomaisten on päätettävä tapauskohtaisesti, onko kriisinratkaisutoimi aiheellista toteuttaa 1 tai 2 kohdassa määritellyllä tavalla, ottaen huomioon kriisinratkaisutavoitteet, 22 artiklassa vahvistetut kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet, kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen erityisolosuhteet ja tarve helpottaa rajatylittävien ryhmien tehokasta kriisinratkaisua.
4. Kriisinratkaisuviranomaisia ei saa pitää kansallisen lainsäädännön nojalla varjojohtajina eikä tosiasiallisina johtajina.

V LUKU

Suojatoimenpiteet

55 artikla

Osakkeenomistajien, vakuutuksenottajien, edunsaajien, korvauksenhakijoiden ja muiden velkojien kohtelu osittaisten siirtojen tapauksessa ja arvonalennus- tai muuntamisvälineen soveltamisen yhteydessä

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun on sovellettu yhtä tai useampaa kriisinratkaisuvälinettä, lukuun ottamatta tämän artiklan 2 kohdassa kuvattuja tapauksia, ja kun kriisinratkaisuviranomaiset siirtävät vain osan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen oikeuksista, varoista ja veloista, ne osakkeenomistajat, vakuutuksenottajat, edunsaajat, korvauksenhakijat ja muut velkojat, joiden saatavia ei ole siirretty, saavat suorituksena saatavistaan vähintään yhtä paljon kuin ne olisivat saaneet, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä 64 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun on sovellettu yhtä tai useampaa kriisinratkaisuvälinettä ja kun kriisinratkaisuviranomaiset soveltavat arvonalennus- tai muuntamisvälinettä, niille osakkeenomistajille, vakuutuksenottajille, edunsaajille, korvauksenhakijoille ja muille velkojille, joiden saatavien arvo on alennettu tai joiden saatavat on muunnettu omaksi pääomaksi, ei aiheudu suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi likvidoitu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä välittömästi 64 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana.

56 artikla

Erilaista kohtelua koskeva arvostus

1. Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia, vakuutuksenottajia, edunsaajia, korvauksenhakijoita ja muita velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, jäsenvaltioiden on varmistettava, että riippumaton henkilö suorittaa mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen tai -toimien toteuttamisen jälkeen arvostuksen. Kyseinen arvostus on tehtävä erillään 23 artiklan nojalla tehtävästä arvostuksesta.
2. Edellä olevan 1 kohdassa tarkoitettussa arvostuksessa on määritettävä
 - a) miten osakkeenomistajia, vakuutuksenottajia, edunsaajia, korvauksenhakijoita ja muita velkojia tai asiaankuuluvia vakuutustakuujärjestelmiä olisi kohdeltu, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, jonka suhteen kriisinratkaisutoimi tai -toimet on toteutettu, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn 64 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana;
 - b) miten osakkeenomistajia, vakuutuksenottajia, edunsaajia, korvauksenhakijoita ja muita velkojia on tosiasiallisesti kohdeltu kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen kriisinratkaisun yhteydessä;
 - c) eroaako a alakohdassa tarkoitettu kohtelu b alakohdassa tarkoitettua kohtelusta.
3. Arvostuksessa on
 - a) oletettava, että kriisinratkaisun kohteena oleva yritys, jonka suhteen kriisinratkaisutoimi tai -toimet on toteutettu, olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn 64 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana;
 - b) oletettava, että kriisinratkaisutoimea tai -toimia ei ole toteutettu;
 - c) otettava huomioon kaupallisesti järkevä arvio jälleenhankintakustannuksista, mukaan lukien välityspalkkiot ja sulkemismaksut, vakuutuksenottajien asianmukaisten ryhmien osalta 64 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekohetkellä;
 - d) jätettävä huomiotta kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle mahdollisesti myönnetty poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki.
4. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään menetelmät tässä artiklassa tarkoitetun arvostuksen tekemiseksi ja erityisesti menetelmät sen arvioimiseksi, miten osakkeenomistajia, vakuutuksenottajia, edunsaajia, korvauksenhakijoita ja muita velkojia olisi kohdeltu, jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys olisi asetettu maksukyvyttömyysmenettelyyn 64 artiklassa tarkoitetun päätöksen tekemisen ajankohtana, ja menetelmä jälleenhankintakustannusten arvioimiseksi.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2027.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

57 artikla

Osakkeenomistajiin, vakuutuksenottajiin, edunsaajiin, korvauksenhakijoihin tai muihin velkoihin kohdistuvat suojatoimet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos 56 artiklan nojalla tehdyssä arvostuksessa todetaan, että jollekin 55 artiklassa tarkoitetulle osakkeenomistajalle, vakuutuksenottajalle, edunsaajalle, korvauksenhakijalle tai muulle velkojalle tai mahdolliselle sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaiselle vakuutustakuujärjestelmälle on aiheutunut suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa, sillä on oikeus saada erotus maksuna.

58 artikla

Vastapuoliin kohdistuvat suojatoimet osittaisissa siirroissa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja seuraaville järjestelyille ja niiden vastapuolille:
 - a) vakuusjärjestelyt, joiden nojalla henkilöllä on vakuuden kautta tosiasiallinen tai ehdollinen intressi siirron kohteena oleviin varoihin tai oikeuksiin riippumatta siitä, onko kyseinen intressi turvattu erityisten varojen tai oikeuksien kautta tai yrityskiinnityksen tai vastaavan järjestelyn avulla;
 - b) omistusoikeuden siirtävät rahoitusvakuusjärjestelyt, joiden nojalla tiettyjen sitoumusten toteuttamisen varmistava tai kattava vakuus annetaan siirtämällä varojen täysi omistusoikeus vakuuden antajalta vakuuden saajalle ehdoin, joiden mukaan vakuuden saajan on siirrettävä varat, jos kyseiset tietyt sitoumukset toteutetaan;
 - c) kuittausjärjestelyt, joiden nojalla vähintään kaksi kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen ja vastapuolen välillä olevaa saatavaa tai sitoumusta voidaan kuitata vastakkain;
 - d) nettoutusjärjestelyt;
 - e) sijoitussidonnaiset vakuutukset tai muut erillään pidettävät vakuutuskannat;
 - f) jälleenvakuutussopimukset;
 - g) strukturoidut rahoitusjärjestelyt, mukaan lukien arvopaperistamiset ja suojaustarkoituksessa käytetyt instrumentit, jotka muodostavat katepoolin erottamattoman osan ja jotka ovat kansallisen lainsäädännön mukaisesti vakuudellisia, joissa järjestelyn osapuoli taikka omaisuudenhoitaja, asiamies tai nimetty edustaja antaa vakuuden ja pitää sitä hallussaan.

Asianmukainen suojatoimien muoto ensimmäisen alakohdan a–g alakohdassa määritettyjä erityyppisiä järjestelyjä varten valitaan 59–62 artiklan mukaisesti.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa määritettyä suojaa sovelletaan seuraavissa tapauksissa:
 - a) kriisinratkaisuviranomainen siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat, oikeudet tai velat osittain mutta ei kokonaan toiselle yhteisölle tai jotakin kriisinratkaisuvälinettä sovellettaessa omaisuudenhoitoyhtiöstä tai erillisestä varainhoitoyhtiöstä toiselle henkilölle;
 - b) kriisinratkaisuviranomainen käyttää 43 artiklan 1 kohdan f alakohdassa määritettyjä valtuuksia.
3. Edellä olevan 1 kohdan vaatimusta sovelletaan riippumatta järjestelyjen osapuolten lukumäärästä ja siitä,
 - a) onko järjestelyt luotu sopimuksella, säätöimällä tai muulla tavalla vai ovatko ne syntyneet automaattisesti lain nojalla;
 - b) ovatko ne syntyneet tai hallinnoidaanko niitä kokonaan tai osittain jonkin toisen jäsenvaltion tai kolmannen maan lainsäädännön nojalla.

59 artikla

Omistusoikeuden siirtävien rahoitusvakuusjärjestelyjen, kuittausjärjestelyjen, nettoutusjärjestelyjen ja jälleenvakuutusjärjestelyjen suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja omistusoikeuden siirtäville rahoitusvakuusjärjestelyille, kuittaus- ja nettoutusjärjestelyille sekä jälleenvakuutussopimuksille, jotta voidaan estää omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä, kuittausjärjestelyllä, nettoutusjärjestelyllä tai jälleenvakuutussopimuksella suojattujen oikeuksien ja velkojen siirto osittain mutta ei kokonaan kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen ja toisen henkilön välillä sekä

tällaisella omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä, kuittausjärjestelyllä, nettoutusjärjestelyllä tai jälleenvakuutussopimuksella suojattujen oikeuksien ja velkojen muuttaminen tai purkaminen liitännäisvaltuuksia käyttämällä.

Ensimmäisen alakohdan soveltamiseksi oikeudet ja velat on katsottava omistusoikeuden siirtävällä rahoitusvakuusjärjestelyllä, kuittausjärjestelyllä, nettoutusjärjestelyllä tai jälleenvakuutussopimuksella suojatuiksi, jos järjestelyn tai sopimuksen osapuolilla on oikeus kuitata tai nettouttaa ne.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää 1 kohdassa tarkoitettuihin järjestelyihin ja sopimuksiin kuuluvia sopimuksista koostuvia salkkuja siirtämättä muita samoihin järjestelyihin ja sopimuksiin kuuluvia varoja, oikeuksia ja velkoja sekä siirtää, muuttaa tai purkaa kyseisiä varoja, oikeuksia ja muita velkoja siirtämättä sopimuksista koostuvia salkkuja, jotta voidaan paremmin suojata vakuutuksenottajia varmistamalla, että siirrettävät vakuutukset täyttävät edelleen asiaankuuluvat lakisääteiset vaatimukset sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisten pakollisten vähimmäistasojen osalta.

60 artikla

Vakuusjärjestelyjen suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja vakuusjärjestelyllä suojatuille veloille, jotta voidaan estää yhden tai useamman seuraavan toimen toteuttaminen:

- a) velan vakuutena olevien varojen siirto, paitsi jos myös kyseinen velka ja itse vakuus siirretään;
- b) vakuudellisen velan siirto, paitsi jos myös itse vakuus siirretään;
- c) vakuuden siirto, paitsi jos myös itse vakuudellinen velka siirretään;
- d) vakuusjärjestelyn muuttaminen tai purkaminen liitännäisvaltuuksia käyttämällä, jos velka ei enää olisi vakuudellinen kyseisen muuttamisen tai purkamisen vaikutuksesta.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää 1 kohdassa mainittuihin järjestelyihin kuuluvia sopimuksista koostuvia salkkuja siirtämättä muita samoihin järjestelyihin kuuluvia varoja, oikeuksia ja velkoja sekä siirtää, muuttaa tai purkaa kyseisiä varoja, oikeuksia ja muita velkoja sopimuksista koostuvia salkkuja siirtämättä, jotta voidaan paremmin suojata vakuutuksenottajia varmistamalla, että siirrettävät vakuutukset täyttävät edelleen asiaankuuluvat lakisääteiset vaatimukset sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisten pakollisten vähimmäistasojen osalta.

61 artikla

Strukturoitujen rahoitusjärjestelyjen ja muiden erillään pidettävien vakuutuskantojen suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava asianmukainen suoja strukturoiduille rahoitusjärjestelyille tai muille erillään pidettäville vakuutuskannoille, mukaan lukien 58 artiklan 1 kohdan e ja g alakohdassa tarkoitettut järjestelyt, jotta voidaan estää jompikumpi seuraavista:

- a) sellaisten varojen, oikeuksien ja velkojen siirtäminen osittain mutta ei kokonaan, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai erillään pidettävän vakuutuskannan tai osan niistä, mukaan lukien 58 artiklan 1 kohdan e ja g alakohdassa tarkoitettut järjestelyt, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on;
- b) sellaisten varojen, oikeuksien ja velkojen purkaminen tai muuttaminen liitännäisoikeuksia käyttämällä, jotka muodostavat strukturoidun rahoitusjärjestelyn tai erillään pidettävän vakuutuskannan tai osan niistä, mukaan lukien 58 artiklan 1 kohdan e ja g alakohdassa tarkoitettut järjestelyt, jonka osapuolena kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on.

2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaiset voivat siirtää, muuttaa tai purkaa samaan järjestelyyn kuuluvia varoja, oikeuksia tai velkoja, jos se on tarpeen 18 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisutavoitteiden edistämiseksi ja erityisesti vakuutuksenottajien paremman suojan varmistamiseksi.

62 artikla

Osittaiset siirrot: kaupankäynti- ja selvitysjärjestelmien suoja

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ei vaikuta direktiivin 98/26/EY soveltamisalaan kuuluvien järjestelmien toimintaan ja sääntöihin, jos kriisinratkaisuviranomainen
 - a) siirtää kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen varat, oikeudet tai velat osittain mutta ei kokonaan toiselle yhteisölle; tai
 - b) käyttää 43 artiklassa tarkoitettuja liitännäisvaltuuksia peruuttaakseen tai muuttaakseen sellaisen sopimuksen ehtoja, jonka osapuoli kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on, tai korvataakseen osapuolen vastaanottajalla.
2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettu siirto, peruutus tai muutos ei saa
 - a) johtaa siirtomääräyksen peruuttamiseen vastoin direktiivin 98/26/EY 5 artiklaa;
 - b) muuttaa tai kumota direktiivin 98/26/EY 3 ja 5 artiklassa edellytettyä siirtomääräysten ja nettoutuksen täytäntöönpanokelpoisuutta, mainitun direktiivin 4 artiklan mukaista varojen, arvopaperien tai luottojärjestelyjen käyttöä eikä sen 9 artiklan mukaista vakuuksien suojaa.

VI LUKU

Menettelylliset velvoitteet

63 artikla

Ilmoitusvaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelintä ilmoittamaan valvontaviranomaiselle, jos se katsoo 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön olevan lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvan 19 artiklan 4 kohdassa määritetyllä tavalla.
2. Valvontaviranomaisten on ilmoitettava asianomaisille kriisinratkaisuviranomaisille
 - a) ilmoituksista, joita ne ovat saaneet tämän artiklan 1 kohdan tai direktiivin 2009/138/EY 136 artiklan, 138 artiklan 1 kohdan tai 139 artiklan 1 kohdan nojalla;
 - b) toimista, joita valvontaviranomainen vaatii 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetulta yhteisöltä tämän direktiivin 15 tai 16 artiklan tai direktiivin 2009/138/EY 136 a artiklan, 137 artiklan, 138 artiklan 3 ja 5 kohdan, 139 artiklan 3 kohdan ja 140, 141 tai 144 artiklan mukaisten valtuuksiensa nojalla;
 - c) direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 4 kohdan mukaisesta tervehdyttämisjakson pidennyksestä.

Valvontaviranomaisten on myös toimitettava kriisinratkaisuviranomaisille tapauksen mukaan jäljennös tervehdyttämissuunnitelmasta, jonka tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö on toimittanut direktiivin 2009/138/EY 138 artiklan 2 kohdan nojalla, jäljennös rahoitussuunnitelmasta, jonka tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö on toimittanut direktiivin 2009/138/EY 139 artiklan 2 kohdan nojalla, sekä valvontaviranomaisten lausunto kyseisistä asiakirjoista.

3. Jos valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että 19 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät tietyn 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, sen on ilmoitettava kyseinen toteamus viipymättä seuraaville viranomaisille, jos kyseessä on eri viranomainen:

- a) kyseisestä yhteisöstä vastaava kriisinratkaisuviranomainen;
- b) kyseisestä yhteisöstä vastaava valvontaviranomainen;
- c) sellaisen jäsenvaltion valvontaviranomainen, jossa kyseinen yhteisö harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa;

- d) sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, jossa kyseinen yhteisö harjoittaa merkittävää rajatylittävää toimintaa;
- e) mahdollinen vakuutustakuujärjestelmä, johon kyseinen yhteisö kuuluu, jos se on tarpeen vakuutustakuujärjestelmän tehtävien hoitamiseksi;
- f) mahdollinen ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen;
- g) toimivaltainen ministeriö;
- h) mahdollinen ryhmävalvoja;
- i) Euroopan järjestelmäriskikomitea ja nimetty makrovakausero- ja valvonnasta vastaava kansallinen viranomainen;
- j) jos yhteisö kuuluu finanssiryhmittymään, direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti nimetty asiaankuuluva kriisinratkaisuviranomainen sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2013/36/EU ⁽²⁴⁾ ja asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tarkoitettu asiaankuuluva toimivaltainen viranomainen.

64 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisen päätös

1. Saatuaan valvontaviranomaiselta 63 artiklan 3 kohdan nojalla ilmoituksen tai omasta aloitteestaan kriisinratkaisuviranomaisen on todettava, täyttyvätkö 19 artiklan 1 kohdan tai 20 artiklan 3 kohdan edellytykset kyseessä olevan 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen suhteen.
2. Päätökseen siitä, toteutetaanko 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisöjen suhteen kriisinratkaisutoimi vai ei, on sisällyttävä kyseisen päätöksen perustelut.

Kun päätös kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta on tehty, päätökseen on liitettävä myös seuraavat tiedot: kriisinratkaisutoimi ja soveltuvin osin likvidaatiopyyntö, hallinnonhoitajan nimittäminen tai mikä tahansa muu sovellettavan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn tai 26 artiklan 7 kohtaa sovellettaessa kansallisen lainsäädännön mukainen kriisinratkaisutoimenpide.

65 artikla

Kriisinratkaisuviranomaisia koskevat menettelylliset velvoitteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset täyttävät 2 ja 3 kohdassa säädetyt vaatimukset niin pian kuin se on kohtuudella mahdollista kriisinratkaisutoimen toteuttamisen jälkeen.
2. Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava 1 kohdassa tarkoitettua kriisinratkaisutoimesta kriisinratkaisun kohteena olevalle yritykselle ja seuraaville viranomaisille, jos kyseessä on eri viranomainen:
 - a) kriisinratkaisun kohteena olevasta yrityksestä vastaava valvontaviranomainen;
 - b) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen jostakin sivukonttorista vastaava valvontaviranomainen;
 - c) sen jäsenvaltion keskuspankki, johon kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on sijoittautunut;
 - d) mahdollinen vakuutustakuujärjestelmä, johon kriisinratkaisun kohteena oleva yritys kuuluu;
 - e) mahdollinen ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen;
 - f) toimivaltainen ministeriö;
 - g) mahdollinen ryhmän valvontaviranomainen;

⁽²⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

- h) Euroopan järjestelmäriskikomitea ja nimetty makrovakausero- ja valvonnasta vastaava kansallinen viranomainen;
- i) komissio, Euroopan keskuspankki, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, arvopaperimarkkinaviranomainen ja Euroopan pankkiviranomainen;
- j) sellaisten järjestelmien ylläpitäjät, joihin kriisinratkaisun kohteena oleva yritys osallistuu, jos se on direktiivin 98/26/EY 2 artiklan b alakohdassa määritelty laitos;
- k) jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys kuuluu finanssiryhmittymään, direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti nimetty asiaankuuluva kriisinratkaisuviranomainen sekä direktiivissä 2013/36/EU ja asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tarkoitettu asiaankuuluva toimivaltainen viranomainen.

3. Kriisinratkaisuviranomaisen on julkaistava jäljennös siitä määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla kriisinratkaisutoimi toteutetaan, tai ilmoitus, jossa esitetään tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset, myös vakuutuksenottajiin kohdistuvat vaikutukset sekä soveltuvin osin 49, 50 ja 51 artiklassa tarkoitettujen keskeyttämisen tai rajoittamisen ehdot ja kesto, taikka varmistettava jommankumman julkaiseminen

- a) omalla virallisella verkkosivustollaan;
- b) valvontaviranomaisen verkkosivustolla, jos viranomainen on muu kuin kriisinratkaisuviranomainen, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen verkkosivustolla;
- c) kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen verkkosivustolla;
- d) samoja kriisinratkaisun kohteena olevaa yritystä koskevien säänneltyjen tietojen julkistamiseen tarkoitettuja keinoja käyttäen, joista säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/109/EY ⁽²⁵⁾ 21 artiklan 1 kohdassa, jos kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeet, muut omistusinstrumentit tai velkainstrumentit on otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä markkinoilla.

4. Jos osakkeita, omistusinstrumentteja tai velkainstrumentteja ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä markkinoilla, kriisinratkaisuviranomaisen on varmistettava, että 3 kohdassa tarkoitetuista instrumenteista todistavat asiakirjat toimitetaan niille kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajille ja velkojille, jotka ovat tiedossa kriisinratkaisuviranomaisen saatavilla olevien kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen rekisterien tai tietokantojen kautta.

66 artikla

Luottamuksellisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset sitovat seuraavia henkilöitä, viranomaisia ja elimiä ja että yksikään niistä ei paljasta luottamuksellisia tietoja:

- a) kriisinratkaisuviranomaiset;
- b) valvontaviranomaiset ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen;
- c) toimivaltaiset ministeriöt;
- d) tämän direktiivin 44 artiklan mukaisesti nimitetyt erityisjohtajat;
- e) mahdolliset ostajat, joihin valvontaviranomaiset ovat ottaneet yhteyttä, tai kriisinratkaisuviranomaisten etsimät mahdolliset ostajat riippumatta siitä, tapahtuiko yhteydenotto tai etsintä osana liiketoiminnan myynnin valmistelua ja johtiko etsintä osto- tai myyntitoimintaan;
- f) tilintarkastajat, kirjanpitäjät, oikeudelliset ja muut ammatilliset neuvonantajat, arvostuksia suorittavat tahot sekä muut asiantuntijat, joita kriisinratkaisuviranomaiset, valvontaviranomaiset, toimivaltaiset ministeriöt tai e alakohdassa tarkoitettujen mahdollisten ostajien kanssa suoraan tai välillisesti ottaneet palvelukseensa;
- g) vakuutustakuujärjestelmiä hallinnoivat elimet;

⁽²⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/109/EY, annettu 15 päivänä joulukuuta 2004, säännellyillä markkinoilla kaupankäynnin kohteeksi otettavien arvopaperien liikkeeseenlaskijoita koskeviin tietoihin liittyvien avoimuusvaatimusten yhdenmukaistamisesta ja direktiivin 2001/34/EY muuttamisesta (EUVL L 390, 31.12.2004, s. 38).

- h) rahoitusjärjestelyistä vastaava elin;
- i) keskuspankit ja muut kriisinratkaisuprosessiin osallistuvat viranomaiset;
- j) omaisuudenhoitoyhtiö tai erillinen varainhoitoyhtiö;
- k) muut henkilöt, jotka suoraan tai välillisesti, pysyvästi tai satunnaisesti tarjoavat tai ovat tarjonneet palveluja a–j alakohdassa tarkoitetuille henkilöille;
- l) a–j alakohdassa tarkoitettujen elinten tai yhteisöjen toimiva johto, hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenet sekä työntekijät ennen näiden nimittämistä, sen aikana ja sen jälkeen;
- m) direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti nimetty asiaankuuluva kriisinratkaisuviranomainen ja asetuksessa (EU) N:o 575/2013 tarkoitettu toimivaltainen viranomainen.

2. Rajoittamatta 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimusten yleistä soveltamista jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettuja henkilöitä kielletään paljastamasta yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka he ovat saaneet osana työnkuvaansa taikka valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiselta kyseisen viranomaisen tehtävien yhteydessä, paitsi seuraavissa tapauksissa:

- a) tietojen julkistaminen tapahtuu tämän direktiivin mukaisten tehtävien hoitamisen yhteydessä;
- b) tietojen julkistaminen tapahtuu sellaisen tiivistelmän tai koosteen muodossa, ettei niiden perusteella voi tunnistaa yksittäisiä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä;
- c) tietojen julkistaminen tapahtuu sen viranomaisen tai 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettun yhteisön nimenomaisella ja etukäteen antamalla luvalla.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt arvioivat ne vaikutukset, joita tietojen julkistamisella saattaisi olla finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevaan yleiseen etuun sekä luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kaupallisiin etuihin tarkastusten, tutkimusten ja tilintarkastusten yhteydessä.

Menettelyssä, jolla arvioidaan toisessa alakohdassa tarkoitetut vaikutukset, on erityisesti arvioitava 5, 7, 9, 10 ja 12 artiklassa tarkoitettujen ennakoivan elvytyksen suunnitelmien ja kriisinratkaisusuunnitelmien sisällön ja yksityiskohtien sekä 6, 8 ja 13 artiklan nojalla tehtyjen arviointien tulosten paljastamisen vaikutukset.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitetut henkilöt tai yhteisöt ovat siviilioikeudellisessa vastuussa tämän artiklan rikkomisesta.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdan a, b, c, g, i ja j alakohdassa tarkoitetuilla tahoilla on olemassa sisäiset säännöt, joilla varmistetaan 1 ja 2 kohdassa säädettyjen salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten noudattaminen, mukaan lukien säännöt tietojen salassapidon turvaamiseksi kriisinratkaisuprosessiin suoraan osallistuvien henkilöiden välillä.

4. Tämän artiklan 1–3 kohta ei estä

- a) 1 kohdan a–i alakohdassa tarkoitettujen elinten tai yhteisöjen työntekijöitä ja asiantuntijoita vaihtamasta tietoja keskenään kunkin elimen tai yhteisön sisällä;
- b) kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisia, niiden työntekijät ja asiantuntijat mukaan lukien, vaihtamasta tietoja keskenään ja muiden unionin kriisinratkaisuviranomaisten, muiden unionin valvontaviranomaisten, toimivaltaisten ministeriöiden, keskuspankkien, vakuutustakuujärjestelmien, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavien viranomaisten, rahoitusjärjestelmän vakauden ylläpitämisestä jäsenvaltioissa makrovakaussääntöjen avulla vastaavien viranomaisten, lakisääteisten tilintarkastusten tekemisestä vastaavien henkilöiden, vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tai, jollei 80 artiklan säännöksistä muuta johdu, sellaisten kolmannen maan viranomaisten kanssa, jotka suorittavat vastaavia toimintoja kuin kriisinratkaisuviranomaiset, taikka, tiukkoja luottamuksellisuussääntöjä noudattaen mahdollisen ostajan kanssa kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi;
- c) saman jäsenvaltion kriisinratkaisu- ja veroviranomaisten välistä tietojenvaihtoa siltä osin kuin tällainen tietojenvaihto sallitaan kansallisessa lainsäädännössä; jos kyseiset tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä on vaihdettava ainoastaan sen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat peräisin.

5. Jäsenvaltiot voivat antaa luvan tietojen vaihtoon seuraavien kanssa:
 - a) tiukkoja luottamuksellisuussääntöjä noudattaen kenen tahansa muun henkilön kanssa, jos se on tarpeen kriisintarkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi;
 - b) asianomaisen jäsenvaltion parlamentaaristen tutkintavaliokuntien kanssa, asianomaisen jäsenvaltion tilintarkastus-tuomioistuinten kanssa ja asianomaisen jäsenvaltion muiden tutkinnasta vastaavien elinten kanssa asianmukaisin edellytyksin;
 - c) maksujärjestelmien valvonnasta vastaavien kansallisten viranomaisten, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavien viranomaisten, muiden finanssialan yritysten julkisesta valvonnasta vastuussa olevien viranomaisten, rahoitusmarkkinoiden, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten valvonnasta vastuussa olevien viranomaisten ja niiden puolesta toimivien tarkastajien, rahoitusjärjestelmän vakauden ylläpitämisestä jäsenvaltioissa makrotason vakavaraisuussääntöjen kautta vastaavien jäsenvaltioiden viranomaisten, rahoitusjärjestelmän vakauden säilyttämisestä vastaavien viranomaisten ja lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevien henkilöiden kanssa.
6. Edellä oleva 1–5 kohta ei vaikuta tietojen julkistamista rikos- tai riita-asioiden oikeudenkäyntejä varten koskevan kansallisen lainsäädännön soveltamiseen.
7. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiset antaa viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2027 asetuksen (EU) N:o 1094/2010 16 artiklan mukaisesti ohjeet, joissa täsmennetään tietojen toimittaminen tiivistelmänä tai koosteena tämän artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamiseksi.

VII LUKU

Muutoksenhakuoikeus ja muiden toimien poissulkeminen

67 artikla

Tuomioistuimen ennakko hyväksyntä ja oikeus riitauttaa päätökset

1. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimen toteuttamispäätökselle on saatava tuomioistuimen ennakko hyväksyntä, edellyttäen, että kriisinhallintatoimen toteuttamispäätökseen liittyvä kansallisen lainsäädännön mukainen hyväksynnän hakumenettely ja tarkastelu tuomioistuimessa hoidetaan kiireellisinä.
2. Jäsenvaltioiden on säädettävä kansallisessa lainsäädännössä oikeudesta hakea muutosta tämän direktiivin mukaiseen kriisinehkäisytoimen toteuttamispäätökseen tai muun valtuuden käyttämisestä päätökseen kuin kriisinhallintatoimeen.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikilla henkilöillä, joihin kriisinhallintatoimen toteuttamispäätös vaikuttaa, on oikeus hakea muutosta kyseiseen päätökseen.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinhallintatoimen muutoksenhakumenettely hoidetaan kiireellisenä ja että kansalliset tuomioistuimet käyttävät kriisintarkaisuviranomaisen tekemiä tosiseikkojen taloudellisia arviointia oman arviointinsa perustana.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettuun muutoksenhakuoikeuteen sovelletaan seuraavia vaatimuksia:
 - a) muutoksen hakeminen ei saa automaattisesti keskeyttää riitautetun päätöksen vaikutuksia;
 - b) kriisintarkaisuviranomaisen päätöksen on oltava välittömästi täytäntöönpanokelpoinen, ja sen on johdettava kumottavissa olevaan oletamaan, että sen täytäntöönpanon keskeyttäminen olisi yleisen edun vastaista.

Jos se on tarpeen sellaisten kolmansien osapuolten etujen suojelemiseksi, jotka ovat hankkineet vilpittömässä mielessä kriisintarkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeita, muita omistusinstrumentteja, varoja, oikeuksia tai velkoja sillä perusteella, että kriisintarkaisuviranomainen on käyttänyt kriisintarkaisuvälineitä tai kriisintarkaisuvaltuuksia, kriisintarkaisuviranomaisen päätöksen mitättömäksi julistaminen ei saa vaikuttaa mahdollisiin myöhempiin hallinnollisiin toimiin tai transaktioihin, jotka asianomainen kriisintarkaisuviranomainen on toteuttanut mitätöidyn päätöksen nojalla. Siinä tapauksessa kriisintarkaisuviranomaisten laittoman päätöksen tai toimen korjaustoimet on rajoitettava hakijalle suoritettavaan korvaukseen tappiosta, jonka tämä on kärsinyt mitätöidyn päätöksen tai toimen seurauksena.

68 artikla

Muita menettelyjä koskevat rajoitukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen tai 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, jonka katsotaan täyttävän 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuedellytykset, että tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä ei aloiteta muutoin kuin kriisinratkaisuviranomaisen aloitteesta ja että päätös 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön asettamisesta tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn tehdään vain kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella, sanotun kuitenkin rajoittamatta 64 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan soveltamista.
2. Edellä olevan 1 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että
 - a) valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisille ilmoitetaan viipymättä kaikista hakemuksista, jotka koskevat tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, riippumatta siitä, onko kyseinen yritys tai yhteisö kriisinratkaisun kohteena tai onko julkistettu päätös 65 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti;
 - b) tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamista koskeva hakemus ratkaistaan vasta sitten, kun a alakohdassa tarkoitetut ilmoitukset on tehty ja jompikumpi seuraavista on tapahtunut:
 - i) kriisinratkaisuviranomainen on ilmoittanut tavanomaisesta maksukyvyttömyysmenettelystä vastaaville viranomaisille, ettei se aio toteuttaa kriisinratkaisutoimia 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen;
 - ii) a alakohdassa tarkoitettujen ilmoitusten antamispäivästä on kulunut seitsemän päivää.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat pyytää tuomioistuinta lykkäämään tilapäisesti sellaista oikeudenkäyntiä tai oikeudellista menettelyä, jossa kriisinratkaisun kohteena oleva yritys on osapuolena tai johon se tulee osapuoleksi, tavoitteen saavuttamisen kannalta tarvittavan ajan verran, jos se on kriisinratkaisuvälineiden tehokkaan soveltamisen ja kriisinratkaisuvälineiden tehokkaan käyttämisen kannalta tarpeen, sanotun kuitenkin rajoittamatta 50 artiklan nojalla käyttöönottettuja vakuusoikeuksien täytäntöönpanon rajoituksia.

IV OSASTO

RAJATYLITTÄVÄN RYHMÄN KRIISINRATKAISU

69 artikla

Päätöksenteon yleiset periaatteet, kun osallisena on useampi kuin yksi jäsenvaltio

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden viranomaiset ottavat huomioon seuraavat yleiset periaatteet tehdessään sellaisia päätöksiä tai toteuttaessaan sellaisia toimia tämän direktiivin nojalla, joilla voi olla vaikutuksia yhteen tai useampaan muuhun jäsenvaltioon:

- a) kriisinratkaisutoimia toteutettaessa päätöksenteko on tehokasta ja kriisinratkaisusta aiheutuvat kustannukset pidetään mahdollisimman pieninä;
- b) päätökset tehdään ja toimet toteutetaan oikea-aikaisesti ja tarvittaessa riittävän nopeasti;
- c) kriisinratkaisu-, valvonta- ja muut viranomaisten tekevät keskenään yhteistyötä varmistaakseen, että päätökset tehdään ja toimet toteutetaan koordinoidusti ja tehokkaasti;
- d) kunkin jäsenvaltion asiaankuuluvien viranomaisten tehtävät ja vastuut määritellään selkeästi;
- e) kiinnitetään asianmukaista huomiota kaikkien niiden jäsenvaltioiden etuihin, joissa perimmäinen emoyritys tai sen tytäryritykset toimivat tai joissa ne harjoittavat merkittävää rajatylittävää toimintaa, haitallisiin ja muihin vaikutuksiin, joita päätöksillä, toimilla tai toimimatta jättämisellä voi olla kyseisten jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, rahoitusvakauteen, verovaroihin ja vakuutustakuujärjestelmiin, rahoitusjärjestelyihin sekä kielteisiin taloudellisiin ja sosiaalisiin vaikutuksiin kaikissa kyseisissä jäsenvaltioissa;
- f) kiinnitetään asianmukaista huomiota tavoitteisiin, joiden mukaan on pyrittävä tasapainottamaan osallisina olevien eri jäsenvaltioiden edut sekä välttämään tiettyjen jäsenvaltioiden etujen epäoikeudenmukaista rajoittamista tai epäoikeudenmukaista suojelemista;

- g) kriisinratkaisuviranomaiset ottavat kriisinratkaisutoimia toteuttaessaan huomioon ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat ja noudatettava niitä, paitsi jos ne arvioivat kulloistenkin tapausten olosuhteiden perusteella, että kriisinratkaisutavoitteet saavutetaan tehokkaammin toteuttamalla muita kuin kriisinratkaisusuunnitelman mukaisia toimia;
- h) jos ehdotetulla päätöksellä tai toimella on todennäköisesti vaikutuksia jonkin asianomaisen jäsenvaltion vakuutuse-

nottajiin, reaalityökaluun, rahoitusvakauteen, verovaroihin tai mahdollisiin vakuutustakuujärjestelmiin tai rahoitusjärjestelyihin, noudatetaan tällaisen päätöksen tai toimen yhteydessä avoimuutta.

70 artikla

Kriisinratkaisukollegiot

1. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisten on perustettava kriisinratkaisukollegioita hoitamaan 10, 11, 14, 16, 73 ja 74 artiklassa tarkoitettuja tehtäviä sekä varmistamaan tarvittaessa yhteistyö ja koordinointi kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa.

Kriisinratkaisukollegioiden on erityisesti tarjottava ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle, muille kriisinratkaisuviranomaisille ja tarvittaessa asianomaisille valvontaviranomaisille ja ryhmävalvojille puitteet, jotta ne voivat suorittaa seuraavat tehtävät:

- a) vaihtaa tietoja, joilla on merkitystä laadittaessa ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmia ja käytettäessä kriisinratkaisuvaltuuksia ryhmiin;
- b) laatia ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat;
- c) arvioida ryhmien purkamismahdollisuuksia 14 artiklan nojalla;
- d) käyttää valtuuksia ryhmien purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 16 artiklan nojalla;
- e) päättää tarpeesta laatia 73 tai 74 artiklassa tarkoitettu ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma;
- f) päästä sopimukseen 73 tai 74 artiklan mukaisesti ehdotetusta ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta;
- g) koordinoida julkista viestintää ryhmien kriisinratkaisustrategioista ja kriisinratkaisun erityissuunnitelmista;
- h) koordinoida mahdollisten vakuutustakuujärjestelmien tai rahoitusjärjestelyjen käyttöä.

Kriisinratkaisukollegioita voidaan lisäksi käyttää foorumina keskusteltaessa rajatylittävän ryhmän kriisinratkaisuun liittyvistä kysymyksistä.

2. Kriisinratkaisukollegion jäseninä ovat seuraavat tahot:

- a) ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen;
- b) kunkin sellaisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaiset, johon on sijoittautunut ryhmävalvonnan piiriin kuuluva tytäryritys;
- c) niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joihin on sijoittautunut sellainen yhden tai useamman ryhmään kuuluvan yrityksen emoyritys, joka on 1 artiklan 1 kohdan b, d tai e alakohdassa tarkoitettu yhteisö;
- d) ryhmävalvoja ja jäsenvaltioiden valvontaviranomaiset, kun kriisinratkaisuviranomainen on kriisinratkaisukollegion jäsen;
- e) toimivaltaiset ministeriöt, jos kriisinratkaisukollegion jäseninä olevat kriisinratkaisuviranomaiset eivät ole toimivaltaisia ministeriöitä;
- f) jäsenvaltion mahdollisesta vakuutustakuujärjestelmästä vastaava viranomainen, jos kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen on kriisinratkaisukollegion jäsen;

- g) vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, jollei toisesta alakohdasta muuta johdu;
- h) niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joissa kyseiseen ryhmään kuuluvat vakuutus- tai jälleenvakuutusyritykset harjoittavat merkittävää rajatylittävää toimintaa.

Ensimmäisen alakohdan g alakohtaa sovellettaessa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen tehtävänä on edistää osaltaan ja seurata kriisinratkaisukollegioiden toiminnan tehokkuutta, tuloksellisuutta ja johdonmukaisuutta sekä kriisinratkaisukollegioiden lähentymistä. Tätä varten vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen kutsutaan osallistumaan kriisinratkaisukollegioiden kokouksiin. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisella ei ole äänioikeutta.

Ensimmäisen alakohdan h alakohtaa sovellettaessa kriisinratkaisuviranomaiset osallistuvat kriisinratkaisukollegioon vain siinä määrin kuin on tarpeen tehokasta tietojenvaihtoa koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.

3. Jos unioniin sijoittautuneella emoyrityksellä tai muulla yrityksellä on kolmannessa maassa sijaitseva tytäryrityksenä toimiva vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai sivukonttori, jota pidettäisiin merkittävänä, jos se sijaitisi unionissa, kyseisen kolmannen maan kriisinratkaisuviranomaiset voidaan kutsua osallistumaan kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoina edellyttäen, että niihin sovelletaan salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia, jotka ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen näkemyksen mukaan vastaavat 80 artiklassa säädettyjä vaatimuksia.

4. Jos ryhmä kuuluu finanssiryhmittymään tai se on osa sellaista, direktiivin 2014/59/EU 3 artiklan mukaisesti nimetyt asianomaiset viranomaiset on kutsuttava kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoiksi.

5. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen toimii kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana. Sen on tässä ominaisuudessa

- a) otettava käyttöön kirjallisia järjestelyjä ja menettelyjä kriisinratkaisukollegion toimintaa varten kuultuaan kriisinratkaisukollegion muita jäseniä;
- b) koordinoitava kaikkea kriisinratkaisukollegion toimintaa;
- c) kutsuttava koolle kaikki kriisinratkaisukollegion kokoukset ja toimittava niiden puheenjohtajana sekä toimitettava kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille ennalta täydelliset tiedot kriisinratkaisukollegion kokousten järjestämisestä, keskeisistä käsiteltävistä kysymyksistä ja tarkasteltavista asioista;
- d) ilmoitettava kriisinratkaisukollegion jäsenille kaikista suunnitelluista kokouksista, jotta ne voivat pyytää saada osallistua niihin;
- e) päätettävä, mitkä jäsenet ja tarkkailijat kutsutaan erityistarpeiden perusteella osallistumaan tiettyihin kriisinratkaisukollegion kokouksiin, ottaen huomioon käsiteltävän kysymyksen merkitys kyseisten jäsenten ja tarkkailijoiden kannalta;
- f) toimitettava kaikille kriisinratkaisukollegion jäsenille oikea-aikaisesti tiedot kyseisten kokousten päätöksistä ja tuloksista.

Sen estämättä, mitä ensimmäisen alakohdan e alakohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaisilla on oikeus osallistua kriisinratkaisukollegion kokouksiin aina, kun esityslistalla on asioita, joihin sovelletaan yhteistä päätöksentekoa tai jotka liittyvät niiden jäsenvaltioissa sijaitseviin ryhmään kuuluviin yhteisöihin.

6. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiset eivät ole velvollisia perustamaan kriisinratkaisukollegiota, jos muut ryhmät tai kollegiot jo suorittavat 1 kohdassa määritellyt toiminnot ja tehtävät ja noudattavat kaikkia tässä artiklassa ja 72 artiklassa säädettyjä edellytyksiä ja menettelyjä, mukaan lukien kriisinratkaisukollegioiden jäsenyyttä ja niihin osallistumista koskevat edellytykset ja menettelyt. Tällöin kaikki tämän direktiivin viittaukset kriisinratkaisukollegioihin katsotaan viittauksiksi kyseisiin muihin ryhmiin tai kollegioihin.

7. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta 1 kohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamiseksi.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen toimittaa kyseisten teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 29 päivänä heinäkuuta 2026.

Siirretään komissiolle valta täydentää tätä direktiiviä hyväksymällä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1094/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

71 artikla

Eurooppalaiset kriisinratkaisukollegiot

1. Jos kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksellä tai kolmannen maan emoyrityksellä on kahteen tai useampaan jäsenvaltioon sijoittautuneita unionissa tytäryrityksenä toimivia yrityksiä tai vähintään kaksi kahden tai useamman jäsenvaltion merkittävänä pitämää kolmannen maan yrityksen unionissa toimivaa sivuliikettä, niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaiset, joihin kyseiset unionissa tytäryrityksenä toimivat yritykset tai kolmannen maan yrityksen unionissa toimivat sivuliikkeet ovat sijoittautuneet, voivat perustaa eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion.

2. Eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion on suoritettava 70 artiklassa määritellyt toiminnot ja tehtävät unionissa tytäryrityksenä toimivien yritysten osalta ja, siltä osin kuin kyseiset tehtävät ovat merkityksellisiä, tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen kolmannen maan yrityksen unionissa toimivien sivuliikkeiden osalta, ja sen on muilta osin toimittava 70 artiklassa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti.

3. Kun kaikki kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai kolmannen maan emoyrityksen unionissa tytäryrityksenä toimivat yritykset ovat yhteen jäsenvaltioon sijoittautuneen ainoan emoyrityksen hallinnassa, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, johon kyseinen emoyritys on sijoittautunut.

Jos ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, jonne sijoittautuneen unionissa toimivan tytäryrityksen hallussa on eniten kokonaistaseeseen sisältyviä varoja.

72 artikla

Tiedonvaihto

1. Jollei 66 artiklasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisten ja valvontaviranomaisten on pyynnöstä annettava toisilleen kaikki tiedot, joilla on merkitystä toisten viranomaisten tämän direktiivin mukaisten tehtävien hoitamisessa.

2. Ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on koordinoitava kaikkea merkityksellistä tiedonkulkua kriisinratkaisuviranomaisten välillä. Erityisesti ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on annettava muiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisille oikea-aikaisesti kaikki merkitykselliset tiedot 70 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan b–h alakohdassa tarkoitettujen tehtävien hoitamisen helpottamiseksi.

3. Kriisinratkaisuviranomainen ei saa luovuttaa kolmannen maan valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaisen antamia tietoja, ellei kyseinen kolmannen maan valvonta- tai kriisinratkaisuviranomainen ole antanut suostumustaan tällaiseen tietojen luovuttamiseen.

73 artikla

Ryhmän tytäryritystä koskeva ryhmän kriisinratkaisu

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava 2 kohdassa luetellut tiedot viipymättä ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle, jos se on muu kuin ensin mainittu viranomainen, ryhmänvalvojalle ja asianomaisen ryhmän kriisinratkaisukollegion jäsenille, jos

- a) kriisinratkaisuviranomainen päättää, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, joka on ryhmän tytäryritys, on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu; tai
- b) valvontaviranomainen on ilmoittanut kriisinratkaisuviranomaiselle tehdystä päätöksestä, jonka mukaan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys, joka on ryhmän tytäryritys, on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu; tai
- c) kriisinratkaisuviranomainen päättää, että 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö, joka on ryhmän tytäryritys, täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti on ilmoitettava seuraavat tiedot:

- a) päätös, jossa todetaan, että vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu;

- b) päätös siitä, että 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset;
- c) kriisinratkaisutoimet tai maksukyvyttömyystoimet, jotka kriisinratkaisuviranomainen katsoo aiheellisiksi 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön tapauksessa.

3. Vastaanotettuaan 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on asianomaisen kriisinratkaisukollegion muita jäseniä kuultuaan arvioitava 2 kohdan c alakohdan nojalla ilmoitettujen kriisinratkaisutoimien tai muiden toimien todennäköinen vaikutus ryhmään ja ryhmään kuuluviin yhteisöihin muissa jäsenvaltioissa sekä se, saadaanko kriisinratkaisutoimilla tai muilla toimilla todennäköisesti aikaan se, että 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset täyttyvät toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta.

4. Jos ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että 2 kohdan c alakohdan nojalla ilmoitetuilla kriisinratkaisutoimilla tai muilla toimilla ei todennäköisesti saataisi aikaan 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttymistä toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta, 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetusta yhteisöstä vastaava kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa ilmoittamansa kriisinratkaisutoimet tai muut toimet.

5. Jos ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että 2 kohdan c alakohdan nojalla ilmoitetuilla kriisinratkaisutoimilla tai muilla toimilla todennäköisesti saataisiin aikaan 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttyminen toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen vastaanotettuaan ehdotettava viiden päivän kuluessa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa ja toimitettava se kriisinratkaisukollegiolle. Kyseistä viiden päivän määräaikaa voidaan pidentää ilmoituksen tehneen kriisinratkaisuviranomaisen suostumuksella.

6. Jos ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen ei ole tehnyt arviota viiden päivän tai sovitun pidemmän määräajan kuluessa 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen vastaanottamisesta, ilmoituksen tehnyt kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa ilmoittamansa kriisinratkaisutoimet tai muut toimet.

7. Edellä olevassa 5 kohdassa tarkoitettussa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmassa on

- a) esitettävä kriisinratkaisutoimet, jotka asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten olisi toteutettava perimmäisen emoyrityksen tai tiettyjen ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi ja 22 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisun yleisten periaatteiden noudattamiseksi;
- b) määriteltävä, miten a alakohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutoimet olisi koordinoitava;
- c) vahvistettava rahoitussuunnitelma, jossa otetaan huomioon ryhmän kriisinratkaisusuunnitelma sekä kyseisessä kriisinratkaisusuunnitelmassa vahvistetut 10 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukaiset periaatteet vastuun jakamiseksi.

8. Jollei 9 kohdasta muuta johdu, ryhmätason kriisinratkaisun erityissuunnitelman on oltava muodoltaan yhteinen päätös, jonka tekevät ryhmän kriisinratkaisuviranomainen ja ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluvista tytäryrityksistä vastaavat kriisinratkaisuviranomaiset.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

9. Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen vastustaa ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai katsoo, että sen on vakuutuksenottajien yhteisen edun, reaalitalouden ja rahoitusvakauden suojaamisen vuoksi toteutettava 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen itsenäisiä kriisinratkaisutoimia tai muita kuin ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmassa ehdotettuja toimia, sen on

- a) perusteltava yksityiskohtaisesti, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai poikkeaa siitä;
- b) ilmoitettava a alakohdan mukaiset perustelunsa ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille;

- c) ilmoitettava kriisinratkaisutoimista, joita se aikoo toteuttaa, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille kriisinratkaisuviranomaisille, joita ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma koskee.

Perustellessaan, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, kriisinratkaisuviranomaisten on otettava huomioon ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmat, sen suunnittelemien kriisinratkaisutoimien mahdollinen vaikutus vakuutuksenottajiin, reaalityönteon ja rahoitusvakauteen asianomaisissa jäsenvaltioissa sekä kyseisten kriisinratkaisutoimien mahdollinen vaikutus ryhmän muihin osiin.

10. Kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole vastustaneet ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, voivat tehdä yhteisen päätöksen ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta, jonka piiriin kyseisten kriisinratkaisuviranomaisten jäsenvaltioissa sijaitsevat ryhmään kuuluvat yhteisöt kuuluvat, ilman että erityissuunnitelmaa vastustaneet kriisinratkaisuviranomaiset osallistuvat siihen.

11. Asianomaisten jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten on tunnustettava 8 ja 10 kohdassa tarkoitetut yhteiset päätökset ja 9 kohdan mukaisesti toteutetut kriisinratkaisutoimet lopullisiksi ja sovellettava niitä.

12. Kriisinratkaisuviranomaisten on toteutettava kaikki tässä artikkelissa tarkoitetut kriisinratkaisutoimet viipymättä ja siten, että tilanteen kiireellisyys otetaan asianmukaisesti huomioon.

13. Jos ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa ei panna täytäntöön, kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegiossa toteuttaessaan kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, jotta saadaan aikaan koordinoitu kriisinratkaisustrategia kaikille ryhmään kuuluville yhteisöille, jotka ovat lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuvat.

14. Kriisinratkaisuviranomaisten, jotka toteuttavat kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, on annettava kriisinratkaisukollegion jäsenille säännöllisesti täydelliset tiedot kyseisistä toimista ja niiden etenemisestä.

74 artikla

Perimmäistä emoyritystä koskeva ryhmän kriisinratkaisu

1. Jos ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen päättää, että perimmäinen emoyritys, josta se vastaa, täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut edellytykset, sen on ilmoitettava 73 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut tiedot viipymättä ryhmävalvojalle ja kyseessä olevan ryhmän kriisinratkaisukollegion muille jäsenille.

Edellä 73 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisutoimiin tai maksukyvyttömyystoimiin voi kuulua 73 artiklan 7 kohdan mukaisesti laaditun ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman täytäntöönpano missä tahansa seuraavista tapauksista:

- a) 73 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti ilmoitetut emoyritystason kriisinratkaisutoimet johtavat siihen, että 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttyminen on todennäköistä toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan ryhmään kuuluvan yhteisön osalta;
- b) emoyritystason kriisinratkaisutoimet tai muut toimet eivät yksinään ole riittäviä tilanteen vakauttamiseksi tai eivät todennäköisesti johda parhaisiin mahdollisiin tuloksiin;
- c) kriisinratkaisuviranomaiset ovat todenneet, että yksi tai useampi tytäryritys, josta ne ovat vastuussa, täyttää 19 artiklan 1 kohdassa tai 20 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut edellytykset;
- d) ryhmätason kriisinratkaisutoimet tai muut toimet hyödyttävät ryhmän tytäryrityksiä siten, että ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman käyttö on tarkoituksenmukaista.

2. Jos ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamiin toimiin ei sisälly ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä päätöksensä kriisinratkaisukollegion jäseniä kuultuaan.

3. Jos ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamiin toimiin sisältyy ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelma, kyseisen erityissuunnitelman on oltava muodoltaan yhteinen päätös, jonka tekevät ryhmätason kriisinratkaisuviranomainen ja ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluvista tytäryrityksistä vastaavat kriisinratkaisuviranomaiset.

Vakuutus- ja lisäläkeviranomainen voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

4. Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen vastustaa ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai poikkeaa siitä taikka katsoo, että sen on rahoitusvakauden vuoksi toteutettava 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettujen yhteisön suhteen itsenäisiä kriisinratkaisutoimia tai muita kuin erityissuunnitelmassa ehdotettuja toimia, sen on

- a) perusteltava yksityiskohtaisesti, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa tai poikkeaa siitä;
- b) ilmoitettava a alakohdan mukaiset perustelunsa ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille;
- c) ilmoitettava toimista, joita se aikoo toteuttaa, ryhmätason kriisinratkaisuviranomaiselle ja muille ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelman piiriin kuuluville kriisinratkaisuviranomaisille.

Perustellessaan, miksi se vastustaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, asianomaisen kriisinratkaisuviranomaisen on kiinnitettävä asianmukaista huomiota ryhmien kriisinratkaisusuunnitelmiin, siihen, että itsenäiset kriisinratkaisutoimet tai sen toteuttamat toimet mahdollisesti vaikuttavat rahoitusvakauteen, verovaroihin, vakuutustakuujärjestelmiin ja mahdollisiin rahoitusjärjestelyihin asianomaisissa jäsenvaltioissa sekä siihen, että kriisinratkaisutoimet tai muut toimet mahdollisesti vaikuttavat ryhmän muihin osiin.

5. Kriisinratkaisuviranomaiset, jotka eivät ole vastustaneet ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisen ehdottamaa ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa, voivat tehdä yhteisen päätöksen ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmasta, jonka piiriin niiden jäsenvaltioissa sijaitsevat ryhmään kuuluvat yhteisöt kuuluvat, ilman että erityissuunnitelmaa vastustaneet kriisinratkaisuviranomaiset osallistuvat siihen.

6. Asianomaisten jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten on tunnustettava 3 tai 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisten päätösten ja 4 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisutoimien ja toimien lopullisiksi ja sovellettava niitä.

7. Viranomaisten on toteutettava kaikki 1–6 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisutoimien ja toimien viipymättä ja siten, että tilanteen kiireellisyys otetaan asianmukaisesti huomioon.

8. Jos ryhmän kriisinratkaisun erityissuunnitelmaa ei panna täytäntöön, kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä kriisinratkaisukollegiossa toteuttaessaan kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, jotta saadaan aikaan koordinoitu kriisinratkaisustrategia kaikille asianomaisille ryhmään kuuluville yhteisöille.

9. Kriisinratkaisuviranomaisten, jotka toteuttavat kriisinratkaisutoimia minkä tahansa ryhmään kuuluvan yhteisön suhteen, on annettava kriisinratkaisukollegion jäsenille säännöllisesti täydelliset tiedot kyseisistä toimista ja niiden etenemisestä.

V OSASTO

SUHTEET KOLMANSIIN MAIHIN

75 artikla

Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset

1. Komissio voi SEUT 218 artiklan mukaisesti tehdä neuvostolle ehdotuksia yhden tai useamman kolmannen maan kanssa tehtävien sellaisten sopimusten neuvottelemisesta, jotka koskevat keinoja kriisinratkaisuviranomaisten ja asianomaisten kolmansien maiden viranomaisten väliseen yhteistyöhön, mukaan lukien tietojen vaihtaminen vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten, kolmansien maiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten sekä ryhmien elvytyksen ja kriisinratkaisun suunnittelussa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa sopimuksissa on pyrittävä varmistamaan, että kriisinratkaisuviranomaisten ja asianomaisten kolmansien maiden viranomaisten välillä vahvistetaan prosessit ja järjestelyt yhteistyötä varten joidenkin tai kaikkien 79 artiklassa tarkoitettujen tehtävien hoitamiseksi ja joidenkin tai kaikkien siinä tarkoitettujen valtuuksien käyttämiseksi.

3. Jäsenvaltiot voivat tehdä kolmannen maan kanssa kahdenvälisiä sopimuksia, jotka koskevat 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja seikkoja, asiaankuuluvan kolmannen maan kanssa tehdyn 1 kohdassa tarkoitettujen sopimuksen voimaantuloon saakka, kunhan tällaiset kahdenväliset sopimukset eivät ole ristiriidassa tämän osaston kanssa.

76 artikla

Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja täytäntöönpano

1. Tätä artiklaa sovelletaan kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyihin, paitsi jos ja siihen saakka kun 75 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu asianomaisten kolmannen maan kanssa tehty kansainvälinen sopimus tulee voimaan. Sitä sovelletaan myös asianomaisten kolmannen maan kanssa tehdyn tällaisen kansainvälisen sopimuksen voimaantulon jälkeen siltä osin kuin kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustaminen ja täytäntöönpano ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan.

2. Asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten on päätettävä, tunnustetaanko kolmannen maan yrityksen tai emoyrityksen unionissa toimivaan tytäryritykseen tai unionissa toimivaan sivukonttoriin kohdistuvat kolmansien maiden kriisinratkaisumenettelyt ja pannaanko ne täytäntöön 77 artiklassa säädettyjä tilanteita lukuun ottamatta.

Päätöksessä on kiinnitettävä asianmukaista huomiota kunkin sellaisen jäsenvaltion etuihin, jossa kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys tai emoyritys toimii, ja erityisesti kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisen ja täytäntöönpanon mahdolliseen vaikutukseen ryhmän muihin osiin ja kyseisten jäsenvaltioiden vakuutuksenottajiin, reaalityökaluun ja rahoitusvakauteen.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on vähintään valtuudet

a) käyttää kriisinratkaisuvaltuuksia seuraaviin:

i) kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai emoyrityksen varat, jotka sijaitsevat niiden omassa jäsenvaltiossa tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä;

ii) kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen oikeudet tai velat, jotka on kirjattu niiden omassa jäsenvaltiossa olevaan kolmannen maan emoyrityksen unionissa toimivaan sivukonttoriin tai joihin sovelletaan niiden oman jäsenvaltion lainsäädäntöä tai joihin liittyvät vaateet ovat täytäntöönpanokelpoisia niiden omassa jäsenvaltiossa;

b) saattaa päätökseen tai vaatii toista henkilöä saattamaan päätökseen omaan jäsenvaltioon sijoittautuneen unionissa tytäryrityksenä toimivan yrityksen osakkeiden tai omistusunstrumenttien siirto;

c) käyttää 49, 50 tai 51 artiklan mukaisia valtuuksia tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolten oikeuksien suhteen, jos tällaiset valtuudet ovat tarpeen kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen täytäntöönpanemiseksi; ja

d) tehdä täytäntöönpanokelvottomiksi kaikki oikeudet purkaa tai nopeuttaa 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen sopimuksia tai vaikuttaa kyseisten yhteisöjen sopimus pohjaisiin oikeuksiin, kun tällainen oikeus johtuu kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen, tällaisen yhteisön emoyrityksen tai muiden ryhmään kuuluvien yhteisöjen suhteen toteutetusta kriisinratkaisutoimesta, riippumatta siitä, onko kolmannen maan kriisinratkaisuviranomainen itse toteuttanut toimen vai onko se muuten toteutettu kyseisen maan kriisinratkaisujärjestelyä koskevien säädöksiin tai määräyksiin perustuvien vaatimusten nojalla, edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, mukaan lukien maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen.

4. Kun se on tarpeen yleisen edun vuoksi, kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimia emoyrityksen suhteen, jos asiaankuuluva kolmannen maan viranomainen toteaa, että kyseisen emoyrityksen tytäryrityksenä toimiva, kyseisessä kolmannessa maassa perustettu vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys täyttää kriisinratkaisuedellytykset kyseisen kolmannen maan lainsäädännön mukaisesti. Jäsenvaltioiden on tätä varten varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet käyttää kaikkia kriisinratkaisuvaltuuksia kyseisen emoyrityksen suhteen, jolloin sovelletaan 48 artiklaa.

5. Kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisella ja täytäntöönpanolla ei rajoiteta tämän direktiivin mukaisesti tarvittaessa sovellettavaa kansallisen lainsäädännön mukaista tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä.

77 artikla

Oikeus kieltäytyä tunnustamasta tai panemasta täytäntöön kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä

Kriisinratkaisuviranomainen voi kieltäytyä tunnustamasta tai panemasta täytäntöön 76 artiklan mukaisesti kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä, jos se katsoo, että

- a) kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt haittaisivat rahoitusvakautta jäsenvaltiossa, jossa kriisinratkaisuviranomainen sijaitsee, tai menettelyillä olisi kielteinen vaikutus rahoitusvakauteen jossakin muussa jäsenvaltiossa;
- b) kolmannen maan yrityksen unionissa toimivaan sivukonttoriin kohdistuva 78 artiklan mukainen itsenäinen kriisinratkaisutoimi on tarpeen yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi;
- c) velkojat eivät saisi samaa kohtelua kuin kolmannen maan velkojat, joilla on samanlaiset lakisääteiset oikeudet kolmannen maan kotimaan kriisinratkaisumenettelyissä;
- d) kyseisten kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjen tunnustamisella tai täytäntöönpanolla olisi jäsenvaltion kannalta olennaisia finanssipoliittisia vaikutuksia; tai
- e) tällaisen tunnustamisen tai täytäntöönpanon vaikutukset olisivat kansallisen lainsäädännön vastaisia.

78 artikla

Kolmansien maiden yritysten unionissa toimivien sivukonttoreiden kriisinratkaisu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaisilla on tarvittavat valtuudet toteuttaa sellaiseen kolmannen maan yrityksen unionissa toimivaan sivukonttoriin kohdistuva toimi, johon ei sovelleta kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä tai johon sovelletaan kolmannen maan menettelyjä ja kyseessä on jokin 77 artiklassa tarkoitetuista tilanteista.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tällaisten valtuuksien käyttöön sovelletaan 48 artiklaa.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää 1 kohdassa edellytettyjä valtuuksia, jos kriisinratkaisuviranomainen katsoo toimen tarpeelliseksi yleisen edun vuoksi ja yksi tai useampi seuraavista ehdoista täyttyy:

- a) kolmannen maan yrityksen unionissa toimiva sivukonttori ei enää täytä tai ei todennäköisesti täytä kansallisen lainsäädännön ehtoja sen toimiluvalla ja toiminnalla kyseisessä jäsenvaltiossa, eikä voida odottaa, että millään yksityisen sektorin, valvontaviranomaisen tai asiaankuuluvan kolmannen maan toimella voitaisiin kohtuullisessa ajassa palauttaa tilanne, jossa sivukonttori täyttää vaatimukset tai sen kaatuminen estyy;
- b) kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyritys ei kriisinratkaisuviranomaisen näkemyksen mukaan pysty tai ei ole halukas tai ei todennäköisesti pysty maksamaan sitoumuksiaan unionin velkojille tai sivukonttorin kautta luotuja tai kirjattuja sitoumuksia, kuten vakuutuksenottajille tai edunsaajille maksettavia maksuja, niiden erääntyessä, ja kriisinratkaisuviranomainen on vakuuttunut siitä, ettei kyseisen kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen suhteen ole aloitettu tai aloiteta mitään kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyjä tai maksukyvyttömyysmenettelyjä kohtuullisessa ajassa;
- c) asiaankuuluva kolmannen maan viranomainen on aloittanut kolmannen maan kriisinratkaisumenettelyt kolmannen maan vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen suhteen tai ilmoittanut kriisinratkaisuviranomaiselle aiheestaan aloittaa tällainen menettely.

3. Jos kriisinratkaisuviranomainen toteuttaa itsenäisen toimen kolmannen maan yrityksen unionissa toimivan sivukonttorin suhteen, sen on otettava huomioon kriisinratkaisutavoitteet ja toteutettava toimi noudattaen soveltuvin osin seuraavia periaatteita ja vaatimuksia:

- a) 22 artiklassa esitetyt periaatteet;
- b) III osaston II luvun mukaiset kriisinratkaisuvälineiden soveltamiseen liittyvät vaatimukset.

79 artikla

Yhteistyö kolmansien maiden viranomaisten kanssa

1. Tätä artiklaa sovelletaan yhteistyöhön kolmannen maan kanssa, paitsi jos ja siihen saakka kun 75 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu asiaankuuluvan kolmannen maan kanssa tehty kansainvälinen sopimus tulee voimaan. Sitä sovelletaan myös tällaisen kansainvälisen sopimuksen voimaantulon jälkeen siltä osin kuin tämän artiklan kohde ei kuulu kyseisen sopimuksen soveltamisalaan.
2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen voi tehdä ei-sitovia kehysyhteistyöjärjestelyjä asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa. Kehysyhteistyöjärjestelyissä on vahvistettava niihin osallistuvien kriisinratkaisuviranomaisten väliset prosessit ja järjestelyt tarvittavien tietojen vaihtoa ja yhteistyötä varten joidenkin tai kaikkien seuraavien tehtävien hoitamiseksi ja joidenkin tai kaikkien seuraavien valtuuksien käyttämiseksi vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksiin tai vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmiin:
 - a) kriisinratkaisusuunnitelmien laatiminen 9–12 artiklan ja asiaankuuluvien kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;
 - b) tällaisten vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja vakuutus- tai jälleenvakuutusyritysryhmien purkamismahdollisuuksien arviointi 13 ja 14 artiklan ja asiaankuuluvien kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien vaatimusten mukaisesti;
 - c) valtuuksien käyttäminen purkamismahdollisuuksien esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi 15 ja 16 artiklan nojalla ja asiaankuuluvien kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttäminen;
 - d) ennaltaehkäisevien toimenpiteiden toteuttaminen direktiivin 2009/138/EY 141 artiklan nojalla ja asiaankuuluvien kolmansien maiden lainsäädännön vastaavien valtuuksien käyttäminen;
 - e) kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen ja kriisinratkaisuvaltuuksien käyttäminen sekä asiaankuuluvien kolmansien maiden viranomaisten käytössä olevien vastaavien valtuuksien käyttäminen.
3. Valvonta- tai kriisinratkaisuviranomaiset voivat tarvittaessa tehdä asiaankuuluvien kolmansien maiden viranomaisten kanssa yhteistyöjärjestelyjä 2 kohdassa tarkoitetun vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kehysjärjestelyn mukaisesti.
4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten tämän artiklan mukaisesti tekemistä yhteistyöjärjestelyistä.

80 artikla

Luottamuksellisten tietojen vaihto

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset, valvontaviranomaiset ja toimivaltaiset ministeriöt vaihtavat luottamuksellisia tietoja, mukaan lukien ennakoivan elvytyksen suunnitelmat, asiaankuuluvien kolmannen maan viranomaisten kanssa ainoastaan, jos seuraavat ehdot täyttyvät:
 - a) kyseisiin kolmannen maan viranomaisiin sovellettavat salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset katsotaan kaikkien asianomaisten viranomaisten näkemyksen mukaan vähintään vastaaviksi kuin 66 artiklassa asetetut vaatimukset;
 - b) tiedot ovat tarpeen, jotta asiaankuuluvat kolmannen maan viranomaiset voivat suorittaa kansallisen lainsäädännön mukaiset kriisinratkaisutehtävänsä, jotka vastaavat tämän direktiivin mukaisia tehtäviä, eikä tietoja käytetä mihinkään muihin tarkoituksiin, jollei a alakohdasta muuta johdu.

Siltä osin kuin tiedonvaihto liittyy henkilötietoihin, a alakohdtaa sovellettaessa tällaisten henkilötietojen käsittelyyn ja toimittamiseen kolmannen maan viranomaisille sovelletaan unionin ja kansallista tietosuojalainsäädäntöä.

2. Jos luottamukselliset tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaiset sekä toimivaltaiset ministeriöt eivät saa luovuttaa niitä asiaankuuluville kolmannen maan viranomaisille, paitsi jos seuraavat ehdot täyttyvät:

- a) sen jäsenvaltion asiaankuuluva viranomainen, josta tiedot ovat peräisin, jäljempänä 'tiedot antava viranomainen', hyväksyy tietojen luovuttamisen;
- b) tiedot luovutetaan ainoastaan tiedot antavan viranomaisen sallimiin tarkoituksiin.

81 artikla

Rahoitusjärjestelyt

1. Kunkin jäsenvaltion on otettava käyttöön yksi tai useampi rahoitusjärjestely sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisuviranomainen saa käytettäviinsä riittävästi varoja kyseisessä jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja kyseisen jäsenvaltion alueella sijaitsevien kolmansien maiden yritysten unionissa toimivien sivuliikkeiden ennakoon tai jälkikäteen suorittamista rahoitusosuuksista tai niiden yhdistelmistä, jotta se voi kattaa vähintään 57 artiklassa tarkoitetun erotuksen maksamisen osakkeenomistajille, vakuutuksenottajille, edunsaajille, korvauksenhakijoille tai muille velkojille.

Jäsenvaltiot voivat säätää mahdollisuudesta käyttää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja rahoitusjärjestelyjä myös kriisinratkaisuvälineiden käyttöön liittyvien muiden kustannusten kattamiseen, siltä osin kuin rahoitusjärjestelyjen käyttö on tarpeen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

Jäsenvaltiot voivat käyttää rahoitusjärjestelyissään samaa hallintorakennetta kuin vakuutustakuujärjestelmissään ottaen huomioon Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004 ⁽²⁶⁾.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoitusjärjestelyjä käytettäessä noudatetaan 22 artiklassa säädettyjä periaatteita.
3. Jos kriisinratkaisun kohteena oleva yritys toimii unionissa sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, sen jäsenvaltion rahoitusjärjestelyä, jossa yritykselle on myönnetty toimilupa, on käytettävä korvausten maksamiseen osakkeenomistajille, vakuutuksenottajille, edunsaajille, korvauksenhakijoille tai muille velkojille 57 artiklan mukaisesti.
4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava perustetuista rahoitusjärjestelyistä komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle.

VI OSASTO

SEURAAMUKSET

82 artikla

Hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevat säännöt, joita sovelletaan, jos tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettuja kansallisia säännöksiä ei ole noudatettu, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että säännöt pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkaan rajoittamatta kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten tässä direktiivissä ja direktiivissä 2009/138/EY säädettyjä valtuuksia ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia.

Jos jäsenvaltio päättää olla vahvistamatta hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevia sääntöjä niiden rikkomisten osalta, joihin sovelletaan kansallista rikosoikeutta, sen on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikosoikeuden säännökset.

Hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

⁽²⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 166, 30.4.2004, s. 1).

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rikkomistapauksessa hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä on kansallisessa lainsäädännössä säädettyin edellytyksin mahdollista soveltaa niihin hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäseniin sekä muihin luonnollisiin henkilöihin, jotka kansallisen lainsäädännön nojalla ovat rikkomisesta vastuussa.

3. Tässä direktiivissä säädetty toimivalta määrätä hallinnollisia seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä on rikkomisen lajin mukaan annettava kriisinratkaisuviranomaisille tai valvontaviranomaisille. Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisilla on oltava kaikki tiedonkeruu- ja tutkintavaltuudet, jotka ovat tarpeen niiden tehtävien hoitamiseksi. Käyttäessään valtuuksiaan määrätä seuraamuksia tai muita hallinnollisia toimenpiteitä kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä sen varmistamiseksi, että hallinnolliset seuraamukset tai muut hallinnolliset toimenpiteet tuottavat toivotut tulokset, sekä koordinoitava toimintaansa rajatylittäviä tapauksia käsitellessään.

4. Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on käytettävä hallinnollisia valtuuksiaan määrätä seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä tämän direktiivin ja kansallisen lainsäädännön mukaisesti jollakin seuraavista tavoista:

- a) suoraan;
- b) yhteistyössä muiden viranomaisten kanssa;
- c) omalla vastuullaan antamalla valtuudet muille viranomaisille;
- d) saattamalla asia toimivaltaisten oikeusviranomaisten käsiteltäväksi.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten tämän osaston mukaisesti tekemiin päätöksiin voidaan hakea muutosta.

83 artikla

Hallinnollisia seuraamuksia ja muita hallinnollisia toimenpiteitä koskevat erityissäännökset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä säädetään hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä vähintään seuraavissa tapauksissa:

- a) 5 tai 7 artiklaa rikotaan jättämällä ennakoivan elvytyksen suunnitelma tai ryhmän ennakoivan elvytyksen suunnitelma laatimatta, ylläpitämättä tai päivittämättä;
- b) 12 artiklaa rikotaan siten, ettei kaikkia kriisinratkaisusuunnitelmien laadintaan tarvittavia tietoja anneta;
- c) 63 artiklan 1 kohtaa rikotaan siten, että 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelin jättää ilmoittamatta valvontaviranomaiselle, että kyseinen yhteisö on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että hallinnollisiin seuraamuksiin ja muihin hallinnollisiin toimenpiteisiin, joita voidaan soveltaa 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, kuuluvat ainakin seuraavat:

- a) julkinen ilmoitus, josta käy ilmi rikkomisesta vastuussa oleva luonnollinen henkilö, 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö, perimmäinen emoyritys tai muu oikeushenkilö sekä rikkomisen luonne;
- b) määräys, jossa vastuussa olevaa luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä vaaditaan lopettamaan rikkomisen ja olemaan toistamatta sitä;

- c) väliaikainen kieltä, jossa rikkomisesta vastuussa olevana pidettyä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettua yhteisön hallinto-, johto- tai valvontaelimen tai toimivan johdon jäsentä tai muuta luonnollista henkilöä kielletään hoitamasta tehtäviä 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettua yhteisössä;
- d) kun on kyse oikeushenkilöstä, hallinnolliset sakot, jotka ovat enintään kymmenen prosenttia kyseisen oikeushenkilön vuotuisesta kokonaisliikevaihdosta edellisellä tilikautena;
- e) kun on kyse luonnollisesta henkilöstä, enintään 5 000 000 euron suuruiset hallinnolliset sakot tai niissä jäsenvaltioissa, joissa euro ei ole virallinen valuutta, vastaava arvo kansallisena valuuttana 28 päivänä tammikuuta 2025;
- f) hallinnolliset sakot, jotka ovat enintään kaksi kertaa suuremmat kuin rikkomisesta saatu hyöty, jos se voidaan määrittää.

Jos oikeushenkilö on emoyrityksen tytäryritys, ensimmäisen alakohdan d alakohtaa sovellettaessa kyseinen liikevaihto on perimmäisen emoyrityksen konsolidoidun tilinpäätöksen mukainen vuotuinen kokonaisliikevaihto edellisellä tilikautena.

84 artikla

Hallinnollisten seuraamusten ja muiden hallinnollisten toimenpiteiden julkistaminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaiset julkistavat virallisella verkkosivustollaan vähintään ne tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta määräämänsä hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet, joihin ei ole haettu muutosta tai joihin muutoksenhakuoikeus on rauennut. Tällaisen julkistamisen on tapahduttava ilman aiheetonta viivytystä sen jälkeen, kun luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle on ilmoitettu kyseisestä hallinnollisesta seuraamuksesta tai muusta hallinnollisesta toimenpiteestä. Julkistamisen on sisällettävä tiedot rikkomisen lajista ja luonteesta sekä sen luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nimi, jolle hallinnollinen seuraamus tai muu hallinnollinen toimenpide on määrätty.

Jos jäsenvaltiot sallivat sellaisten hallinnollisten seuraamusten tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden julkistamisen, joihin on haettu muutosta, kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on ilman aiheetonta viivytystä julkistettava virallisella verkkosivustollaan tiedot kyseisen muutoksenhaun tilanteesta ja sen lopputuloksesta.

2. Jos kriisinratkaisu- tai valvontaviranomainen katsoo, että oikeushenkilöiden nimen tai luonnollisten henkilöiden nimien tai henkilötietojen julkistaminen olisi tällaisten tietojen julkistamisen oikeasuhteisuudesta tehdyn tapauskohtaisen arvioinnin perusteella kohtuutonta, tai jos tällainen julkistaminen vaarantaisi rahoitusmarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkimuksen, kriisinratkaisu- tai valvontaviranomaisen on noudatettava jotain seuraavista vaihtoehdoista:

- a) lykättävä hallinnollisen seuraamuksen tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden määräämistä koskevan päätöksen julkistamista, kunnes ei enää ole perusteita olla julkistamatta näitä tietoja;
- b) julkistettava hallinnollisen seuraamuksen tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden määräämistä koskeva päätös anonymisti kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jos asianomaiset henkilötiedot voidaan tehokkaasti suojata tälläisellä anonymisella julkistamisella;
- c) pidättäydyttävä hallinnollisen seuraamuksen tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden määräämistä koskevan päätöksen julkistamisesta, jos kriisinratkaisu- tai valvontaviranomainen katsoo, että julkistaminen a tai b alakohdan mukaisesti on riittämätöntä sen varmistamiseksi, että
 - i) rahoitusmarkkinoiden vakaus ei vaarannu;
 - ii) tällaisten tietojen julkaiseminen on oikeasuhteista luonteeltaan vähäisiksi katsottaviin toimenpiteisiin nähden.

Kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on varmistettava, että tämän artiklan mukaisesti julkistettut tiedot pysyvät niiden virallisella verkkosivustolla vähintään viiden vuoden ajan. Julkistettujen tietojen sisältämiä henkilötietoja pidetään kriisinratkaisu- tai valvontaviranomaisen virallisella verkkosivustolla ainoastaan tarvittavan ajan sovellettavien tietosuojasääntöjen mukaisesti.

85 artikla

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen keskustietokannan ylläpitäminen

1. Jollei 66 artiklassa tarkoitetuista salassapitovelvollisuutta koskevista vaatimuksista muuta johdu, kriisinratkaisu- ja valvontaviranomaisten on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista 83 artiklan nojalla määrittämistään hallinnollisista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä sekä muutoksenhaun tilanteesta ja sen lopputuloksesta.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pitää yllä ja päivittää keskustietokantaa kriisinratkaisuviranomaisten sille ilmoittamista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä yksinomaan kyseisten kriisinratkaisuviranomaisten välistä tietojenvaihtoa varten; kyseiseen tietokantaan on pääsy ainoastaan kyseisillä kriisinratkaisuviranomaisilla.

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pitää yllä ja päivitettyä keskustietokantaa valvontaviranomaisten sille ilmoittamista seuraamuksista ja muista hallinnollisista toimenpiteistä yksinomaan kyseisten valvontaviranomaisten välistä tietojenvaihtoa varten; kyseiseen tietokantaan on pääsy ainoastaan kyseisillä valvontaviranomaisilla.

2. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen pitää yllä ja päivittää verkkosivua, joka sisältää seuraavat tiedot tai linkit kyseisiin tietoihin:

- a) kunkin kriisinratkaisuviranomaisen julkaisemat seuraamukset;
- b) kunkin valvontaviranomaisen 84 artiklan nojalla julkaisemat seuraamukset;
- c) ajanjakso, jolta kukin jäsenvaltio julkaisee seuraamukset.

86 artikla

Valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisten määrittämien seuraamusten tehokas soveltaminen ja seuraamusten määrittämisestä koskevien valtuuksien käyttö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset hallinnollisten seuraamusten tai muiden hallinnollisten toimenpiteiden lajia sekä hallinnollisten sakkojen tasoa määrittäessään ottavat huomioon kaikki asiaan vaikuttavat olosuhteet, mukaan lukien tarvittaessa seuraavat:

- a) rikkomisen vakavuus ja kesto;
- b) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön vastuun aste;
- c) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön taloudellinen vahvuus;
- d) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön saamien voittojen tai välttämien tappioiden määrä, siltä osin kuin kyseiset voitot tai tappiot ovat määritettävissä;
- e) rikkomisen kolmansille osapuolille, myös vakuutuksenottajille, aiheuttamat tappiot, siltä osin kuin kyseiset tappiot ovat määritettävissä;
- f) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaisen kanssa tekemän yhteistyön laajuus;
- g) vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön suorittamat aiemmat rikkomiset.

Sovellettaessa ensimmäisen alakohdan c) alakohtaa vastuussa olevan luonnollisen henkilön tai vastuussa olevan oikeushenkilön taloudellisen vahvuuden osoittavat esimerkiksi oikeushenkilön kokonaisliikevaihto tai luonnollisen henkilön vuosiansiot.

VII OSASTO

MUUTOKSET DIREKTIIVEIHIN 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU JA (EU) 2017/1132 SEKÄ ASETUKSIIN (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 JA (EU) 2017/1129

87 artikla

Muutokset direktiiviin 2002/47/EY

Muutetaan direktiivi 2002/47/EY seuraavasti:

- 1) korvataan 1 artiklan 6 kohta seuraavasti:

”6. Tämän direktiivin 4–7 artiklaa ei sovelleta rahoitusvakuusjärjestelyn mihinkään täytäntöönpanon rajoitukseen, panttioikeuteen perustuvaa rahoitusvakuusjärjestelyä, sulkeutuvaa nettoutusta tai kuittausta koskevan lausekkeen voimaantulon rajoitukseen, joka on annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (*) IV osaston

V tai VI luvun, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23 (**) V osaston III luvun 3 jakson tai IV luvun taikka Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (***) III osaston III luvun 4 jakson tai IV luvun nojalla, tai mihinkään rajoitukseen, joka on annettu jäsenvaltion lainsäädännössä vastaavien valtuuksien nojalla, jotta helpotetaan tämän artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetun yhteisön asianmukaista kriisinratkaisua, johon sovelletaan suojatoimia, jotka vastaavat tasoltaan vähintään direktiivin 2014/59/EU IV osaston VII luvussa ja asetuksen (EU) 2021/23 V osaston V luvussa säädettyjä suojatoimia.

- (*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).
- (**) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvasta-
puolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).
- (***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”;

2) korvataan 9 a artikla seuraavasti:

”9 a artikla

Direktiivi 2008/48/EY, direktiivi 2014/59/EU, asetus (EU) 2021/23 ja direktiivi (EU) 2025/1

Tämä direktiivi ei rajoita direktiivin 2008/48/EY, direktiivin 2014/59/EU, asetuksen (EU) 2021/23 ja direktiivin (EU) 2025/1 soveltamista.”.

88 artikla

Direktiivin 2004/25/EY muuttaminen

Korvataan direktiivin 2004/25/EY 4 artiklan 5 kohdan kolmas alakohta seuraavasti:

”Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin 5 artiklan 1 kohtaa ei sovelleta, jos sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (*) IV osastossa, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23 (**) V osastossa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (***) III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

- (*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).
- (**) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvasta-
puolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).
- (***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”.

89 artikla

Muutokset direktiiviin 2007/36/EY

Korvataan direktiivin 2007/36/EY 1 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä direktiiviä ei sovelleta, jos sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (*) IV osastossa, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23 (**) V osastossa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (***) III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

- (*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).
- (**) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvastapuolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).
- (***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”

90 artikla

Muutokset direktiiviin 2014/59/EU

Muutetaan direktiivi 2014/59/EU seuraavasti:

1) lisätään 2 artiklan 1 kohtaan alakohdat seuraavasti:

- ”110) ’vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaisella’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (*) 2 artiklan 12 alakohdassa määriteltyä kriisinratkaisuviranomaista;
- 111) ’vakuutusalan valvontaviranomaisella’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY (**) 13 artiklan 10 alakohdassa määriteltyä valvontaviranomaista;
- 112) ’finanssiryhmittymällä’ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/87/EY (***) 2 artiklan 14 alakohdassa määriteltyä finanssiryhmittymää;

- (*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).
- (**) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).
- (***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta sekä neuvoston direktiivien 73/239/ETY, 79/267/ETY, 92/49/ETY, 92/96/ETY, 93/6/ETY ja 93/22/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 98/78/EY ja 2000/12/EY muuttamisesta (EUVL L 35, 11.2.2003, s. 1).”

2) lisätään 7 artiklan 3 kohtaan alakohta seuraavasti:

- ”e) jos konserni kokonaisuudessaan on finanssiryhmittymä tai jokin konserniin kuuluva laitos kuuluu finanssiryhmittymään, asianomaiselle vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaiselle ja vakuutusalan valvontaviranomaiselle.”;

3) lisätään 14 artiklaan kohta seuraavasti:

”3. Jos laitos, yhteisö tai konserni on finanssiryhmittymä tai kuuluu finanssiryhmittymään, kriisinratkaisuviranomaisen tai konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on myös toimitettava kriisinratkaisusuunnitelmat tai konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat asianomaiselle vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaiselle ja vakuutusalan valvontaviranomaiselle.”;

4) lisätään 81 artiklan 3 kohtaan alakohta seuraavasti:

”l) jos laitos tai yhteisö kuuluu finanssiryhmittymään, asianomaiset vakuutusalan valvontaviranomaiset ja vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaiset.”;

5) lisätään 83 artiklan 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”l) jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos kuuluu finanssiryhmittymään, asianomaiset vakuutusalan valvontaviranomaiset ja vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaiset.”;

6) lisätään 84 artiklan 1 kohtaan alakohta seuraavasti:

”n) vakuutusalan valvontaviranomaiset ja vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaiset, joille on toimitettu tiedot tai joille on ilmoitettu tämän luvun perusteella.”;

7) lisätään 88 artiklaan kohta seuraavasti:

”3 a. Jos laitos, yhteisö tai konserni on finanssiryhmittymä tai kuuluu finanssiryhmittymään, asianomaiset vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaiset on kutsuttava osallistumaan kriisinratkaisukollegioon tarkkailijoina edellyttäen, että kyseisiin viranomaisiin sovelletaan salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia, jotka vastaavat konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen näkemyksen mukaan 90 artiklassa vahvistettuja vaatimuksia.”.

91 artikla

Direktiivin (EU) 2017/1132 muuttaminen

Muutetaan direktiivi (EU) 2017/1132 seuraavasti:

1) korvataan 84 artiklan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän artiklan 49 artiklaa, 58 artiklan 1 kohtaa, 68 artiklan 1, 2 ja 3 kohtaa, 70 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa ja 72–75, 79, 80 ja 81 artiklaa ei sovelleta, jos sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (*) IV osastossa, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2021/23 (**) V osastossa tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (***) III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

(**) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2021/23, annettu 16 päivänä joulukuuta 2020, keskusvasta-
puolten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä asetusten (EU) N:o 1095/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 600/2014, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2015/2365 sekä direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 muuttamisesta (EUVL L 22, 22.1.2021, s. 1).

(***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”;

2) muutetaan 86 a artikla seuraavasti:

a) korvataan 3 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) yhtiöön sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) 2025/1 III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

b) korvataan 4 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 101 alakohdassa, asetuksen (EU) 2021/23 2 artiklan 48 alakohdassa tai direktiivin (EU) 2025/1 2 artiklan 79 alakohdassa määritellyjä kriisinehkäisytoimia.”;

3) korvataan 87 artiklan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tätä lukua ei sovelleta yhtiöihin, joihin sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) 2025/1 III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

4) muutetaan 120 artikla seuraavasti:

a) korvataan 4 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) yhtiöön sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) 2025/1 III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

b) korvataan 5 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 101 alakohdassa, asetuksen (EU) 2021/23 2 artiklan 48 alakohdassa tai direktiivin (EU) 2025/1 2 artiklan 79 alakohdassa määritellyjä kriisinehkäisytoimia.”;

5) muutetaan 160 a artikla seuraavasti:

a) korvataan 4 kohdan b alakohta seuraavasti:

”b) yhtiöön sovelletaan direktiivin 2014/59/EU IV osastossa, asetuksen (EU) 2021/23 V osastossa tai direktiivin (EU) 2025/1 III osastossa säädettyjä kriisinratkaisuvälineitä, -valtuuksia ja -mekanismeja.”;

b) korvataan 5 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) direktiivin 2014/59/EU 2 artiklan 1 kohdan 101 alakohdassa, asetuksen (EU) 2021/23 2 artiklan 48 alakohdassa tai direktiivin (EU) 2025/1 2 artiklan 79 alakohdassa määritellyjä kriisinehkäisytoimia.”.

92 artikla

Asetuksen (EU) N:o 1094/2010 muuttaminen

Muutetaan asetus (EU) N:o 1094/2010 seuraavasti:

1) korvataan 4 artiklan 2 kohdan i alakohta seuraavasti:

”i) valvontaviranomaisia siten kuin ne on määritelty direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 10 alakohdassa, kriisinratkaisuviranomaisia siten kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (*) 2 artiklan 12 alakohdassa ja toimivaltaisia viranomaisia siten kuin ne on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341 (**) 6 artiklan 8 alakohdassa ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä (EU) 2016/97 (***);

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).

(**) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 354, 23.12.2016, s. 37).

(***) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/97, annettu 20 päivänä tammikuuta 2016, vakuutusten tarjoamisesta (EUVL L 26, 2.2.2016, s. 19).”

2) lisätään 40 artiklan 6 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Kun toimitaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 soveltamisalalla, 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun hallintoneuvoston jäsenen mukana voi tarvittaessa olla kyseisen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomaisen edustaja, joka ei osallistu äänestyksiin.”.

93 artikla

Asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttaminen

Lisätään asetuksen (EU) N:o 648/2012 81 artiklan 3 kohdan ensimmäiseen alakohtaan alakohta seuraavasti:

”s) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (*) 3 artiklan nojalla nimetyt kriisinratkaisuviranomaiset.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”

94 artikla

Asetuksen (EU) N:o 806/2014 muuttaminen

Korvataan asetuksen (EU) N:o 806/2014 88 artiklan 6 kohta seuraavasti:

”6. Tämän artiklan säännökset eivät estä kriisinratkaisuneuvostoa, neuvostoa, komissiota, EKP:ta, kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia tai kansallisia toimivaltaisia viranomaisia, niiden työntekijät ja asiantuntijat mukaan lukien, vaihtamasta tietoja keskenään ja toimivaltaisten ministeriöiden, keskuspankkien, talletussuojajärjestelmien, sijoittajien korvausjärjestelmien, tavanomaisista maksukyvyttömyysmenettelyistä vastaavien viranomaisten, vakuutusalan kriisinratkaisuviranomaisten, vakuutusalan valvontaviranomaisten, osallistumattomien jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten, EPV:n tai, jollei 33 artiklan säännöksistä muuta johdu, sellaisten kolmannen maan viranomaisten kanssa, jotka suorittavat vastaavia toimintoja kuin kriisinratkaisuviranomaiset, taikka, jollei tiukoista luottamuksellisuutta koskevista edellytyksistä muuta johdu, mahdollisen ostajan kanssa kriisinratkaisutoimen suunnittelemiseksi tai toteuttamiseksi.”

95 artikla

Asetuksen (EU) 2017/1129 muuttaminen

Korvataan asetuksen (EU) 2017/1129 1 artiklan 5 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) arvopaperit, jotka saadaan muuntamalla tai vaihtamalla muita arvopapereita, omia varoja tai hyväksyttäviä velkoja kriisinratkaisuviranomaisen käytettyä direktiivin 2014/59/EU 53 artiklan 2 kohdassa, 59 artiklan 2 kohdassa taikka 63 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2025/1 (*) 39 artiklan 2 kohdassa tai 42 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia;

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2025/1, annettu 27 päivänä marraskuuta 2024, vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen luomisesta ja direktiivien 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2007/36/EY, 2014/59/EU ja (EU) 2017/1132 sekä asetusten (EU) N:o 1094/2010, (EU) N:o 648/2012, (EU) N:o 806/2014 ja (EU) 2017/1129 muuttamisesta (EUVL L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj>).”

VIII OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

96 artikla

Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen kriisinratkaisukomitea

1. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen perustaa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 41 artiklan nojalla pysyvän sisäisen komitean valmistelemaan mainitun asetuksen 44 artiklan mukaisesti tehtävät vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen päätökset, mukaan lukien päätökset luonnoksista teknisiksi sääntelystandardeiksi ja teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi kriisinratkaisuviranomaisille tämän direktiivin mukaisesti annetuista tehtävistä. Kyseinen sisäinen komitea on muodostettava siten, että sen jäseninä ovat tämän direktiivin 3 artiklassa tarkoitettut kriisinratkaisuviranomaiset.

2. Tämän direktiivin soveltamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen tekee yhteistyötä Euroopan pankkiviranomaisen ja arvopaperimarkkinaviranomaisen kanssa asetuksen (EU) N:o 1093/2010 54 artiklalla, asetuksen (EU) N:o 1094/2010 54 artiklalla ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010 54 artiklalla perustetun Euroopan valvontaviranomaisten yhteiskomitean puitteissa.

3. Tämän direktiivin soveltamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen varmistaa, että kriisinratkaisukomitea ja muut asetuksessa (EU) N:o 1094/2010 tarkoitetut tehtävät on rakenteellisesti erotettu toisistaan. Kriisinratkaisukomitean on edistettävä kriisinratkaisusuunnitelmien laatimista ja koordinointia ja kehitettävä menetelmiä tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen, lähellä kaatumista olevien yritysten kriisinratkaisua varten.

97 artikla

Yhteistyö vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset tekevät tätä direktiiviä sovellettaessa yhteistyötä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 mukaisesti.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta- ja kriisinratkaisuviranomaiset toimittavat vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle asetuksen (EU) N:o 1094/2010 35 artiklan mukaisesti viipymättä kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen sen tehtävien hoitamiseksi.

98 artikla

Vakuutustakuujärjestelmät

Komissio antaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista kuultuaan viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2027 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen, jossa arvioidaan vakuutustakuujärjestelmiä koskevien yhteisten vähimmäisvaatimusten asianmukaisuutta unionissa. Kyseisessä kertomuksessa on ainakin

- a) arvioitava vakuutustakuujärjestelmien tilannetta jäsenvaltioissa (soveltamisen taso, katettujen vakuutusten tyypit, käyttöönoton edellytykset);
- b) tarkasteltava toimintavaihtoehtoja, mukaan lukien erilaiset toimintavaihtoehdot, kuten vakuutustakuujärjestelmien käyttö vakuutusten jatkamiseen tai niiden realisointiin, ottaen samalla asianmukaisesti huomioon vakuutustuotteiden erot eri jäsenvaltioissa;
- c) arvioitava tarvetta ottaa käyttöön vähimmäisperustaso vakuutustakuujärjestelmille kaikkialla unionissa ja tarvittaessa esitettävä tarvittavat toimet sen käyttöönottamiseksi.

Kertomukseen liitetään tarvittaessa säädösehdotus.

99 artikla

Uudelleentarkastelu

Komissio antaa vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista kuultuaan viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2030 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta. Kertomuksessa on erityisesti

- a) arvioitava, onko tämän direktiivin tavoitteet saavutettu sisämarkkinoiden toiminnan ja unionin rahoitusjärjestelmän vahvistamisen osalta markkinoiden ja talouden kehityksen valossa ja missä määrin kyseiset tavoitteet on saavutettu;
- b) arvioitava kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyjen tilannetta;
- c) arvioitava, onko tarpeen ottaa käyttöön yhdenmukaistetut vähimmäismääritelmät suojattujen vakuutusten sekä hyväksyttävien korvauksenhakijoiden ja vakuutusten tasolla, ja tarvittaessa esitettävä tarvittavat toimet niiden käyttöönottamiseksi;
- d) analysoitava kokemuksia tietojenvaihdosta vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten ja luottolaitosten valvonnasta tai kriisinratkaisusta vastaavien viranomaisten välillä, jos 1 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettu yhteisö kuuluu finanssiryhmittymään;
- e) arvioitava, olisiko mahdollista, että finanssiryhmittymät voisivat laatia yhden ryhmän (ennakoivan) elvytyksen suunnitelmia koko ryhmittymää varten ja että kriisinratkaisuviranomaiset voisivat laatia yhden ryhmän kriisinratkaisusuunnitelmia koko finanssiryhmittymää varten, ja millä edellytyksillä tämä olisi mahdollista;

- f) analysoitava vakuutus- ja jälleenvakuutusyritysten kriisinhallintakehyksen pidemmälle menevän yhdenmukaistamisen etuja.

Kertomukseen liitetään tarvittaessa säädösehdotus.

100 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin 1–91, 96 ja 97 artiklan noudattamisen edellyttämät säännökset viimeistään 29 päivänä tammikuuta 2027. Niiden on viipymättä ilmoitettava tästä komissiolle.

Niiden on sovellettava kyseisiä säännöksiä 30 päivänä tammikuuta 2027.

Kyseisissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin, tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

101 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

1. Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

2. Tämän direktiivin 92–95 artiklaa sovelletaan 30 päivästä tammikuuta 2027.

102 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 27 päivänä marraskuuta 2024.

Euroopan parlamentin puolesta

Puheenjohtaja

R. METSOLA

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

BÓKA J.

LIITE

Purkamismahdollisuuksia koskevat näkökohdat

Kriisinratkaisuviranomaisten ja ryhmätason kriisinratkaisuviranomaisten on purkamismahdollisuuksien arviointia suorittaessaan tarkasteltava seuraavia näkökohtia ottaen huomioon yrityksen luonne, laajuus ja monimutkaisuus:

1. Toiminnan jatkuvuus

- a) missä määrin kaikki olennaiset sisäiset ja ulkoiset, taloudelliset ja toiminnalliset keskinäiset sidokset on yksilöity viittaamalla kaikkiin olennaisiin palveluihin ja rooleihin, mukaan lukien henkilöstö, ja jaoteltu oikeushenkilöihin, kriittisiin toimintoihin, ydinliiketoiminta-alueisiin ja niihin liittyviin sopimusjärjestelyihin;
- b) missä määrin on käytössä asianmukaisia toiminnallisia järjestelyjä, joilla varmistetaan kriittisten toimintojen säilyttämiseksi tarvittavien olennaisten palvelujen jatkuvuus ja kriisinratkaisutoimen tehokkaan täytäntöönpanon ja sitä mahdollisesti seuraavien uudelleenjärjestelyjen kannalta tarpeelliset ydinliiketoiminta-alueet, erityisesti helpottamalla mahdollisia varojen, oikeuksien tai velkojen, tehtävien ja henkilöstön siirtoja;
- c) missä määrin kriisinratkaisussa toiminnan jatkuvuuteen kohdistuvia riskejä on arvioitu kattavasti, mukaan lukien laadulliset ja määrälliset tiedot, joiden avulla voidaan tunnistaa olennaisten palvelujen kriittisyys, sekä olennaisten palvelujen keskeytymisen tai lopettamisen vaikutus kriisinratkaisussa ja niiden korvattavuus;
- d) missä määrin toiminnan jatkuvuuteen kohdistuvia riskejä on onnistuttu lieventämään tehokkaasti, ja onko toteutettu toimenpiteitä, joilla parannetaan kriisinratkaisuvalmiutta, mukaan lukien jatkuvuusjärjestelyjen täytäntöönpano olennaisia palveluja tarjoavien ulkopuolisten kolmansien osapuolten kanssa;

2. Pääsy rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin

missä määrin yritykset tai ryhmät ovat ottaneet käyttöön tarvittavia menettelyjä ja järjestelyjä säilyttääkseen pääsyn rahoitusmarkkinoiden infrastruktuureihin ja välittäjien tarjoamiin maksu-, selvitys-, toimitus- ja säilytyspalveluihin ennen kriisinratkaisua, sen aikana ja sen jälkeen;

3. Eroteltavuus

- a) missä määrin yritykset tai ryhmät ovat tunnistaneet, vähentäneet ja tarvittaessa poistaneet rakenteessaan ja tietojärjestelmässään olevia tarpeettoman monimutkaisuuden lähteitä, jotka aiheuttavat riskin kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanolle, erityisesti kriittisten toimintojen ja ydinliiketoiminta-alueiden erottelemisen ja siirtämisen helpottamiseksi;
- b) missä määrin siirron saaja tai ostaja on käytettävissä yrityksen vakuutuskantaa tai liiketoimintaa varten;

4. Tappionkattamiskyky ja pääomapohjan vahvistamiskyky

- a) missä määrin tappionkattamiskyky ja pääomapohjan vahvistamiskyky ovat olemassa, ja arvio siitä, riittävätkö ne kriisinratkaisusuunnitelman täytäntöönpanoon, mukaan lukien vakuutustakuujärjestelmien tai rahoitusjärjestelyjen saatavuus ja sen uskottavuus, että tappionkattamiskyvyn haltija pystyy kattamaan tappiot;
- b) missä määrin on olemassa riittäviä järjestelyjä kriisinratkaisutoimien rajatylittävän tunnistamisen ja tehokkuuden varmistamiseksi;
- c) missä määrin on olemassa asianmukaisia hallintojärjestelyjä, sisäisiä prosesseja ja johdon tietojärjestelmiä, joilla tuetaan arvonalennuksen tai muuntamisen operatiivista toteuttamista, mukaan lukien vakuutuskantojen siirtämisen tukeminen;

5. Likviditeetti ja rahoitus kriisinratkaisussa

- a) missä määrin yrityksen tai ryhmän liiketoimintamalli voi aiheuttaa likviditeettitarpeita kriisinratkaisussa;

- b) missä määrin on olemassa menettelyjä ja valmiuksia i) arvioida kriisinratkaisustrategian täytäntöönpanoon liittyviä likviditeetti- ja rahoitustarpeita, ii) mitata kriisinratkaisun likviditeettiasemaa ja tiedottaa siitä sekä iii) tunnistaa ja ottaa käyttöön saatavilla olevia vakuuksia ja missä määrin niitä voidaan käyttää rahoituksen hankkimiseen kriisinratkaisun aikana ja sen jälkeen;

6. Tietojärjestelmät ja tietovaatimukset

missä määrin yrityksillä tai ryhmillä on käytössään asianmukaisia johdon tietojärjestelmiä, valmiuksia arvonmääritykseen ja teknistä infrastruktuuria, jotta ne voivat antaa tarvittavat tiedot i) kriisinratkaisusuunnitelmien laatimiseksi ja ylläpitämiseksi, ii) oikeudenmukaisen, harkitun ja realistisen arvostuksen toteuttamiseksi ja iii) kriisinratkaisutoimien tehokasta soveltamista varten, myös nopeasti muuttuvissa olosuhteissa;

7. Viestintä

missä määrin yrityksillä tai ryhmillä on viestintäsuunnitelmia oikea-aikaisen, määrätietoisien ja johdonmukaisen viestinnän varmistamiseksi asianomaisille sidosryhmille ja kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanon tukemiseksi, sekä hallintojärjestelyjä, joilla varmistetaan näiden suunnitelmien tehokas täytäntöönpano;

8. Hallinto

missä määrin on olemassa vankkoja hallintoprosesseja, jotka helpottavat kriisinratkaisutoimen valmistelua ja täytäntöönpanoa, mukaan lukien i) merkityksellisten tietojen oikea-aikainen ja täsmällinen toimittaminen säännöllisesti ja tapauskohtaisesti, ii) tehokas valvonta kriisinratkaisun suunnittelun aikana ja kriisitilanteissa ja iii) tehokas päätöksenteko kriisinratkaisuhetkellä;

9. Uskottavuus ja vaikutus

- a) missä määrin kriisinratkaisutoimi täyttää kriisinratkaisutavoitteet ja on uskottava, mukaan lukien vakuutuksenottajiin, velkoihin, vastapuoliin ja työntekijöihin kohdistuvien todennäköisten vaikutusten arviointi;
- b) missä määrin yrityksen tai ryhmän kriisinratkaisun vaikutusta reaalityöskentelyyn tai rahoitusvakauteen voidaan riittävästi arvioida ja häiriöiden leviämistä hillitä ottaen huomioon kolmansien maiden viranomaisten mahdollisesti toteuttamat toimet;
- c) missä määrin on olemassa järjestelyjä ja keinoja, jotka voisivat helpottaa sellaisten ryhmien kriisinratkaisua, joilla on tytäryrityksiä eri lainkäyttöalueilla.